Erich von Daniken \UFO\
IPOTEZA
EXTRATERESTRĂ

Michael Lindemann
OZN
ŞI PBEZEm EXTRATERESTRA

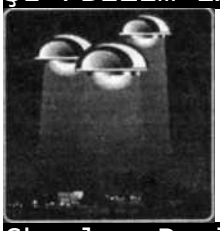

Charles Berlitz |u^FOi
TRIUNGHIUL
BERMUDELOR

ca

De acelaşi autor:

• Cazuri OZN în România. S-a întâmplat mâine*! Editura Sincron, Cluj-Napoca, 1992.
• OZN - istorie stranie şi adevărată
Editura Elit Corhentator, Ploieşti, 1992.
• Strict secret - Raportul UMM02, (Ediţia I)
Editura Elit Comentator, Ploieşti, 1993.
• OZN Strict secret - Raportul UMM02, (Ediţia II)
Editura Elit Comentator, Ploieşti, 1994.
• Enciclopedia observaţiilor OZN din România (1517-1994)
Editura Emanuel, Bucureşti, 1994.
• Dosar OZN România
Editura Aldo-Press, Bucureşti, 1996.

• OZN - Ultima oră
Editura Z, Bucureşti, 1996.
CALIN N. TURCU
OZN
CENZURA COSMICĂ
(Muzeul Observaţiilor Ciudate)
Editura
1996
Editor: ION DORIN NEDELCU Tehnoredactor: VALENTIN FLORIN LUCA
Copyright © 1996 Editura B9MIN9 © Colecţia LJ FD : Nicolae Constantinescu Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin in exclusivitate Editurii BCNIN*
Reproducerea integrală sau parţială este interzisă şi va fi pedepsită
conform legii
Adresa editurii:
Str. Gării, nr. 6, Complex Pavcom Târgovişte, 0200, judeţul Dâmboviţa Telefax 045/2 i 3706
ISBN 973-97875-0-9
CUPRINS
Introducere 7
1. Un OZN deasupra Insulei Trinidad11
2. Bernadette, „Doamna” şiizvorul tămăduitor 23
3. Obiecte strălucitoare urmăresc un tren 28
4. Explicaţiile ridicole ale oficialilor aviaţiei americane 36
5. Amnezia ciudată a soldatului Gerrv Irvin 41
6. Dispariţiile cercetătorilor ufologi 47
7. O creatură oarecare şi sabia ei curbată 54
8. Fulminanta aventură a soţilor Hill 64
9. Misterioşii „Oameni în negru” 79
10. „Cazul Bender” - enigma unei existenţe 88
11. Avioanele de vânătoare urmăresc meteoriţi 101
12. „Meteoritul” armatei britanice111
13. Mary R. nu mai poate fi investigată 124
14. Celebrul cazal.sergentuluiLonnie Zamora 132
15. Cenzura cosmică şi politica struţului 144
16. Salturi pe meridianele extraterestrilor 162
Bibliografie 182
ARHIVA U FD 185
Gu Anctff&ite. fiestbui Cătălina ii And/uei, ale căA&i ipinite jmAe. ţi •iujlete. neîntinate încă de vicisitudinile vieţii, tn-au ajutat iă icAiu ii aceaită caute..
MOTTOz
Cunoaşterea ştiinţifică nu este obiectivă. €a este, ca şi civilizaţia, o conjuraţie. Se resping o mulţime de fapte fiindcă

ele ar deranja raţionamentele stabilite. Trăim într-un regim de inchiziţie în care arma cea mai frecvent folosită împotriva realităţii neconforme este dispreţul însoţit de râsete. Ce este cunoaşterea în aceste condiţii? „în topografia inteligenţei, spune Fort, s-ar defini cunoaşterea ca o ignoranţă înconjurată de râsete". Va trebui deci reclamată o adăugire la libertăţile garantate de Constituţie: libertatea de a pune la îndoială ştiinţa.

(...) O ştiinţă viitoare va descoperi relaţii necunoscute între fapte care nouă ni se par fără legătură. Ştiinţa are nevoie să fie scuturată de un spirit bulimic deşi incredul, proaspăt, sălbatic. Lumea are nevoie de o enciclopedie a faptelor excluse, a realităţilor blestemate.

Louis Piiuwels şi Jacques Bergier, Dimineaţa magicienilor.^ Introducere in realismul fantastic, Ed. Nemira, Bucureşti, 1994, pag. 115.

INTRODUCERE

Acest final de secol şi de mileniu, îmbibat de violenţă, ură şi prostie, nu mai este compatibil cu o abordare romanţioasă sau admirativ-speculativă a fenomenului OZN. A ne pune la nesfârşit clasicele întrebări referitoare la acesta-cine? de ce? când? unde? cum? etc. - nu poate fi decât o dovadă în plus - dacă mai era nevoie? - a provincialismului nostru desuet şi a faptului că nu suntem încă in stare să ne autodepăşim. Evident, ne referim în primul rând, la acea autodepăşire psihică şi morală care ne-ar putea îndreptăţi să aspirăm la eventualele contacte cu civilizaţiile extraterestre.

Viitorul prezentei „civilizaţii” terestre - considerând că ea mai are totuşi un viitor!? - nu poate fi decât al iubirii şi dragostei pentru aproapele nostru, al înţelegerii şi întrajutorărilor

reciproce. Fără jocurile meschine ale politicii de orice fel, fară poluare, foamete, distrugere, violenţă, înarmări, atentate sau conflicte armate. Când vom pricepe aceste adevăruri elementare, când ne vom putea debarasa de balastul propriei noastre ignorante, vom putea afirma că privim cu încredere în viitor. Dar, probabil că lucrul acesta nu ni se va întâmpla prea curând. O civilizaţie care cultivă ignoranţa, sub toate aspectele ei nefaste, nu are viitor. De nici un fel. O astfel de civilizaţie nu este supusă evoluţiei, ci unei autodistrugeri ş.i dispariţii lente.

A ne întreba la nesfârşit: „Dacă există, de ce nu iau EI contact cu noi?”, dovedeşte mai mult decât o necunoaştere a esenţei problemei. Dovedeşte o infatuare şi o îngâmfare, deopotrivă păguboase, prin impactul moral asupra unor largi mase

de populaţie. '

Pentru că, de ce ar lua „EI” contact cu noi? Pentru care motiv ar face-o? Ce ar avea „EI” de învăţat de la noi? Ne aflăm încă destul de departe de ceea ce s-ar putea numi „civilizaţie” şi, la început, un eventual contact nu ne poate fi favorabil, cel puţin din punct de vedere moral şi psihologic. Pur şi simplu, nu am pricepe că o societate poate exista fară toate racilele care ne caracterizează pe noi în prezent. Ne închipuim că „EI” ar veni să ne cucerească, să ne subjuge, să ne folosească resursele planetare, sau alte aberaţii de acest fel. O bună parte din filmele şi literatura de anticipaţie a ultimelor decenii abundă în astfel de bazaconii şi se străduieşte din răsputeri să ne implanteze un mod cu totul eronat şi fals de a gândi ori a judeca asupra unor eventuale contacte cu civilizaţiile extra-terestre. Nu putem înţelege un astfel de presupus eveniment la scară planetară, decât prin prisma modului nostru actual de a gândi asupra lumii înconjurătoare. Aceasta este, din nefericire, o realitate tristă, pe care nu o putem ocoli şi nici nega...

Lupta obsedantă şi perpetuă pentru puterea ori supremaţia militară a acestei biete planete albastre a întunecat aproape cu totul raţiunea unei omeniri aflată într-un evident impas. Este din ce în ce mai clar faptul că singuri nu vom fi capabili să ne descurcăm. Această omenire păşeşte glorios şj mândră pe calea fară de întoarcere a autodistrugerii totale. In ritmul

acesta, noi cei de astăzi vom lăsa ca moştenire generaţiilor viitoare o planetă bolnavă şi tristă. Dar şi mai grav pare a fi faptul că nu suntem conştienţi de ceea ce se întâmplă cu noi. Ne batem cu pumnii în piept că vom cuceri cosmosul! Noi, pigmeii, care nu scăpăm absolut nici un prilej de a ne lichida între noi, cât mai mult, mai eficient şi mai repede cu putinţă, avem pretenţia absurdă de a „cuceri” spaţiul extraterestru! Nu pare cel puţin ridicolă o astfel de pretenţie, dacă nu chiar un soi de obrăznicie, în ochii celor ce vor veni după noi?

Şi atunci, ce e de făcut? Dacă nu suntem în stare să ieşim singuri din acest grav impas, ce se va întâmpla cu noi? Care este calea de rezolvare a propriilor noastre probleme? Vom dispărea în curând cu toţii? Ne este greu să ne imaginăm totuşi că nouă nu ne vor urma decât întunericul, haosul şi dezolarea,, unei planete lipsite de viaţă. Că toate ambiţiile noastre, toată această luptă acerbă pentru bani şi putere-cât mai mulţi bani şi cât mai multă putere! - nu sunt, în fapt, decât biete deşertăciuni. Averile pe care le-am strâns şi pe care ne străduim continuu să le adunăm - din ce în ce mai mari, din ce în ce mai multe ! - nu le vom putea lua cu noi dincolo. Ştim prea bine cu toţii acest adevăr şi atunci ne consolăm - cu

instinctul de perpetuare’şi conservare a speciei - că le vom lăsa moştenire urmaşilor noştri. Dar uităm prea lesne că tot lor, copiilor noştri, le lăsăm deopotrivă moştenire o planetă îmbolnăvită de propriii lor înaintaşi, o planetă ce ar putea deveni intr-o zi cu totul neviabilă.

Va veni oare cineva să ne salveze? Dacă noi ne încăpăţânăm totuşi să ne autodistrugem, se va găsi cineva să vină să ne împiedice? Se va îndura oare cineva să „ne ia de urechi” şi să ne scuture cu bună ştiinţă? Merităm noi, cei de astăzi, o astfel de binefacere?

Ne permitem să facem acum o afirmaţie ce ar putea părea, cel puţin la prima părere, deopotrivă ridicolă şi stranie.

Credem că singura salvare a noastră, a actualei „civilizaţii” de pe Terra, nu se află decât într-o eventuală şi cât mai grabnică întâlnire cu una sau mai multe civilizaţii extraterestre mai evoluate decât noi. Acest contact nu-1 vom putea realiza noi

înşine, pentru simplul motiv că nu suntem în stare. „EI” trebuie să fie aceia care să o dorească şi să se îndure a ne salva. Rămâne aceasta nu numai ca o certitudine', ci şi ca o speranţă pentru viitor. Ca singura noastră speranţă de salvare de la dispariţie!

Este o părere proprie şi nu încercăm să convingem pe nimeni să adere la ea. Fiecare este liber să creadă ce vrea, să judece.singur asupra trecutului, prezentului, dar mai ales asupra viitorului nostru. în funcţie de felul cum este educat fiecare şi de bagajul de cunoştinţe pe care-1 are. Evident, în funcţie şi de conştiinţa şi cultura proprie a fiecăruia dintre noi.

Ceea ce veţi citi în paginile ce urmează, are menirea de a ne întări convingerea că „EI” există şi că se află deja aici, cu noi şi printre noi, că ne supraveghează permanent şi că nu ne vor rriai lăsa prea mult timp „să facem prosrioare" Mai mult decât atât, că organismele militare secrete ale „superputerilor” lumii au cunoştinţă de aceste realităţi şi încearcă de decenii să le ascundă umanităţii planetei Terra.

E bine ca cititorul român să ştie totuşi de aceste lucruri, care nu mai pot fi negate astăzi, nici măcar de spiritele profane...

In această carte sunt expuse evenimente şi întâmplări stranii, petrecute între ianuarie 1958 şi iunie 1965, una dintre cele mai bogate perioade în semnalări ale fenomenului OZN p6 mapamond.

1.

UN OZN DEASUPRA INSULEI TRINIDAD

într-o noapte din ianuarie 1958, o doamnă mergea cu maşina pe autostrada New York, în plină furtună de zăpadă. Era exact 1:30 spre dimineaţă. Doamna mergea la fiul ei aflat atunci în armată şi conducea foarte prudent, încercând să găsească o ieşire, deoarece se temea ca autostrada să nu fie blocată ceva mai departe. Era destul de obosită când, deodată, i se păru că vede „o carcasă de avion” în mijlocul drumului.

„Se vedea o formă mare şi o pâlnie subţire, înaltă de cel puţin 18-20 m, era luminată şi micşorându-se, părea că se înfundă în sol. Motorul meu a încetinit şi, atunci când m-am apropiat, maşina se opri cu totul. M-a cuprins panica şi am încercat cu disperare să o pornesc din nou. Mi se stinseseră şi luminile. Primul meu gând a fost de a coborî să văd ce se întâmplă, când deodată am observat două forme ridicându-se lângă aceeaşi pâlnie, care se apleca din ce în ce mai mult. Ei păreau a fi suspendaţi in aer, dar se mişcau în jurul acelei pâlnii. Ai fi zis că sunt animale în patru labe şi cu bot, dar cu două

I I

antene ce porneau de sub cap, ca două braţe. înainte de a avea timp să respir, lucrurile dispărură şi forma se ridică in aer. Atunci mi-am dat seama că era o farfurie. Ea se întoarse şi se deplasă în zigzag la vreo 3 m de sol, apoi urcă mai sus şi nu mi-am putut da seama unde a plecat. Brusc, luminile maşinii se reaprinseră. Am repus motorul în funcţiune şi totul a decurs normal. Am mai înaintat puţin pe şosea, apoi am coborât din maşină îndreptându-mă spre locul scenei, cu lanterna în mână. într-un orificiu de cca. 30 cm lărgime, în care căzuse zăpada, se vedea puţină iarbă. Iarba era caldă, dar nu părea a fi fost atinsă de ceva”.

Doamna în cauză povesti familiei ce i se întâmplase, dar nimeni nu a vrut să o creadă. Apoi ea se adresă unui cercetător, Otto Binder, care o anchetă şi îi publică aventura in mai multe ziare.

Astfel începe anul 1958, cu această întâmplare stranie petrecută pe teritoriul Statelor llnite. Nimic ieşit din comun, la urma urmei... Astfel de evenimente se mai petrecuseră în număr foarte mare, pe. toate meridianele lumii. Trecuse deja un deceniu de când, prin intermediul mijloacelor de informare mass-media, oamenii luaseră cunoştinţă de existenţa „farfuriilor zburătoare”. Cei ce le văzuseră cu propriii lor ochi se numărau cu zecile şi sutele de mii. Fuseseră făcute fotografii şi filme, se înmulţeau cei ce pretindeau că s-au întâlnit, în locuri izolate, cu fiinţe stranii, sosite parcă din alte spaţii, din alt timp. Existenţa fenomenului începea să nu mai fie pusă la îndoială. Singuri, o parte din „oamenii de ştiinţă”, oficialii, negau evidenţele şi încercările lor nu aveau să rămână peste timp decât ca nişte jalnice sfidări ale celui mai elementar bun simt.

In 1952 presa braziliană a publicat fotografiile făcute de Ed. Keffel la Barra daTijuca. Ceva mai târziu, în 1953, în revista „Mundo Ilustrado”, un fotograf amator, M. Almiro Barauna, publica articolul intitulat „O farfurie,zburătoare s-a aflat lângă mine”, în care, refuzând autenticitatea fotografiilor luate de Keffel, prezenta diverse clişee trucate, cu OZN-uri pe cer. Şase ani mai târziu, acelaşi Almiro Barauna a realizat 6 fotografii de
1 2
OZN-uri dintre cele mai remarcabile şi în prezenţa mai multor zeci de martori. O frumoasă ironie a sorţii...

La 8 ianuarie 1958, vasul-ştafeta „Almirante Saldanha”, de la divizia hidrografică a marinei braziliene, părăsea Rio de Janeiro având la bord o echipă de scufundători submarini din learai, plaja Niteroi, localitate vecină cu Rio. La bord era de asemenea profesorul geolog Fernando, înşoţit de doi asistenţi, un ziarist şi un fotograf al cotidianului „Jornal de Brasil”, şi bineînţeles un echipaj compus în majoritate din subofiţeri şi ofiţeri, sub comanda lui Jose Saldanha da Gama. Scopul călătoriei: Ilha da Trinidade (Insula Sfintei Treimi). Veche bază militară a Braziliei şi a Statelor Unite în timpul ultimului război şi punct de plecare a navelor în lupta contra submarinelor, ea fusese abandonată la sfârşituPostilităţilor. In octombrie 1957, în cadrul Anului Geofizic Internaţional, marina braziliană a creat o staţie meteorologică şi un centru de studii oceano- grafice. De la începutul lui noiembrie al aceluiaşi an; Centrul intră în activitate şi lansările de baloane-sondă destinate studiului straturilor superioare ale atmosferei, deveniră zilnice.

După o călătorie fără istoric, „Almirante Saldanha” ancoră aproape de insulă. Geologul şi asistenţii săi rămaseră pe loc,

în timp ce echipa de scufundători explora împrejurimile insulei, reuşind reportaje bune asupra florei şi faunei submarine ale coastelor şi încercând să bată câteva recorduri de plonjare. în această echipă se afla şi Almiro Barauna, fotograful grupului şi specialist în filmări submarine, pe atunci în vârstă de 42 de ani. Dii'pă ce au rămas două zile pe insulă, joi 16 ianuarie, spre ora 10:00, grupul de scufundători se reîmbarcă pe nava care se pregătea să ridice ancora. în continuarea evenimentelor din această dimineaţă, A. Barauna este cel care relatează:

„Spre ora 12:15 nava se pregătea să părăsească insula; după ora 11:00 eu asistasem la încărcarea materialului şi la trans-bordarea echipajului. Eram pe punte, incomodat de ruliu (uitasem să-mi iau pilulele pentru îndepărtarea acestei stări dezagreabile), aveam Rolleiflex-ul lângă mine, unul din vechile mele obiceiuri de fotograf. Unul din confraţii care însoţea expediţia mă chemă pentru a asista la îmbarcarea câtorva marinari

I 3

şi la manevrele de suspendare a bărcii care ne servise la acostarea • insulei, aceasta neavând nici un debarcader. Marea fiind agitată, acest fotograf se gândea că vom reuşi câteva clişee bune. Lăsân- du-mi cu puţin timp înainte camera Leica cu teleobiectiv în cabină, mi-am luat Rolleiflex-ul (Tip-E), c'are era introdus într-o cutie de aluminiu pentru a-1 proteja de acţiunea corosivă a apei şi sării, şi l-am reglat pentru fotografii: obiectiv f/2,8, diafragma f/8, timpul 1/125, tipul filmului nu este cunoscut. In momentul când m-am apropiat de camaradul meu, realmente indispus de răul de mare, am renunţat să merg mai departe şi m-am aşezat.,

Deodată, din faţă o mare rumoare mi-a atras atenţia. Atunci îi văd pe cei doi şefi ai mei, J.T.Viegas şi A.V. Fijho, care mă chemau dând din mâini agitaţi, arătând către cer şi'strigând că un obiect strălucitor se apropia de insulă. In acest moment precis (era atunci ora 12:20), până ca eu să încerc să observ ceva, locotenentul Homero Ribeiro, dentistul bordului, alergă spre mine, venind de la prova vasului, şi-mi arătă pe cer obiectul zburător; el era in mod sigur neliniştit, deoarece se poticni de cablurile care erau pe punte; atunci am localizat obiectul datorită luminozităţii sale. Era acum foarte aproape de insulă şi eu nu pot spune dacă luminozitatea sa era proprie sau dacă reflecta o lumină venind de la sol; în orice caz, cerul era acoperit şi soarele nu putea străluci. Venea din largul mării şi se îndrepta spre punctul Crista do Galo. Până ca el să ajungă la ultimul pisc Desejado, eu făcusem două fotografii - dar aparatul era prost reglat şi îmi pare rău că negativele sunt supraexpuse.

Obiectul dispăru după ultimul munte, dispariţie ce dură câteva

secunde şi brusc reapăru, îndreptându-se acum spre ocean. Era mai apoape şi părea mult mai mare; se deplasa foarte repede şi la mare înălţime; eu am făcut atunci fotografia a treia. Am expiis imediat alte două clişee, dar le-am ratat în busculada care domnea în acel moment pe punte. Obiectul zburător era acum sus, spre larg, in mare viteză; deodată, pare că se opreşte şi eu profitai pentru a lua a şasea fotografie, ultima de pe filmul meu. După vreo zece secunde, el se îndepărtă şi sfârşi prin a nu se mai vedea deloc.

I 4

în timpul întregii observaţii, obiectul rămase silenţios, dar zgomo'tul mării şi vacarmul marinarilor mă obligă desigur să nu pot afirma nimic sigur în această privinţă. OZN-ul avea în mod cert un aspect metalic, culoare cenuşie, mai degrabă întunecat şi se părea că are pe circumferinţa sa şi mai ales în partea din faţă, ca un fel de condensare de vapori verzuie sau fosforescentă: se deplasa în salturi, ca un liliac...”

Imediat după plecarea OZN-ului, calmul reveni puţin câte puţin la bordul vasului şi bineînţeles, toţi cei care au avut posibilitatea de a observa obiectul (48 de martori vizuali), îşi arătară nerăbdarea de a vedea dacă fotografiile luate de Barauna erau reuşite. La acel moment, se aflau pe punte patru persoane echipate cu aparate foto, dar nici una dintre ele n-a avut prezenţa de spirit de a se fi servit de aparat.

Despre evenimentele de la bordul navei, căpitanul de covertă Carlos Alberto Bacelar povesteşte:

„Un OZN a fost realmente observat de mai multe persoane • care se aflau pe puntea navei. Personal, eu n-am văzut nimic, deoarece mă aflam atunci în cabina mea. Apariţia acestui obiect a provocat o adevărată efervescenţă şi membrii echipajului alergau de colo-colo, alertaţi de strigătele şi apelurile celor ce vedeau maşinăria apropiindu-se de insulă. Fotograful A. Barauna se găsea pe punte cu aparatul său şi, după observaţie, când l-am văzut, mi-a părut foarte excitat. Din acel moment nu l-am mai părăsit până nu şi-a developat filmul. Cam la o oră după aceea (20 de minute după Barauna), ajutat de Viegas şi de mine, developa filmul în sala de baie, transformată în cameră obscură. Eu am văzut filmul adevărat la scoaterea din baie, încă umed, şi examinându-1 am constatat că: a) fotografiile dinaintea secvenţei survolării insulei de către OZN corespundeau bine cu cele luate la bord, puţin înaintea incidentului; b) în fotografii, secvenţa survolului se vedea în poziţii diferite, un obiect care semăna cu instrumentul care mai târziu a fost vizibil în tiraj (el nu avea nici hârtie fotografică, nici aparat de mărit la bord); două clişee, pe care Barauna le-a ratat datorită busculadei de pe punte, arătau marea şi câteva

stânci ale coastei. Aceste negative au fost examinate de aproape: tot
1 5
echipajul şi toţi martorii observaţiei au recunoscut bine obiectul în cauză, un obiect semănând cu planeta Saturn”.

în timpul când se făcea developarea filmului, s-a comunicat faptul că aparatura electronică a vasului fusese scoasă din funcţiune atâta timp cât obiectul rămăsese în zona respectivă. Mai mult: în larg vaporul s-a oprit de trei ori, din motive tehnice
- nava se oprea în acelaşi timp cât iluminaţia slăbea până la stingere. După ce fenomenele apăreau, câţiva ofiţeri se precipitau pe punte cu binocluri, dar cerul era acoperit şi nu se putea vedea nimic. Restul călătoriei a decurs fără alte evenimente şi „Almirante Saldanha” a ajuns cu bine la Vitoria, înainte de a pleca la Rio. Almiro Barauna şi colegii săi din grupul de scufundători, au rămas pentru moment la Vitoria şi după două zile au plecat cu autobuzul la Rio.

După ce filmul negativ a fost examinat de autorităţile portuare din Rio, Barauna a primit o invitaţie să se prezinte la Ministerul Marinei pentru a depune mărturie. Iată cum descrie Barauna momentele întâlnirilor sale cu aceste autorităţi înalte: „Am compărut la minister şi am fost prezentat mai multor ofiţeri superiori, care mi-au pus o mulţime de întrebări. Af-am prezentat de două ori în faţa adestorpersonalităţi. La sfârşind primei întrevederi, am lăsat negativele mele pentru examinare. Au fost trimise după aceea la serviciul de fotogrametrie din Cruzeiro do Sol şi au fost studiate timp de 4 zile. Ofiţerii mi-ău confirmat că, in urma acestor examene, era sigur că documentele se aflau deasupra oricăror suspiciuni, nici o fraudă nu era menţionată. In cursul celei de-a doua întrevederi, am fost supus diferitelor teste destinate să estimeze viteza obiectivului: în timp ce îmi manevram aparatul fotografic pentru a lua imagini în mod normal, trei ofiţeri cronometrau durata operaţiilor. Ei au ajuns să determine că 6 poze fuseseră făcute în 14 secunde. Din studierea poziţiei navei, ei au estimat că obiectul se deplasase cu o viteză cuprinsă intre 900 şi 1000 km/h, în momentele de accelerare. Ţinând cont de decorul insulei de pe clişee şi prin utilizarea de hărţi precise, ei i-au
1 6
evaluat diametru! la 40 m şi grosimea la 8 m. In timpul întrevederilor mele, am remarcat de mai multe ori ca ofiţerii căutau un fel de dosar a! cazului. El conţinea fotografiile melc, împreună cu altele şi am aflat că au fost prezentate şi altor diverşi martori ai observaţiei, care, cu toţii, le-au identificat exact... In sfârşit, pentru a nu se produce panică,

autorităţile militare mi-au cerut să păstrez tăcerea, până ce mi se va da permisiunea de a vorbi presei. Permisiunea mi-a fost acordată de comandantul Bacei Iar în persoană, spre sfârşitul lunii februarie... ”

începând de.vineri, 21 februarie 1958, nenumărate ziare braziliene au descris cu lux de amănunte toată.această întâmplare. Cotidianul „Ultima Hora” publica declaraţia comandantului Paulo Moreira da Silva, din Serviciul Hidrologic al Marinei: „Obiectul observat pe cerul Trinidadului, nu era un balon-sondă, nici rachetă teleghidată fabricată în USA”. S> comandantul completa: „Eu nu-mi pot da încă părerea definitivă, deoarece concluziile se află pentru moment în mâinile serviciilor Ministerului Marinei, care le studiază în secret. Dar pot spune acum că obiectul nu putea fi un balon-sondă, deoarece în acea zi a fost lansat unul singur, la ora 9:00, cu trei ore înainte ca să înceapă observaţia. Mai mult decât atât: obiectul observat era verzui; baloanele noastre sondă sunt roşii”.

Dar povestea aceasta nu se opreşte aici. Timp de mai multe zile, presa braziliană s-a ocupat pe larg de cazul da la Ilha da Trinidade, iar o notă oficială a Cabinetului Ministerului Marinei
- publicată la 22 februarie - făcea menţionarea observaţiei, fără alt detaliu. Rapid, afacerea a luat proporţii importante şi, la 27 februarie, deputatul Sergio Magalhaes depunea un număr oarecare de întrebări pe masa ministrului. Iată textul chestionarului, aşa cum îl publica numai câteva ore mai târziu, „Diario da Noite”:

O Este adevărat că echipajul lui „Almirante Saldanha” a fost martorul apariţiei unui obiect străin deasupra insulei Trinidad?

© Considerând că nota oficială, emisă de Cabinetul Ministerului Marinei, recunoştea că au fost luate fotografii ale acestui obiect „in prezenţa unui mare număr de membri” ai echipajului lui „Almirante Saldanha”, cer să fie deschisă o anchetă şi să se înregistreze depoziţiile tuturor acestor martori.

© în ipoteza unui răspuns negativ, solicit Ministerului Marinei să-şi justifice atitudinea, raportată la importanţa care se ştie că s-a dat faptelor.

0 Este exact că fotografiile luate au fost developate in prezenţa ofiţerilor şi că la prima examinare a acestor documente, obiectul a fost imediat recunoscut?

© Negativele au fost supuse unui examen, cu scopul de a descoperi dacă pelicula redă cursul faptelor?

© Pentru ce afacerea a rămas secretă timp de o lună?

@ Este adevărat că şi alte fenomene similare au fost deja observate de ofiţerii marinei braziliene?
© Este exact că şi comandantul remorcherului „Tridente” observase de asemenea ceva ce s-a convenit să fie numit o „farfurie zburătoare”?

în fine, la 16 aprilie, Ministerul Marinei dădea publicităţii o notă oficială referitoare la eveniment, care se încheia astfel: „După informaţiile lansate prin presa şi după care Ministerul Marinei se opunea divulgării fotografiilor conţinând observaţia unui obiect străin deasupra insulei Trinidad, Cabinetul Ministerului declară că astfel dc informaţii sunt fără fundament. Acest minister nu a vea motive ca să impiedice divulgarea fotografiilor acestui obiect, realizate de Almiro Bara una, care se afla atunci in insulă la invitaţia Marinei şi in prezenţa unui mare număr de membri ai echipajului vasului „Almirante Saldanha”, de pe bordul căruia au fost expuse clişeele. Bineînţeles, Ministerul nu se poate pronunţa asupra naturii obiectului care a fost observat deasupra lui llha da 'Irinidade, deoarece fotografiile nu constituie o dovadă suficientă pentru a ajunge la atare concluzii... ”

Să recunoaştem că nu se vorbeşte în acest text de fotografii care vor fi făcute sau ar fi fost făcute, ci de un obiect care „a fost observat” şi de clişee „care au fost expuse”. Evident, aceste afirmaţii au fost remarcate imediat şi ele justifică conţinutul titlurilor din ziare care evocau autentificarea oficială a cazului prin verdictul dat chiar de Ministerul Marinei.

Efectul acestei recunoaşteri oficiale a fost senzaţional: în. zilele care au urmat se anunţă că nenumărate alte observaţii ciudate au fost făcute în zona aceleiaşi insule Trinidad, în ultimele săptămâni ale lui 1957 şi începutul lui 1985. însuşi comandantul Bacellar confirma aceste mărturii depuse în dosarele marinei braziliene.

Astfel, în cursul ultimei săptămâni din noiembrie 1957, intr-o zi însorită, după ce un balon-sondă a fost lansat, frecvenţa semnalului radio transmis de aparatele purtate de balon oscilau în mod neobişnuit. S-a crezut iniţial că aceste aparate erau desfăşurate mai mult decât era prevăzut, dar când au ieşit afară, tehnicienii postului au observat un obiect oval, de culoare argintie, care se afla foarte aproape de balon, ce nu era mai mare ca un punct roşu pe cer. Obiectul oval a rămas vizibil timp de trei ore.

La 25 decembrie 1957, un muncitor al staţiei a observat un obifcct rotund, argintiu, ca o lună plină, care se deplasa silenţios la mare altitudine.

La 31 decembrie, opt persoane (cinci marinari, un muncitor,

medicul insulei şi locotenentul Ignacio Carlos Moreira) observau, la ora 7:50, la începutul dimineţii, trecerea unui obiect asemănător, care traversa silenţios cerul la înălţimea de 1800 m.

A doua zi, 1 ianuarie 1958, cam la aceeaşi oră, un punct luminos trecu pe deasupra oceanului, cu viteză mare, şi dispăru la orizont. La mijlocul traiectoriei, el străluci puternic timp de câteva secunde. De această dată, toată garnizoana insulei a putut observa fenomenul.

La 2 ianuarie 1958, are loc a cincea observaţie, dar ea nu a durat decât câteva secunde. în noaptea aceea, echipajul remorcherului „Triumfo”, care supraveghea de aproape coastele Bahia, la o depărtare de 650 km de Trinidad, a observat un obiect sferic, înconjurat de o lumină portocalie, care timp de 10 minute a manevrat în jurul navei, în mare viteză, schimbând brusc direcţia şi întorcându-se câteodată în unghi drept.

Uneori se deplasa foarte lent, alteori rămânea pe loc, sau se apropia mult de vas.

La 6 ianuarie, avea să fie făcută o observaţie mai mult decât insolită. Comandantul Bacellar era, după obiceiul său, instalat în cabina radio a postului ce urmărea ascensiunea balonului-sondă, graţie semnalelor emise prin apara-tele fixate pe acesta. Deodată, semnalele îşi diminuează intensitatea, ca şi cum emiţătorul ar fi ajuns brusc în afara zonei de recepţie a antenei insulei. Bacellar ieşi imediat afară şi văzu balonul-sondă care se ridica normal, apropiindu-se lent de vârful unui norcumulus, la puţin peste 4000 m altitudine. Acesta este momentul când se produse un incident straniu, care avea să fie descris în termenii următori de comandantul Bacellar: „Deodată, balonul fu atras de nor, intră acolo şi dispăru din vedere. El reapăru 10 minute mai târziu, îşi reluă ascensiunea, dar am remarcat repede că nu mai avea aparatele de măsură, ascensiunea sa fiind acum mult mai rapidă. La scurt timp, un obiect strălucitor,, ca acoperit de aluminiu, ieşi lent în urma balonului şi plecă pe o direcţie orientată SV spre-E. L-am observat la teodolit: avea forma unei semilune, îşi modifica traseul, deplasându-se în final de la est spre vest...” Lucru şi mai uimitor încă, nu s-au găsit niciodată aparatele de măsură ale balonului-sondă şi nimeni nu le-a văzut căzând în momentul observaţiei.

Câteva zile înaintea incidentului lui „Almirante Saldanha”, numeroşi martori văd un obiect sferic, strălucitor ca un metal lustruit, survolând rapid insula şi încetinind brusc deasupra postului meteorologic, înainte de a plana lângă piscul Desejado şi a dispărea în larg, în zigzag. Conform martorilor, obiectul

părea a fi înconjurat de o bandă, asemănătoare oarecum celei a planetei Saturn. OZN-ul, perfect silenţios, era înconjurat de o lumină verzuie, care slăbea până la dispariţie în momentul survolului şi care creştea în strălucire când se deplasa în viteză mare. Martorii au declarat de asemenea, că acest obiect avea dimensiunile unui avion „DC-3” şi părea controlat în mod inteligent. După dr. Qlavo Fontes, reprezentant al Braziliei la APRO (AcriaI Phenomenon Research Organ/zarion), care a condus o anchetă aprofundată asupra întregii afaceri, un sergent

al bazei a obţinut o fotografie a obiectului. Acest clişeu nu a fost niciodată dat publicităţii. Doar câteva personalităţi privilegiate-deci şi dr. O. Fontes-au avut acces la dosarul cazului şi l-au putut examina.

Despre această „a cincea” fotografie, Barauna afirmă: „La sfârşitul unei întrevederi, ofiţerul mi-a spus că era convins că toate clişeele mele erau autentice. El mi-a arătat o altă fotografie, realizată de un sergent telegrafist al marinei, tot în Trinidad. Fusese utilizat un aparat de tip «box». Fotografia arăta acelaşi obiect ca acela din clişeele mele. Ofiţerul mi-a spus că această fotografie fusese făcută cu câteva zile înainte de sosirea mea în insulă...”

Acelaşi Barauna declara mai târziu că în ajunul observaţiei sale, aparatul radar al insulei reperase un ecou deosebit pe ecranul său. Trinidad era departe de toate rutele aeriene şi maritime: este puţin probabil ca să fie vorba de un aparat cunoscut.

Trecuse ceva mai mult de o oră după ce echipajul lui „Almirante Saldanha” observase obiectul străin fotografiat de Barauna şi acelaşi fenomen se repetă, iar radarul îşi încetă funcţionarea, OZN-ul aflându-se în acel moment - după estimările ulterioare - la aproximativ 14 km distanţă de navă.

Din toate afirmaţiile care s-âu făcut în acea perioadă, cu referire la „Afacerea Trinidad”, vom menţiona în continuare doar opinia lui Dohn T. Hopt, fotograf profesionist, specialist în fotografii aeriene şi consilier ştiinţific al APRO. In raportul său asupra clişeelor realizate de Barauna, Hopt conchide:

® După aspectul cerului, al mării, al rocilor etc., clişeele au fost expuse în timpul unei zile noroase.

(D Densitatea şi contrastul sunt specifice unui obiect solid, situat la mare distantă de aparatul de luat vederi,. în con#rţii asemănătoare ale luminozităţii ambiante. Această concluzie a fost enunţată după compararea cu fotografii luate din avion în condiţii asemănătoare. Acelaşi studiu confirmă dimensiunile estimate de Marina braziliană.

(D Obiectul nu era luminat.

® Viteza obturatorului (1/125) este suficientă pentru a fixa un obiect ce se deplasează cu mai multe sute de kilometri pe oră, cum era cazul în această afacere. Este interesant de notat că toate contururile obiectului sunt bine delimitate pe două-trei clişee, atunci când obiectul se deplasa lent; dar sunt uşor neclare pe celelalte clişee, expuse în timpul deplasării rapide a obiectului. O alungire a obiectului era provocată de acelaşi efect.

© Eu nu am remarcat nici o trenă de vapori, nici un halou, luminos, cum au declarat câţiva martori, dar este posibil ca aceste fenomene să nu impresioneze pelicula, în sensul supraexpunerii clişeului.

Despre eroul acestei afaceri mai putem spune că el a rămas pentru mult timp „omul discului de la Trinidade”. îşi continuă nestânjenit profesia de fotograf şi nu a fost niciodată tentat să obţină bani pe clişeele din acea dimineaţă de pomină din 16 ianuarie 1958. El şi-a oferit, absolut gratuit, documentele pe care le deţinea, tuturor celor care i le solicitau.

Acest caz - pe care ne-am permis a-1 descrie aici cu ceva mai multe amănunte, tocmai pentru că publicul românesc nu a avut niciodată acces la o documentaţie mai amplă - rămâne unul dintre cele mai importante din istoria ufologiei mondiale, atât prin calitatea fotografiilor obţinute, cât şi prin numărul mare al martorilor oculari, ori a ecourilor pe care întreaga afacere le-a provocat la nivel guvernamental. Este, fară îndoială, unul din rarele cazuri în care, în mod oficial, cele mai înalte autorităţi ale unei ţări au recunoscut fară nici un dubiu, trecenea unui obiect zburător de origine necunoscută pe deasupra teritoriului lor.

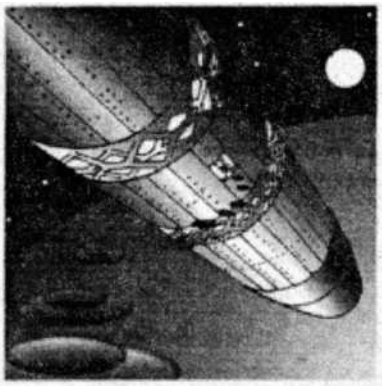

2.

BERNADETTE , „DOAMNA”

SI IZVORUL TĂMĂDUITOR

» v

In acelaşi an 1958, cercetătorul francez Aime Michel publică

la Editura B. Arthaud volumul „Misterioasele obiecte cereşti”, in care el expune Teoria Orcocenici. Făcând zi de zi observaţii asupra valului intens de OZN-uri din toamna anului 1954 pe o hartă a Franţei, el a descoperit că o mare parte dintre ele se aliniau pe linii drepte, uneori de 6 sau 7 puncte, care in anumite zile formau chiar o stea. In centrul acesteia, adeseori, se observa „marea ţigară a norilor”, ca şi cum aceasta servea ca bază a micuţelor „farfurii” ce explorau teritoriul francez în linii drepte. Aime Michel face, printre altele, următoarea afirmaţie:

„Alinierea in câmpia [oare a unui fenomen psihologie are o probabilitate nulă. Ori, toate explicaţiile cunoscute ale fenomenului „farfuriilor zburătoare ", se reduc fie la fenomenul psihologic pur (halucinaţie, minciună sau mistificare), fie la o interpretare eronată, care de

asemenea este un fenomen psihologie. Deci, alinierea întâmplătoare este imposibilă. "

Cu toate acestea, un alt cercetător francez celebru, Jacques Vallee, a putut constata câţiva ani mai târziu, cu ajutorul unui calculator, că o mare parte a alinierilor de 3 şi 4 puncte pot fi explicate de întâmplare. O parte a Teoriei Ortoteniei pare însă că rezistă teoriei sale, mai ales alinierile de 6 sau mai multe puncte.

Cartea lui Aime Michel va antrena cu rapiditate apariţia unei veritabile reţele de cercetări internaţionale. Astronomi şi fizicieni din întreaga lume îi vor comunica observaţiile şi ipotezele lor. Se va vorbi in curând de „Colegiul Invizibil' care, eliberat de orice influenţă, va studia in secret chestiunea „farfuriilor zburătoare”, încredinţat că aceasta ar putea fi de o importanţă vitală pentru umanitatea terestră...

In ceea ce ne priveşte, subtitlul pe care l-am dat acestei lucrări mai ample nu este deloc întâmplător. „Muzeul Observaţiilor Ciudate” are aceleaşi iniţiale cu „Misterioasele Obiecte Cereşti”, cartea lui Aime Michel, care avea să devină o lucrare de căpătâi, de maximă importanţă pentru cercetarea ufologică internaţională.

Am promis deja anterior că ne vom mai ocupa în aceste pagini de Apariţiile Mariale. După ce am dat câteva amănunte despre evenimente de acest fel petrecute în Guadelupa (Mexic),'Fatima (Portugalia), Maglavit şi Parepa (România, aici fiind vorba de un „moş”), ne vom referi in cele ce urmează la o altă apariţie a Preafericitei Fecioare Maria, de această dată în Franţa. înainte de a începe însă, trebuie să facem menţiunea că atât apariţiile „moşului”, cât şi ale Fecioarei Maria, sunt evenimente ce par a

fi încadrate în aceeaşi categorie de fenomene, având, după toate aparenţele, aceleaşi cauze şi aceleaşi efecte cu impact benefic asupra asistenţelor...

Aşadar, la 11 februarie 1858 (deci exact cu un secol înaintea evenimentelor pe care le descriem în aceste pagirri), o fetiţă
24
de 14 ani, Bernadette Soubirous, aduna vreascuri în apropierea unui pârâu în Lourdes, când a auzit „un zgomot mare ca cel al unei furtuni”. A privit in jurul ei: părea a fi linişte, nici măcar copacii nu se mişcau. Puţin mai târziu, a auzit din nou zgomotul de furtună. îngrozită, a ridicat capul şi a „pierdut orice putere de a vorbi şi gândi”.

[In nor auriu a ieşit dintr-o grotă vecină, urmat de o entitate, o... doamnă frumoasă, care s-a aşezat deasupra unui tufiş. Acest tufiş a fost agitat ca de un vânt puternic. Bernadette a afirmat că „picioarele Fecioarei atingeau uşor frunzele”. Atunci când „Doamna” de la Lourdes a privit-o, orice frică i-u dispărut, dar părea să nu mai ştie unde se află. Dorea să se roage, dar când a încercat să-şi ducă mâna la frunte, braţul i-a rămas paralizat. Doar după ce Doamna a făcut semnul crucii a făcut şi ea la fel.

Atunci când viziunea a fost adusă la cunoştinţa celor din jur, a fost primită cu neîncredere şi suspiciune de autorităţile locale şi de Biserică. Părintele Feyramalle s-a arătat deosebit de iritat. A propus ca Doamna să facă să înflorească un trandafir în faţa mulţimii, pentru ca să o creadă toată lumea. Când Bernadette a prezentat această cerere apariţiei, aceasta s-a mulţumit doar să surâdă. Pe parcursul a 15 zile, ea a apărut fetiţei şi au discutat despre ridicarea unei capele şi organizarea de procesiuni. Uneori, dialogul era cu totul absurd, la fel ca schimbul de întrebări şi răspunsuri ivit uneori între pământeni şi presupuşii piloţi ai OZN-urilor.

Astfel, în timpul celei de-a doua apariţii a „Doamnei”, Bernadette a primit ordinul de a se duce „să se spele şi să bea din izvor”. Ori, în zona aceea nu exista nici un izvor.

(Să ne reamintim deapariţia Fecioarei sub forma unei tinere indience la Guadelupa, în Mexic. Acest caz din secolul XVI reprezintă pentru istoria religioasă a Americii Latine o cotitură la fel de importantă ca şi viziunea de la Lourdes a Imaculatei Concepţiuni. Tânărul Juan Diego, martorul din Guadelupa, a primit ordinul să culeagă flori în acea perioadă şi în acel loc din munţii Mexicului. Poate că acest incident, cunoscut desigur de preotul din Lourdes, l-a împins pe acesta să ceară un miracol asemănător pentru credincioşii săi).
25

Oricum ar fi, Bernadette a căutat un izvor, nu l-a găsit şi

a . început să sape la întâmplare. In curând, groapa pe care o săpase s-a umezit şi s-a umplut de noroi. Sărmana fată a încercat%ă se spele, dar nu a reuşit decât să se mânjească cu pământ, în amuzamentul asistenţei. Ridicolul său a fost şi mai evident când a încercat să bea apă şi apoi a început să mănânce iarbă.

Bernadette a săpat groapa într-o „stare de stupoare”, dar se pare că ea a ales un loc unde erau ape subterane aproape de suprafaţă, deoarece încă de a doua/.i un mic curs de apă ieşea din acel loc, cobora colina şi se vărsa în pârâul Gevc, aflat mult mai departe, lin orb, Louis Bouriette, şi-a spălat ochii în acest izvor şi şi-a recăpătat vederea. Un sugar bolnav este de asemenea vindecat în acel loc. Oamenii încep să vadă în Bernadette ceva mai mult decât o simplă nebună.

Un alt aspect al apariţiilor de acest gen are ca temă „penitenţa”. Bernadette primeşte ordinul de a „săruta pământul pentru păcătoşi”. Interesantă pare a fi şi starea de transă profundă în care era cufundată Bernadette. Un medic ce se hotărăşte să arate lumii că fata era bolnavă psihic, a făcut cu ea o experienţă interesantă. Acest om, doctorul Douzous, a văzut că apropiind o lumânare aprinsă de mâna ei şi expunân- d-o timp de 15 minute, măsurate cu ceasul, ea nu reacţionase în nici un fel. Când ea şi-a terminat rugăciunea, a văzut extazul părăsindu-i faţa... „I-am cerut să-mi arate mâna stângă - povesteşte medicul. Am examinat-o cu grijă, fără a găsi nici cea mai mică urmă de arsură. Am cerut persoanei care ţinea lumânarea să o aprindă şi să mi-o dea. Am pus-o de mai multe ori sub mâna stângă a^Bernadettei, dar ea şi-a tras-o repede spunând: Mă ardeţi!”

Să ne reamintim că atât tema „penitenţei”, cât şi „starea de transă profundă”, apar şi în celelalte fenomene de acest gen, la care ne-am referit deja anterior.

Să încercăm însă să revenim la fapte ceva mai „pământene” petrecute în acel an 1958.

In după-amiaza zilei de 5 mai, în jurul orelor 15:40, la San Carlos, in Uruguay, un vechi şi experimentat pilot, Carlos

Rodriguez, zburând la bordul unui avion cu un singur motor în apropierea bazei navale de la Curbelo, a observat un obiect intens strălucitor, în formă de disc, apropiindu-se de avionul său. Obiectul a ajuns lâ vreo 600 m de el, după care părea că s-a oprit, având o perceptibilă mişcare de balansare. Deodată, căldura în avion a devenit insuportabilă. Rodriguez lăsă în jos ferestrele, apoi îşi scoase jacheta, dar până la urmă fu obligat

să deschidă şi portiera avionului ca să poată suporta căldura. Puţin mai târziu, OZN-ul se îndreptă spre mare, lăsând in urma sa o dâră fină de vapori, iar temperatura la bordul avionului reveni la normal.

Ne vom referi acum la două pene de curent, survenite în două părţi diferite ale globului, în vara acelui an. Reamintim că am mai vorbit deja în aceste pagini despre astfel de evenimente-vom mai vorbi încă-şi că ele sunt puse de fiecare dată în legătură cu apariţiile, în zonele respective, ale unor OZN-uri.

Primul dintre aceste evenimente se petrece la Salta, Argentina, la 22 iulie, iar cel de-al doilea, la 3 august 1958, pe o largă arie a capitalei italiene, Roma. De fiecare dată, zonele în cauză au fost cufundate în întuneric total, în timp ce un OZN de mari dimensiuni şi fyarte strălucitor a trecut pe deasupra. De fiecare dată, luminile s-au reaprins imediat ce OZN-ul în cauză s-a îndepărtat.

La vreo 11 km de Laval, Franţa, în seara zilei de 1 septembrie 1958, în jurul orei 21:30, un om de afaceri venind de la Paris, observă deodată un obiect nemişcatei circa 10 m deasupra solului şi la vreo 150 m in stânga drumului. Părea a avea forma a două conuri cu baza comună şi lăsa să se vadă un şir de deschizături în mijlocul său. Avea cam 20 m lăţime, era de aparenţă metalică, iar prin „ferestre” se vedea ca o lumină roşie (comparată cu cea a unui foc de semnalizare). Martorul a avut timp să se oprească şi manevră în aşa fel încât să poată lumina obiectul cu farurile sale. Pe tot timpul observaţiei, se putea auzi un şuierat asemănător cu cel al unui jet. Obiectul începu să se înalţe la început încet, apoi din ce în ce mai repede, după care se pierdu din vedere în înaltul cerului.

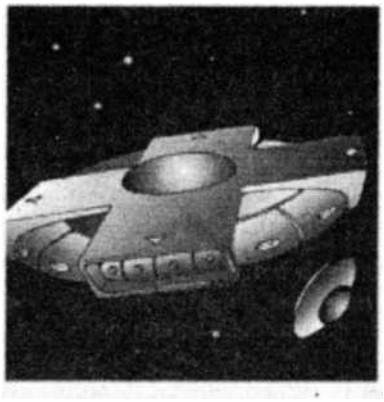

3.

OBIECTE STRĂLUCITOARE URMĂRESC UN TREN

Luna octombrie a acelui an 1958 pare a fi din nou plină de întâmplări ieşite din comun. Să încercăm să le trecem succint în revistă, cu aceeaşi menţiune că suntem departe de a le aminti pe toate.

In noaptea de 3 octombrie 1958, trenul nr. 91 se deplasa pe un parcurs dfc cca. 150 km spre sud, între Monon, Indiana şi Indianapolis, pe teritoriul Statelor Unite. Printre cei cinci membri ai personalului de tren se aflau mecanicul de locomotivă Harry Eckman, fochistul Cecil Bridge şi frânarul şef Morris Ott. Ei se găseau in cabina locomotivei Diesel, din capul trenului şi de aceea au fost primii care au observat fenomenele din noaptea aceea. Şeful de tren, Ed Robinson, şi manevrantul de vagoane Paul Sosby se aflau în vagonul de serviciu de la coada trenului. Cele două grupuri erau in legătură prin radio, cu modulaţie de frecvenţă, prin intermediul căruia erau in contact şi cu coordonatorul de trafic feroviar de la

Lafayette. Cecil Bridge - un fost combatant'al Forţelor Aeriene, cu 450 ore de zbor la activ pe un bombardier greu - povesteşte despre cele întâmplate:

„Vineri 3 octombrie, pe la orele trei şi treizeci de minute dimineaţa, trenul tocmai trecuse de orăşelul Wasco, de fapt o simplă aşezare, nod de cale ferată. Acesta a fost locul unde am remarcat pentru întâia oară în faţa noastră patru lumini ciudate pe cer. Erau nişte lumini mobile. La început păreau să fie nişte stele neobişnuite, însă mai apoi ne-am dat seama că nu erau totuşi stele... se mişcau, n-a existat nici o îndoială, se vedea bine. Acestea înaintau într-o formaţie de V. Asta nu înseamnă că vreuna dintre lumini ar fi stat central, în capul formaţiei, ci că existau două ramuri, fiecare cu câte două lumini, făcând între ele un unghi de circa 45 grade'. Cred că am fost primul care le-am văzut. După ce le-am urmărit vreo 15 secunde, le-am atras atenţia asupra lor celorlalţi doi care se aflau în cabină cu mine, Harry Eckman şi Morris Ott. Şi ei le-au văzut. Sunt familiarizat cu avioanele şi performanţele lor, atât în calitate de aviator, cât şi ca observator. Noi cu toţii din acest tren eram obişnuiţi cu avioanele, căci le vedeam în fiecare noapte, cu zecile. Insă aceste obiecte nu erau ^vioane... Zburau cu 60-80 km/h când au trecut pe deasupra liniei de cale ferată, la mai puţin de un kilometru în faţa noastră: erau patru lumini albe, mari. Trenul trăgea 56 de vagoane, lungimea convoiului fiind cam de 800 m şl, deoarece luminile zburau atât de jos încât cei din vagonul de serviciu nu au putut să le vadă, i-am chemat prin radio ca să-i anunţ ceea ce vedeam noi. Deodată, la. câteva secunde după ce depăşiră linia ferată, obiectele luminoase s-au oprit, apoi s-au înapoiat. De data aceasta zburau spre est, tot la foarte mică altitudine, aproape razant pe deasupra copacilor, şi curând, au dispărut din vedere. Cred că nu trecuse un minut când, deodată, toate

s-au înapoiat pc deasupra liniilor, venind înaintea noastră, apropiindu-se tot mai mult de tren. Am chemat prin radio vagonul de serviciu, în care cei de acolo puteau acum să le urmărească mai bine. Evident că şi controlorul de trafic de la Lafayette ne auzea vorbind, însă nu ne-a întrerupt de loc, pe tot timpul celor petrecute.”

Relatarea lui Bridge priveşte doar ceea ce au văzut oamenii de pe locomotivă. Dar numai personalul de tren aflat in vagonul de serviciu privise obiectele de aproape, în condiţii excelente. Iată ce povesteşte, la rândul lui, şeful de tren Ed Robinson, în cadrul unui program televizat:

„Când Cecil (Bridge) m-a chemat pentru a doua oară, eram deja sus, în cupola de unde aveam posibilitatea să privesc pe deasupra vagoanelor. Am văzut cele patru lumini, la vreo 800 m de vagonul de serviciu, exact cât o lungime de tren. Mi-am dat atunci seama că veneau spre noi. Sosby se afla în cupolă şi le-a văzut şi el. Ele se îndreptau spre nord şi noi mergeam spre sud. Erau în- tr-adevăr jos, nu mai mult de vreo sută de metri deasupra vagoanelor... şi au survolat trenul pe toată lungimea lui, mergând însă în sens opus. Aş spune că zburau cu o viteză de cel mult 80 km/h, potrivit aprecierii mele... Ceea ce sigur pot afirma este că nu se mişcau foarte repede, luându-le prea mult timp ca să parcurgă lungimea trenului. Nimeni dintre noi n-a auzit vreun zgomot, însă aşa ceva nu este surprinzător, căci huruitul unui tren de marfă împiedică orice zgomot să se audă, cu excepţia vreunui vuiet deosebit de mare. Am observat foarte bine obiectele în timp ce treceau pe deasupra trenului şi a vagonului de serviciu. Erau patru obiecte mari, în formă ,de disc, cu un diametru de circa 12 m. Străluceau ca ceva alb-fluorescent, înconjurate de o lumină difuză.' După ce au ajuns la circa un kilometru înapoia trenului şi păreau că s-au oprit câteva secunde, Sosby şi cu mine am ieşit pe platforma de dinapoi să ne uităm la ele. Păreau că sunt grupate exact deasupra căii ferate: în acest
moment se aflau la vreo doi kilometri. Au părăsit apoi calea ferată, unul după altul şi s-au îndreptat spre est.
Cu cât zburau mai repede, cu atât străluceau mai tare. Cei de pe locomotivă puteau acum iar să le vadă, încât ne-au chemat prin radio”.

In timp ce obiectele se îndepărtau, toţi membrii personalului de tren au remarcat aceeaşi ciudăţenie: obiectele străluceau şi se întunecau unul după altul, mai întâi numărul unu, apoi doi, trei şi la urmă numărul patru. In timp ce îşi micşorau viteza, culoarea obiectelor se modifica de la albul fluorescent strălucitor, la galben portocaliu şters, când viteza lor devenea minimă. (Această întunecare alternativă şi modificarea culorii

constituie caracteristici deseori semnalate la apariţiile de OZN- uri).
Şi din nou obiectele au ajuns în afara vizibilităţii personalului de tren, de astă dată timp de vreo două minute. Apoi obiectele au reapărut, venirfd exact de-a lungul şinelor, înapoia trenului şi ajungându-1 rapid din urmă. Robinson adaugă: „Ele erau doar cu puţin mai sus decât vârfurile copacilor înşiruiţi de-a lungul liniei ferate. S-au apropiat până la vreo 60 de metri de vagonul de serviciu. Două dintre ele, care se aflau exact deasupra căii ferate, zburau pe-o muchie... Cu alte cuvinte, discurile erau înclinate la verticală. Cele care se aflau de fiecare parte a acestora, două, zburau înclinate cam la 45 de grade, cu latura cea mai de sus orientată spre discurile de deasupra căii ferate. Ele,formau astfel 1111 M de lumini albe. Dacă oricare dintre ele ar fi zburat neînclin-at - orizontal - bordurile discului aproape ar fi acoperit lăţimea căii... încât trebuie să fi avut un diametru cam de 12 m şi grosimea de 2,5 până la 3 m. Oricum, era greu să s“pui exact cât aveau, întrucât lumina lor era difuză şi nici unul dintre noi n-a putut să distingă vreun amănunt constructiv. M-am repezit în vagonul de serviciu şi am luat repede o lanternă electrică puternică, cu cinci elemente, care ilumina Ia mare distanţă. Am aprins lumina şi am dirijat fasciculul luminos spre acele c| iscuri. De îndată ce le atinse, ele se
3 I'
dădură la o parte din calea fasciculului. Când au revenit deasupra liniei ferate, am proiectat pe ele un nou fascicul de lumină: din nou s-au împrăştiat. Am avut sentimentul că nu le convenea deloc aceasta. După ce le-am proiectat lumina pentru a doua oară, nu s-au mai apropiat de tren; au rămas alături de linia ferată şi înapoia trenului, la o distanţă apreciabilă, până când am ajuns la Kirklin (la vreo 60 km nord-vest de Indianapolis), după care au dispărut spre nord-est şi nu le-am mai văzut.”

After the events and after a first interview taken in front of the TV cameras, the agencies of the press, as well as the Aerial Forces, began to be interested in this matter. The officialities of the railways from Monon gave instructions to the staff of the train to keep silence when they will see objects similar, and the base of the Aerial Forces from Bunker Hill, situated at about 50 km from the place of the incident, asked the railways to inform it immediately in case such objects would appear again. Besides, this base of the Aerial Forces installed a direct telephone line with the service of the railway traffic controller from Lafayette, where are centralized the radio signals of the staff of the train. 'Fot aşa, Forţele

Aeriene au făcut recomandări ca personalul de trenuri să fie vigilent in mod special „între orele trei şi patru dimineaţa”. De fapt, căile ferate de la Monon n-au împărtăşit pentru multă vreme părerile Forţelor Aeriene de a păstra secretul unor astfel de întâmplări, deoarece la scurt timp ele au publicat în revista lor o amplă relatare a celor petrecute.

La 26 octombrie 1958, spre orele 22:30, două persoane aflate intr-un automobil, zăriră un OZN nemişcat deasupra unui pod metalic, aproape de barajul de la Lock Raven, la nord de Baltimore, Maryland, SUA. Obiectul era de formă ovoidă şi de mari dimensiuni. Ajungând la vreo 30 de metri de pod, maşina a încetat brusc să mai funcţioneze. Ei observară obiectul timp de 30-40 de secunde. în timp ce obiectul căpăta o lucire strălucitoare de lumină albă, martorii încercau o senzaţie d^e căldură pe faţă. S-a auzit atunci un zgomot foarte puternic, ca

un tunet de ploaie, şi obiectul începu să se înalţe, contururile sale devenind nelămurite. I-au trebuit 5-6 secunde pentru a dispărea complet, spre marea stupefacţie a observatorilor. Aceştia din urmă, au suferit arsuri uşoare la faţă şi au fost examinaţi şi trataţi la Spitalul Saint-Joseph din Baltimore.

Două zile mai târziu, la 28 octombrie, în Franţa, domnul Jean Boier, piscicultor la Beylon-de-Montmaur, asistă la un spectacol destul de asemănător. El se întorcea spre casă cu furgoneta, când în cartierul Pont-la-Dame, zări pe cer un disc luminos staţionar. „Am oprit maşina şi m-am dat jos - declara domnul Boyer. Cred că era ora 19:55. Priveam discul care avea forma a două farfurii lipite una de alta şi cred că putea avea între 200 şi 400 de metri înălţime. Deodată, după două sau trei minute, ţâşniră câteva scântei, în timp ce obiectul a pornit ca o săgeată cu o viteză vertiginoasă, lăsând în urma sa mai întâi o jerbă de foc, apoi o slabă lumină care a dispărut. In acelaşi timp, am simţit efectul unei deplasări de aer care mi-a scuturat furgoneta”.

•vty -ato-

Una dintre cele mai stranii întâmplări din lunga şi atât de interesanta istorie a OZN-urilor s-a derulat în după-amiaza zilei de 31 octombrie 1958, în oraşul Iguape, Brazilia. Iguape este situat în provincia Sao Paulo, pe malurile Peropavei, un râu lat şi molcom, având în acel loc o adâncime de aproximativ 5 m.

în jurul orei 14:30, cel puţin câteva zeci de persoane - după cum au şi relatat de altfel autorităţilor - au fost alertate de un puternic vuiet ce părea că vine de deasupra lor, întrerupt la scurte intervale de timp de zăngănituri metalice. Martorii zăriră, îndreptându-se în lungul râului, prin mişcări dezor-

donate, un obiect strălucitor în formă de disc, având un diametru de circa 5 m şi o grosime la centru de circa 1 m. Acest disc a trecut şovăind peste acoperişul casei doamnei Elidia Alves de Souza, aflată pe un mic dâmb din apropierea râului. Trecu greu pe deasupra acestei case, dând impresia că încearcă să se redreseze, însă în mod evident nu era capabil s-o facă, din care cauză izbi puternic trunchiul unui palmier, lăsându-i o tăietură adâncă. Toţi martorii acestui eveniment, printre care

şi câţiva pescari ce se aflau chiar in faţa obiectului, au declarat că ciocnirea cu copacul a determinat ca zborul obiectului să devină şi mai nesigur. El se înclină în sus, părând că încearcă să se înalţe, apoi se năpusti în lateral vreo 9 metri. Vuind şi zăngănind, strălucitorul obiect rămase ţintuit pentru câteva secunde deasupra râului, după care se răsuci brusc pe o parte şi se afundă în apă.

Anchetatorii poliţiei (şi mai târziu ai armatei) i-au interogat pe toţi cei 12 martori care văzuseră ciudatul obiect cufundân- du-se. Toţi au declarat că în momentul în care obiectul a atins apa, s-a produs o sfârâitură, ca şi cum acesta ar fi fost incandescent - remarcându-se însă că nu s-au produs deloc vapori. Evident, sfârâiala s-a produs din alt motiv decât căldura. In timp ce obiectul se scufunda, bule mari de aer au apărut la suprafaţă. Fără îndoială că o anumită turbulenţă a avut loc in albia râului, deoarece în câteva secunde apa a devenit tulbure. Ea a continuat să „fiarbă” în acelaşi fel, mai mult de o oră, în locul unde obiectul fusese zărit înainte de a plonja. Intre timp, pescarii care asistaseră la acest incident ciudat au plantat pari pe malul râului, pentru ca prin triangulaţie să poată determina poziţia exactă a obiectului.

începând cu ziua de 7 noiembrie, la faţa locului a sosit un mare număr de experţi, cu tot felul de aparate: detectoare de mine, instrumente sonice, echipament de scufundare, sonde lungi de „tatonare” la 3 m adâncime de noroi şi aluviuni aflate pe fundul râului, proiectoare şi - evident - obişnuitele costume de scufundători. Zi şi noapte au continuat investigaţiile, fotografii şi jurnaliştii lucrând neîntrerupt pentru asigurarea permanentă a ziarelor cu noutăţi. Obiectul nu a fost găsit niciodată. Nu s-a stabilit dacă a reuşit să se salveze deplasân- du-se în susul sau în josul râului la adăpostul nopţii, s'Uu pur şi simplu s-a înfundat în mâlul-moale al albiei râului. Este puţin probabil că obiectul ar fi putut trece neobservat, dacă el s-ar fi aflat acolo, deoarece au fost făcute, timp de două săptămâni, cercetări minuţioase şi s-au depus toate eforturile pentru a fi găsit. După aceste cercetări intense, care s-au încheiat fără succes, scufundătorii şi-au strâns echipamentele

şi au plecat.
3 4
De remarcat este insă faptul că autorităţile guvernamentale au avut grijă să reteze vârful palmierului şi să ia cu ele tăietura despre care toţi martorii oculari au declarat că a fost făcută de obiectul dispărut în apele pline de mâl ale râului Peropava. Dintr-o astfel de probă materială, ştiinţa modernă poate să tragă foarte multe concluzii interesante. Chiar dacă obiectul lipseşte, oamenii de ştiinţă au în schimb dovada trecerii acestuia.

In sfârşit, o ultimă semnalare a acelui an 1958, ne parvine din Franţa unde, în apropiere de Clermont-Ferrand, la 20 decembrie (dată aproximativă), în jurul orei 16:00, un disc cu un diametru estimat la cca. 20 m a fost observat de mai mulţi martori şi a cauzat, în picajul său, mai multe pagube la sol.

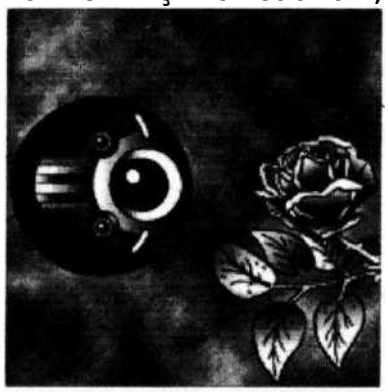

4. EXPLICAŢIILE RIDICOLE ALE OFICIALILOR AVIAŢIEI AMERICANE

„Străiniisunt supravieţuitorii nenumăratelor prăbuşiri ale unor OZN-uri, care au fost scoşi din vehiculele lor incendiate şi au fost puşi sub protecţie pentru cercetări ştiinţifice. Se mai poate afirma că şi sovieticii ar fi în posesia a cel puţin unui astfel de străin. Suntem în posesia a nenumărate rapoarte despre supravieţuitorii OZN-urilorcare s-au prăbuşit. Rapoarte primim de la raportori inteligenţi, demni de încredere; de asemenea de la personalul militar şi medical care a fost în acel timp la faţa locului. Nu există nici un dubiu asupra autenticităţii acestor rapoarte. Toţi străiniicăte. au fost scoşi din OZN-urile prăbuşite au fost umanoizi, asemănători oamenilor, aveau o înălţime de 0,90-1,30 m, corpul lipsit de păr, un cap ceva mai mare, ochii mari „puţin oblici” aflaţi spre marginea capului, o gură mică, nu aveau organe de digestie sau organe sexuale, aveau plămâni asemănători cu ai noştri şi un sânge incolor”.
36

Aceasta este declaraţia pe care o dă publicităţii, prin anii 80, unul dintre cei mai proeminenţi cercetători americani în

domeniul ufologici, Robert P. Barry, de la „20th Gentury UFO Bureau”. în sprijinul afirmaţiilor sale, Barry menţionează aşa-numitul „Incident polonez”, pe care îl amintim aici pe scurt, pentru a face debutul - în parcursul acestor pagini - al anului următor: 1959. Aşadar:

La 22 februarie 1959, muncitorii portuari din-Gdynia, Polonia, au văzut un OZN de formă rotundă care, „tunând şi fulgerând”, s-a prăbuşit în apele portului. După câteva zile numai, paza portului a observat o „mică fiinţă străină” care ieşea din apă. Ei au încercat să discute cu creatura, dar aceasta vorbea o limbă necunoscută. Apoi a fost dusă la un spital militar. Aşa cum au stabilit medicii spitalului, îmbrăcămintea părea a fi metalică, fară cusături, nasturi sau fermoare. Au fost nevoiţi să taie îmbrăcămintea, treabă ce s-a dovedit a fi foarte anevoioasă. Creatura nu poseda organe sexuale, avea câte patru degete la mâini şi la picioare, lipsindu-i degetul mare, şi atunci când i s-a îndepărtat o bandă de pe braţ, aceasta a decedat imediat. Dar este mai probabil că decesul s-a datorat gravelor răni pe care creatura le-a căpătat anterior, în timpul prăbuşirii. Se pare că şi rămăşiţele acestei fiinţe din spaţiu - ca şi altele anterior - au fost expediate „pentru studiu” în fosta Uniune Sovietică, de unde, bineînţeles, nu a mai fost înapoiată niciodată.

Căpitanul Peter Killian şi copilotul său, John Dee, zburau în noaptea de 24 februarie 1959 de la Newark la Detroit, la bordul unui avion-cargo al companiei „American Airlines”. Pe când se aflau pe deasupra Pennsylvaniei, şi-au dat seama că erau însoţiţi de trei obiecte strălucitor iluminate, care-şi schimbau în timpul zborului poziţiile reciproce. Şi alte echipaje de avioane comerciale, care se aflau în zonă, au văzut obiectele, însă din alte unghiuri.

Căpitanul Killian era un pilot experimentat, cu bune state de serviciu. Când el şi copilotul său au raportat ceea ce se petrecuse, au fost trataţi cu felurite explicaţii, care mai de care

mai interesantă. La început, Forţele Aeriene au explicat că aceste lumini" erau ale unui avion-cisternă militar, având misiunea de a reface plinul unor avioane cu reacţie aflate în zbor. în momentul în care cei doi piloţi au respins explicaţia, a fost dată din partea altcuiva din Forţele Aeriene o a doua „explicaţie” şi anume: căpitanul Killian şi ceilalţi piloţi au zărit trei stele din constelaţia Orion. Şi această explicaţie avea cusururi, între care faptul că lumini-le îşi schimbau locul între ele. S-a dat atunci a treia explicaţie. Un purtător de cuvânt al Forţelor Aeriene, rămas „neidentificat”, a spus

ziariştilor newyorkezi că, probabil, Killian a băut prea mult. în momentul în care Killian a, ameninţat că va introduce acţiune juridică împotriva acestei defăimări, care ar fi putut să-l coste slujba, ofensa a fost retractată. Rezultatul a fost clar şi precis: nu s-a dat nici un fel de explicaţie valabilă, iar publicul nu a mai ştiut ce să creadă. Din punctul de vedere al cenzurii însă, rezultatele obţinute erau socotite în orice caz acceptabile.

Existenţa unei cenzuri riguroase în problema OZN-urilor, instituită de guvernul american, constituie un adevăr indiscutabil şi deloc surprinzător. Anumite decizii oficiale precizau foarte clar modalitatea în care Forţele' Aeriene trebuiau să dirijeze cercetările în această direcţie şi specificau în ce fel şi de către cine urmau să fie făcute declaraţiile publice. Erau prevăzute totodată sancţiuni severe pentru toţi cei care nu se supuneau gcestor reglementări oficiale. Explicaţiile numeroase şi contradictorii care au fost date atât pentru public, cât şi pentru membrii Congresului, ca răspuns la întrebările acestora privitoare la OZN-uri, sunt o dovadă clară că aceste instrucţiuni au fost aplicate.

De ce oare însă s-a angajat guvernul Statelor Unite pe un astfel de drum întortocheat, al neadevărurilor şi falsurilor, dacă
- cel puţin la prima vedere - n-a existat otiecesitate urgentă sau imperioasă? Una din explicaţiile posibile care au generat această politică sinuoasă în privinţa OZN-urilor, ar putea fi pusă pe seama faptului că, la data primelor apariţii de OZN-uri în număr mare pe deasupra Europei de Nord-Vest, în 1946 şi o dată cu începerea „epocii moderne” a acestui fenomen,

marile puteri se aflau la mai puţin de un an de la încheierea celui mai catastrofal război din istoria omenirii. La scară mondială, suspiciunea şi neîncrederea deveniseră moneda forte, iar mariajul de convenienţă dintre comunism şi puterile occidentale, care avusese ca scop final prăbuşirea hitlerismului, ajunsese la capătul cursei. începea deci să se reia, după o scurtă întrerupere, vechea luptă de depăşire reciprocă. Aşadar, se pare că apariţia pe cerul planetei a acestor nave ciudate, cu manifestări inexplicabile, în anii ’46 şi ’47, a determinat atât Rusia, cât şi mai târziu Statele Unite, să se suspecteze reciproc de experimentarea unor noi arme, necunoscute până atunci şi cu performanţe remarcabile. Astfel, înainte ca aceste presupuneri să fi putut fi confirmate sau dezminţite, ambele superputeri au preferat să adopte o politică a tăcerii. Acesta ar putea fi numai unul din motivele pentru care guvernul american a găsit de cuviinţă să ascundă

adevărul cu privire la existenţa fenomenului OZN. Dar nu numai guvernul Statelor Unite era interesat în aşa ceva. Iată încă un exemplu:

în seara de 26 februarie 1959 (deci la numai două zile de la întâmplarea descrisă de pilotul american Killian), un disc luminos de culoare galben portocaliu a fost văzut la mică altitudine pe deasupra aeroportului din Londra, Anglia. Unul dintre cei patru martori oculari, demni de toată încrederea, a fost controlorul traficului aerian de la turnul de control al aeroportului, care a privit obiectul cu un binoclu şi l-a semnalat drept „un obiect zburător neidentificat”. Un comunicat oficial al Ministerului Aerului, difuzat de agenţia Reuter, a făcut cunoscut că acelaşi obiect a fost văzut în acelaşi timp de la cartierul general al Forţelor Aeriene de la Stanmore. Descrierea prezentată Ministerului Aerului de către Royal Air Force semnala: „O lumină galbenă, strălucitoare, de intensitate variabilă, la circa 60 m de sol. Ea s-a menţinut în aceeaşi poziţie circa 20 minute, după care s-a înălţat, dispărând cu mare
vjj
viteza .

După data de 6 martie însă, au început să se întâmple unele ciudăţenii. Ministerul Aerului a anunţat că discul luminos n-a fost nimic mai mult decât „botul conic al unui avion particular”.

Cum a planat însă „avionul particular” în acelaşi punct, timp de 20 de minute, evident că nu s-a explicat. Nefiind însă prevenit că despre anumite avioane se poate pretexta că planează, în timp ce botul lor conic scânteiază în întuneric, aeroportul din Londra a publicat un comunicat propriu, în aceeaşi dimineaţă de 6 martie. Aeroportul a pretins astfel că obiectul ce planase nu fusese altceva decât „planeta Venus, văzută printr-un strat de nori”. A omis însă să spună ceva despre pretinsul bot conic al avionului şi nici nu a explicat cum a putut planeta Venus să coboare până la 60 de metri altitudine, unde cei de la Baza Royal Air Force au semnalat că au văzut obiectul.

Martorii acestui eveniment, foarte serioşi şi deasupra-oricăror suspiciuni, au văzut cu siguranţă un lucru cât se poate de ciudat, evident tot atât de ciudat ca şi explicaţiile oficiale. In toată această afacere, mai rămânea ca Ministerul Aerului să-şi explice... propriile-i explicaţii: că lumina ce nu se mişca era planeta Venus, sau că lumina care scăpăra şi s-a îndepărtat apoi în mare viteză, a fost „lumina de poziţie a unui avion în zbor”. Dar această atitudine de bun-simţ nu avea să fie niciodată adoptată de Ministerul Aerului englez.

AMNEZIA CIUDATA A SOLDATULUI GERRYIRWIN

Să ne reîntoarcem în Statele Unite pentru a relata un alt incident curios petrecut în primăvara anului 1959.

Soldatul Gerry Irwin nu-şi mai aducea nimic aminte, atunci când se redeşteptă la spitalul din Cedar City. Era în 2 martie 1959 şi fusese leşinat timp de 23 ore, murmurând uneori cuvinte neclare ce se refereau la „un bluzon de pânză groasă în tufiş”. Când şi-a revenit, prima sa întrebare a fost: "Există supravieţuitori?” >

Povestea soldatului Irwin este misterioasă şi s-a făcut prea puţin lucru pentru a fi clarificată. Ea a fost menţionată numai o singură dată în literatura UFO de către James Lorenzen, directorul grupului APRO şi - după cât se ştie - n-a fost obiectul nici unei anchete serioase. O asţfel de anchetă ar fi putut să lumineze unele aspecte ale problemei UFO, mai ales pentru cei care urmăresc dezvoltarea contextului sociologic al rapoartelor de ace'st gen. E posibil - după cum sugerează Lorenzen - să se fi procedat la o anchetă militară care a fost ţinută secretă. Dar dacă lucrurile stau intr-adevăr aşa, păstrarea secretului de către autorităţi,,nu pare a fi calea cea mai bune de urmat, cel puţin în cazul soldatului Irwin.

Târziu, în după-amiaza zilei de 28 februarie 1959, Gerry Irwin, un tehnician în domeniul rachetelor, se întorcea cu maşina sa de la Nampa, Idaho, la cazarma din Fort Bliss, El Passo, Texas, SUA. Permisia sa se terminase şi, sosind la Cedar City, se îndreptă spre Şoseaua 14, spre sud-est. La circa 6 mile de parcurs pe această şosea, remarcă un fenomen puţin obişnuit: peisajul se ilumină brusc şᵣi un obiect strălucitor traversă cerul în viteză de la dreapta spre stânga sa. Irwin a oprit maşina şi a coborât, având timpul suficient să observe obiectul care continua să zboare spre est, până in momentul în care îl ascunse un pod şi îl pierdu din vedere. El crezu că a asistat la încercările de aterizare forţată ale unui avion de linie cuprins de flăcări şi îşi dădu seama că nu avea timp de pierdut. Deci, în loc să-şi continue drumul, el scrise următoarele „Plec în căutarea unui avion care poate s-a prăbuşit. Chemaţi, vă rog, poliţia”, pe o bucată de hârtie pe care o puse pe volanul maşinii sale. Apoi folosindu-se de crema sa de ghete, scrise „STOP” pe aripa maşinii sale, pentru a fi sigur că oamenii îi vor găsi apelul, după care plecă.

Aproximativ 30 de minute mai târziu, se opri acolo un inspector de vânătoare. El găsi apelul si-1 duse şerifului din Cedar City, Otto Pfief, care adună câţiva voluntari şi plecară împreună la faţa locului. La 45 de minute după ce a observat ciudatul „obiect în flăcări”, Irwin a fost descoperit fără cunoştinţă %i transportat imediat la spital. Aici dr. Broadbent

remarcă faptul că temperatura şi respiraţia lui Irwin erau normale. Părea numai că doarme, dar nu putea fi trezit. Doctorul Broadbent diagnostică o criză de isterie. Apoi, când Irwin se trezi, el se simţi foarte bine, deşi părea a fi neliniştit cu privire la „obiectul” pe care-1 văzuse.' De asemenea, îl neliniştea dispariţia bluzonului său, deşi a fost asigurat că nu se găsea asupra lui atunci când a fost găsit leşinat. A fost dus cu avionul la Fort Bliss şi pus sub observaţie strictă la spitalul

militar din William Beaumont timp de patru zile, după care şi-a reluat serviciul. Evident, fişa sa de sănătate avea să înregistreze tot comportamentul său.

Câteva zile mai târziu', Irwin leşină în timp qe mergea pe câmp, dar îşi reveni singur, destul de repede. Din nou, după câteva zile, leşină pe o stradă din El Paso şi fu transportat la Southwest General Hospital. După un nou examen medical, diagnosticul a fost acelaşi ca la Cedar City: criză de isterie. Se trezi după 23 de ore şi prima întrebare a fost: „Sunt supra-vieţuitori?” I s-a explicat atunci că se aflau în data de 16 martie şi nu în 28 februarie. A fost dus, încă o dată, la spitalul din William Beaumont şi pus sub observaţia medicilor militari psihiatri. După un oarecare căpitan Valentine, rezultatele testelor arătau că Irwin era perfect normal. A fost externat o lună mai târziu, pe 17 aprilie.

A doua zi, urmând impulsul unei nevoi neînţelese şi iraţionale, dar foarte urgente, părăsi fortul fără a cere permisiunea, luă un autobuz la El Passo, sosi la Cedar City în după-amiaza zilei de 19 aprilie, merse direct la locul unde văzuse „obiectul” din 28 februarie, părăsi şoseaua şi-şi reluă drumul printre coline până la un anume tufiş. Aici îşi găsi propriul bluzon. Intr-una din butoniere era pus un creion în jurul căruia era strâns legată o bucată de hârtie. Luă această hârtie şi o arse. Imediat, păru să iasă dintr-o stare de .transă. A trebuit să-şi găsească drumul de întoarcere, neînţelegând de ce a venit acolo. Se reîntoarse în oraş şi îl întâlni pe şeriful Otto Pfief, care îi dădu amănunte despre primul incident prin care trecuse.

Şi acum, finalul acestei palpitante poveşti. Irwin s-a întors la Fort Bliss şi a fost supus unui nou examen psihologic, la fel de inutil ca şi primul. Cazul său atrase atenţia inspectorului general care ordonă să se procedeze la o nouă examinare. La 10 iulie, Irwin reintră la spitalul militar din William Beaumont. La 1 august 1959, el nu se mai prezentă la apel. O lună mai târziu, a fost dat dezertor. Gerry Irwin nu a mai fost văzut niciodată...

1 aprilie 1959 a fost intr-adevăr ziua păcălelilor, dar şi a unui groaznic accident petrecut în Statele Unite. La orele 7:44 a sosit primul semnal al tragediei, un mesaj radio trimis de la un avion C-118 cu patru persoane la bord, care decolase la ora 6:30 dimineaţa de la baza Forţelor Aeriene McChord Field, din lacoma, Washington. „Am lovit ceva - sau ceva ne-a lovit”. După câteva secunde de tăcere chinuitoare, pilotul strigă: „Mayday! Mayday!” - semnalul convenţional de pericol. Imediat, a urmat un ultim şi fatal strigăt: „Acesta-iL. Acesta-i!” Marele avion de transport se lovi de crestele versantului unui munte, între Sumner şi Orting. Nu au fost supravieţuitori, iar poliţia militară a înconjurat imediat regiunea, pentru a-i ţine pe eventualii civili departe de locul accidentului.

Reprezentanţii APRO au putut totuşi să găsească nenumăraţi martori care văzuseră avionul cu puţin timp înainte de catastrofa. Cu toţii văzuseră două obiecte portocalii sau gălbui, urmărind de aproape avionul C-118. în seara aceleiaşi zile, au fost semnalate alte obiecte asemănătoare, în mai multe zone din aceeaşi regiune. Baza Forţelor Aeriene de la McChord anunţase presa că obiectele luminoase erau doar nişte paraşute strălucitoare, lansate în cadrul unor exerciţii efectuate la Fort Lewis, situat în apropiere. Atâta doar că şeful seviciului de informaţii de la Fort Lewis a declarat că nici o activitate de acest fel n-a avut loc in ziua aceea.

In toată această afacere, probabil că cele mai bizare aspecte par a fi următoarele: 1) Au fost aduse repede trupe de la Fort Lewis ca să înconjoare regiunea. Alţi militari au fost trimişi să stea de vorbă cu localnicii din prejma locului accidentului ca să-i prevină să pu vorbească nimic în legătură cu accidentul. 2) Pilotul comunicase prin radio că avionul a fost lovit de ceva, sau că a lovit ceva. O parte din coada avionului a fost smulsă, fiind găsită mai târziu în munţi, pe versantul nordic al muntelui Rainier, la câţiva kilometri de locul catastrofei.

In treacăt fie spus, e bine să ne reamintim de întâmplarea Ia care a fost martor omul de afaceri american Kenneth Arnold, în după-amiaza zilei de 24 iunie 1947, dată de la care începe

„istoria modernă” a farfuriilor zburătoare. Evenimentul acela din ’47 se derula tot în statul american Washington şi tot în preajma muntelui Rainier. Să fie oare vorba doar de un simplu joc al întâmplării?

' In primăvara anului 1959, Cartierul General al Statului Major cantonat la Sverdlovsk, Rusia, primeşte, pe parcursul a 48 de ore, vizita silenţioasă a două discuri zburătoare necunoscute. Deoarece poziţia acestora a fost absolut staţionară, radarele de

la sol au putut să le detecteze şi să le localizeze cu predizie. Exact in acelaşi timp, la bordul unui avion de tip TU- 104 care călătorea de la Alma-Ata (Kazahstan) spre Moscova, s-a iscat o oarecare panică. Brusc, în compartimentul pasagerilor apăru mai întâi o lumină palidă, care se materializă lent într-un disc luminos cu un diametru de aproximativ 50 cm. Acesta a rămas câtva timp imobil, facându-i pe pasageri să aibă diverse reacţii. O pasageră strigă „Foc!” Când unul dintre piloţi veni cu un extinctor, obiectul dispăruse. Situaţia părea a reintra în normal când, tot atât de brusc, obiectul reapăru şi începu să se deplaseze lent de la un hublou la altul, atingându-i uşor pe unii dintre pasageri care nici măcar nu îndrăzneau, să răsufle de teamă. După ce făcu astfel turul compartimentului, discul reveni în poziţia iniţială, în apropierea cabinei pilotului. Apoi dispăru definitiv. Relatări amănunţite asupra acestui eveniment, au fost făcute de un ziarist polonez care, după cât se pare, a fost martor direct implicat.

In luna-august a aceluiaşi an 1959, radarele aeroportului civil de la Vnukovo, de lângă Moscova, au reperat trei OZN- uri plutind la marginea oraşului, la o altitudine de cca. 800 m. Câteva avioane de interceptare decolară imediat, dar misiunea lor a fost sortită eşecului.

Probabil că în perioada aceea, pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice, aveau loc multe evenimente de acest gen. Dar puţine dintre ele răzbăteau în afară şi ajungeau la cunoştinţa opiniei publice... Atunci când cercetătorii vor avea acces la ‘ dosarele secrete ruseşti, vor fi, fără îndoială, surprinşi să constate că în acest teritoriu fenomenul OZN are multiple şi foarte variate manifestări interesante.

45

La 19 iunie 1959, deasupra localităţii Clitheroe din Lancaster, Anglia, a apărut deodată un „avion” care stătea suspendat deasupra unui obiect staţionar în formă de „farfurie”. Au existat două martore ale acestui eveniment, Rosemary Miller şi Norma Stephenson, care au depus mărturii scrise asupra observaţiei lor. Evident, în acea perioadă, nici un fel de avion construit de tehnologia terestră nu era capabil să rămână suspendat în timpul zborului. în anii anteriori, cât şi în cei ce i-au urmat lui 1959, astfel de evenimente au fost extrem de frecvente, atât în spaţiul aerian al Angliei, cât şi în alte părţi ale mapamondului: Statele Unite, Australia, Argentina etc.

6.

DISPARIŢIILE CERCETĂTORILOR UFOLOGI

In ziua de 26 iunie 1959, în jurul orei 18:45, la Boainai, Papua, Noua Guinee, are loc un eveniment interesant. Martorul principal al acestuia, este pastorul William Booth Gill, un preot anglican, absolvent al Universităţii din Brisbane. El observă mai întâi o lumină „mai strălucitoare decât Venus”. Aceasta se apropie, lăsând să se vadă un „disc” cam de 15 m diametru, echipat cu patru suporturi metalice. Să dăm însă cuvântul documentelor scrise din perioada respectivă:

„Observaţiile de la Boainai au reprezentat punctul culminant al unei perioade relativ scurte, dar deosebit de acute de activitate OZN în regiunea de est a Noii Guinee. OZN- uril.e au fost observate atât de papuaşi, cât şi de europeni. Observaţiile au fost raportate de papuaşi instruiţi şi de băştinaşi complet analfabeţi, relativ neatinşi de civilizaţia occidentală şi, în materie de farfurii zburătoare, total ignoranţi.”

într-o scrisoare trimisă unui prieten de la o misiune învecinată, pastorul Gill menţiona:

„Aruncă-ţi ochii asupra acestor date extraordinare. Sunt aproape convins de teoria vizitei... Nu mă îndoiesc de existenţa acestor lucruri (într-adevăr, nu mai pot să mă îndoiesc acum, când am văzut unul eu însumi), dar mintea mea simplă caută încă dovezi ştiinţifice, înainte de a putea accepta teoria unor vizite extraterestre. înclin să cred că, probabil, multe OZN-uri sunt mai degrabă aspecte ale unor fenomene electrice, ori provocate de exploziile bombei atomice etc... Totul este mult prea greu de înţeles pentru mine; prefer să aştept ca un băiat isteţ să prindă un OZN şi să-l expună în Martin Square...” Şi pastorul Gill semnează: „Al tău, William Necredinciosul”.

Chiar a doua zi, pastorul Gill îi scrie aceluiaşi prieten, încheind însă cu „Salutări, Bill cel convins”:

„Viaţa e ciudată, nu-i aşa? Ieri ţi-am trimis o scrisoare... cu părerile mele despre OZN-uri. După mai puţin de 24 de ore,

mi-am schimbat întrucâtva opinia. Noaptea trecută, la Boainai, am urmărit aproximativ patru ore evoluţia unor OZN-uri şi nu există nici o îndoială că sunt manevrate de fiinţe de un anumit fel. Au fost momente în care mi s-a tăiat răsuflarea...” într-un interviu, acelaşi pastor Gill afirma:

„... Şi în timp ce eram gata să dau colţul casei, ceva pe cer mi-a atras atenţia şi m-am uitat în sus, către vest. Şi acolo am văzut, la un unghi de 45 de grade, acea lumină uriaşă. Nu mă gândeam, desigur, nici măcar atunci, la farfurii zburătoare. îmi spuneam că unii oameni pot să-şi imagineze asemenea obiecte, dar eu niciodată. Şi totuşi, iată unul. L-am chemat pe E-ric Kodowara şi l-am întrebat: „Ce vezi tu acolo sus?” El mi-a răspuns: „Pare să fie o lumină.” Am zis: „Ei bine, du-te şi spune-i profesorului Steven Moi. Spune-i să vină repede.” Eric s-a dus şi a adunat cât mai mulţi oameni a putut, şi am stat cu toţii şi ne-am uitat la lumina aceea. Apoi am intrat pe terenul de sport şi ne-am continuat observaţia. Am notat totul aici. M-am hotărât atunci, repede, să iau un carnet şi un creion şi m-am gândit, ei bine, că, dacă se va întâmpla ceva, se va întâmpla acum, iar mâine, sigur, mă voi trezi şi voi crede că a fost un vis, că n-am văzut de fapt nimic. Dacă voi nota totul cu 'creionul aici, atunci voi fi sigur cel puţin că nu am visat.” 48

în continuare, câteva extrase din însemnările pastorului Gill:

«7:12 seara au apărut oameni 1 şi 2 — lumină albastră. Pot menţiona aici că plafonul de nori era cam la 2000 de picioare şi că am apreciat înălţimea plafonului de nori după un munte. Şi toate acestea se petreceau desigur cu mult sub plafonul de nori. Intre timp, într-un interval de 25 de minute, cerul s-a acoperit. La 7:20 OZN-ul a venit prin nori, chiar prin ei. La 8:28 cerul a început să se însenineze din nou, deşi era încă acoperit, plafonul de nori era jos deasupra Giwei. OZN-ul văzut de mine se afla acum deasupra ei. Am chemat oamenii de la staţiune pentru a doua oară în această noapte, cam la 28 de minute după ora 8, şi obiectul părea să coboare şi să devină mai mare... Altele veneau şi treceau prin nori - amintesc că acum erau doar petice de nori. Ele coborau prin hori şi strălucirea discurilor se reflecta pe partea inferioară a norilor, apoi ele intrau iarăşi în nori şi păreau că o fac în joacă.

Apoi a venit noaptea următoare, şi aceasta a fost cea cu adevărat interesantă. Un OZN mare a fost văzut întâi de una din infirmierele de la spital, la 6:00 p.m. Lucrurile s-au petrecut astfel: noi ne plimbam şi acest obiect a coborât la un nivel pe care noi l-am apreciat ca fiind cel mai jos şi m-am aflat mai aproape de el ca niciodată. A coborât cam între 100 -160 de metri. Nu era întuneric şi am putut să-l vedem foarte limpede.

Era încă luminos şi strălucitor, dar părea foarte aproape şi net. Şi iată, din nou, acea siluetă pe platformă, cum am numit-o, în partea superioară. Iar profesorul a spus: „Mă întreb dacă are de gând să aterizeze pe terenul de joc.” Eu am zis: „De ce nu?” Şi atunci i-am făcut semne şi am rămas destul de surprinşi când silueta ne-a răspuns la fel. Atunci Eric, care era cu mine, însoţitorul meu nedespărţit, şi un alt tânăr le-au făcut semne cu ambele braţe, iar siluetele au făcut şi ele semne cu amândouă braţele.»

Afacerea din Papua, Noua Guinee se numără deja printre „cazurile clasice” în istoriografia ufologică mondială, tocmai pentru că impresionează prin numărul şi calitatea martorilor, precum şi prin personalitatea şi comportamentul pastorului William Booth Gill, aşa cum apare din raportul pe care el însuşi l-a întocmit şi din înregistrările făcute pe benzi de magnetofon.

49

Din nou despre penele de curent electric ce intervin ori de câte ori unul sau mai multe OZN-uri se apropie de localităţi ori reţele de înaltă, medie sau joasă tensiune. In noaptea de 17 august 1959, a avut foc în statul Minas Gerais, Brazilia, un incident despre care s-au obţinut multe detalii. La un moment dat, aparatura a început să semnaleze o defecţiune în reţeaua electrică, ce părea să aibă caracter temporar. Funcţionarii de serviciu din staţiile sistemului de distribuţie au început să-şi telefoneze unul altuia, anunţându-şi că ruptorii circuitelor electrice se deschideau automat, ori de câte ori nişte Obiecte Zburătoare Neidentificate, ce se aflau în zonă, treceau pe deasupra, la altitudine joasă, de-a lungul liniilor de curent. La Uberlandia, sediul unei staţii importante din sistemul energetic, personalul a fost avertizat cu câteva minute înainte de sosirea OZN-urilor. Când ruptorii au început să se deschidă, tehnicienii erau lângă ei şi-i închideau imediat. însă eforturile lor s-au dovedit a fi făcute in van, întrucât prezenţa unui singur OZN, având forma ovală, a zădărnicit de fapt toate măsurile de natură să asigure restabilirea curentului de-a lungul liniilor. Până când OZN-ul nu s-a îndepărtat şi n-a dispărut în noapte, curentul n-a putut fi restabilit.

In sfârşit, ultimele zile ale acelui an 1959, aduc încă o recunoaştere a oficialităţilor americane referitoare la OZN-uri. Astfel, într-un „Ordin de operaţiuni şi instrucţie”, din 24 decembrie 1959, din partea inspectorului general al Forţelor Aeriene, adresat comandanţilor de baze aeriene, se specifica: „Este necesar ca în Z.I. (zona interioară), identificarea rapidă şi corectă a Obiectelor Zburătoare Neidentificate - cărora în presă li se spune uneori farfurii zburătoare - să

fie considerată- ca o preocupare foarte serioasă a Forţelor Aeriene. După cum se arată în Ordinul nr. 200-
2 al Forţelor Aeriene, preocuparea Forţelor Aeriene in privinţa acestor apariţii este triplă...”

începe o perioadă destul de tulbure in istoria OZN-urilor. Se petrec lucruri stranii, fără sens, neclare. Diverse persoane care se ocupau de studiul fenomenului OZN, sau jurnalişti ce doreau să informeze publicul despre acest subiect, încep să fie supuşi unor presiuni, ameninţate sau reduse la tăcere. Cercetători serioşi şi autori de cărţi ufologice, mor sau dispar subit ori prematur. Astfel, H. T. Wilkins moare la 24 ianuarie 196(1. El era autorul câtorva volume interesante care încercau să găsească o dezlegare acestui incitant mister al mijlocului de veac XX: „Flying Sauccrs l ncensored” (Arco Publischers, 1956), „Strânge Mysteries of Time and Space" ((Eforiei Press, "New York, 1959), „Mysteries Solved and Unsolved" (Odhams, 1950). Tot în anul 1960 moare şi căpitanul Ruppelt, după ce, în anul anterior se angaja „cu arme şi bagaje” într-b luptă deschisă pentru studiul oficial al fenomenului OZN. Nimeni nu putea să ofere explicaţii raţionale şi de un elementar bun simţ acestor evenimente. Iar explicaţiile date de diverse oficialităţi erau - aşa cum am afirmat-o de nenumărate ori în padinile anterioare - ridicole şi absurde...

In acest an 1960, OZN-urile defilează in linişte pe cerul planetei Terra. Argentina este una din ţările care a avut parte, în perioada aceea, de multe evenimente de acest gen, martorii acestora numărându-se cu miile şi cu zecile de mii. Iată un exemplu:

în după-amiaza zilei de 1 februarie 1960, un automobilist pleacă din Buenos Aires în direcţia Bahia Blanca. Drumul este lung şi obositor, iar spre orele 23:30, când se apropia de destinaţie, o strălucire violentă il orbeşte şi-i imobilizează întreaga voinţă şi forţă. Apoi, el este cuprins de o toropeală stranie. Când îşi revine, constată surprins că era întins într-o preerie. Automobilul său nu era nicăieri şi toate membrele îl dureau cumplit. Opri o maşină ce trecea pe şoseaua din apropiere şi astfel constată că se afla .in apropierea oraşului Salta, în partea de nord a ţării, la 1300 km de zbor în linie dreaptă de Bahia Blanca. Eroul acestei întâmplări parcursese această distanţă, fără ştirea sa, în 30 de minute! La postul de poliţie din Salta, l-a convins cu greu pe comisar să telefoneze la Bahia Blanca, pentru a avea dovada în sprijinul afirmaţiilor sale. în fine, la Bahia Blanca, maşina i-a fost descoperită, lângă
5 I
un drum. Nu va şti niciodată ce s-a întâmplat cu el în acea

jumătate de oră incredibilă! Călătorise oare, fară s-o ştie, într-un alt timp şi în alte spaţii, acolo unde jumătatea aceea de oră se transformase în decenii, secole sau milenii?

In acelaşi februarie 1960, marina argentiniană a încercat, pe parcursul a mai bine de două săptămâni, să captureze sau să scufunde două „submarine” în golful Nuevo. Sonarul navelor de suprafaţă a reuşit să le detecteze pe cele aflate în imersiune, însă viteza şi posibilităţile lor de manevrare le făceau pe acestea din urmă absolut inaccesibile celor mai moderne nave de suprafaţă. Locuitorii din regiune au fost de părere că marina nu ştie ce face atunci când a anunţat oficial că urmăreşte două submarine. Dacă oficialităţile şi-ar fi dat osteneala să-l întrebe pe vreun băştinaş ce fel de „obiecte” bântuie prin golf, ar fi fost imediat informate că marina urmăreşte de fapt nave submarine de o tehnologie infinit superioară... Locuitorii golfului Nuevo şi San Matias - care sunt despărţiţi doar de peninsula Valdes - au văzut în mod frecvent intrând şi ieşind din ocean OZN-uri luminoase. Un localnic i-a spus lui Gordon W. Creighton („Flying Saucer Review”, Anglia) textual: „Este absolut sigur că în adâncurile golfului San Matias există o bază a farfuriilor zburătoare. Aceste evenimente sunt lucruri bine cunoscute într-o regiune largă din Patagonia, unde e un lucru foarte normal să-i auzi pe oameni vorbind despre marţieni.” (?!)

De altfel, în Argentina avea să se înfiinţeze, câţiva ani mai târziu, o „Societate de anchetă asupra manifestărilor insolite”. La mijlocul anului 1973, această Societate avea să dea un comunicat în care se menţiona: „Există baze submarine în sudul Argentinei. După un an de cercetări minuţioase, efectuate de experţii Societăţii, s-a putut stabili că nave venite din alte lumi au instalat baze submarine în golfurile San Matias şi San Jorge, la 1100 şi respectiv 2000 km sud-est de Buenos Aires, în largul coastelor Patagoniei. Primele cercetări asupra acestor obiecte extraterestre au început cu mulţi ani în urmă...” Acest comunicat era semnat de însuşi Antonio Las Heras, preşedintele Societăţii amintite.

Să mai amintim şi alte evenimente petrecute în primăvara anului 1960, pe diverse meridiane ale lumii.

La 6 februarie 1960, Ministerul Aerului din Marca Briţanie, anunţa că un OZN îşi făcuse apariţia, „joia trecută”, deasupra aeroportului Londrei. Un disc galben, puternic luminat, a staţionat la nivelul aeroportului timp de 20 de minute, la o altitudine de cca. 60 m. După trecerea acestui interval de timp, discul dispăru în mare viteză. O bază Royal Air Force din apropiere l-a observat şi a confirmat oficial această mărturie.

In aceeaşi primăvară, la o dată neprecizată însă, Salvatore

Cianci, un bijutier italian ce se afla lângă Siracusa, în Sicilia, se întâlni brusc cu o creatură mică, îmbrăcată în haine strălucitoare, ce îi apăru în lumina farurilor. Creatura nu avea braţe, ci „două aripi mici”. In urma acestui eveniment, domnul Cianci a făcut o depresiune nervoasă destul de gravă.

7.

O CREATURA OARECARE SI SABIA EI CURBATĂ

Faptele pe care le descriem în continuare datează de la sfârşitul lui aprilie sau începutul lui mai 1960 şi se derulează intr-un mic târguşor din Puy-de-Dome, Franţa. Domnul Germain Tichit era în perioada respectivă brutar şi, ca în fiecare noapte, el se ocupa cu frământarea aluatului pentru pâinea de a doua zi.

Deodată, pe la orele două dimineaţa, domnul Tichit a auzit un zgomot neobişnuit, în timp ce „scântei de toate culorile” pătrundeau prin fereastră. I-au trebuit doar câteva clipe pentru a ieşi din camera a cărei uşă era deschisă. In faţa lui, chiar în mijlocul terenului ce urca până la biserică, se afla un obiect enorm ce părea a sta di[ect pe sol. Sub acest obiect se afla un curios tren de aterizare, pe care martorul îl compară, cu un burduf de acordeon, care stătea iniţial pe terenul înclinat, să ia o poziţie orizontală. „Aparatul” emitea un zgonjot putern/c, dar peste acesta, se auzi clar un alt zgomot puternic, cu rezonanţă metalică, şi „o scară se lăsă în partea dreaptă”. O

creatură cu aparenţă umanoidă, de talie foarte mică, coborî cele trei trepte, puse piciorul pe sol şi înaintă, nu în direcţia martorului,, ci mai curând spre dreapta acestuia. In jurul obiectului se formă „un adevărat vârtej”, un fel de „vânt foarte cald şi plăcut”, pe care martorul îl simţi mai ales pe obrazul său stâng, ceea ce ar putea să indice o rotaţie în sens invers acelor de ceasornic, pentru un observator aflat deasupra obiectului.

Germain Tichit înţelese imediat că are de-a face cu un lucru

extraordinar. îşi aminti imediat de acele faimoase farfurii zburătoare despre care ziarele au vorbit atâta cu câţiva ani înainte. Nu ezită nici un moment cu privire la comportamentul ce trebuia să-l adopte şi, în ciuda curentului puternic de aer care-l jena, înaintă în direcţia intrusului, hotărât să-l facă prizonier. „Voiam să-l prind pe soldat” - a afirmat el. Şi continuă: „Această creatură era un pitic bine legat, chiar frumos, încălţat cu cizme mici, îmbrăcat cu pantalon strâmt şi un fel de vestă de culoare gri- verzuie, cu o cască de aceeaşi culoare şi purta în partea dreaptă teaca unei săbii curbate, al cărei mâner era vizibil”. Acest amănunt, deloc liniştitor, nu l-a speriat pe martorul care continua să înainteze. „Piticul” îl observă si îndreptă imediat în direcţia sa un tub lung asemănător cu cel al unei lanterne de pompier. Acest tub emise o lumină intensă, iar el, domnul Tichit, al cărui cap şi piept au fost cuprinse de fascicul, începu să respire cu greutate. Lovit de suflul cald al „obiectului”, orbit de lumina „lanternei”, el îşi simţi plămânii aproape paralizaţi. Instinctiv, îşi duse mâinile la faţă, se aplecă şi continuă să înainteze. Creatura se îngrozi de omul acoperit de făină, cu mâinile pline de aluat, care înainta spre ea cu încăpăţânare. Se întoarse, urcă în grabă scara şi dispăru în interiorul obiectului. Mica scară se estompă şi din nou se auzi „zgomotul metalic” ca „o uşă care se închide cu un zăvor mare”. Rapid, obiectul se ridică vertical la vreo 30 m lăsând apoi să se audă un şuierat, se îndreptă cu mare viteză spre sud, după o scurtă mişcare ondulată pe orizontală, în depărtare, el se întâlni cu un grup de obiecte asemănătoare, pe care domnul Tichit ie distinse sub clarul de lună, după care se îndepărtară împreună.

55

Descrierea obiectului este destul de precisă. Forma sa generală era aceea a unui titirez de copil, având un diametru de 10-15 m şi vreo 5 m înălţime, al cărui pivot ar fi fost înlocuit cu un burduf. Martorul, situat puţin în pantă, nu i-a putut observa vârful, dar i-a văzut partea superioară ce părea a fi formată dintr-o „suprafaţă transparentă”, cu rotaţie rapidă, de-a lungul căreia a distins patru rânduri de tuburi luminoase fixe. Acestea păreau a fi tuburi de neon, lungi de aproximativ 50 cm, separate unele de altele la o distanţă egală cu lungimea lor. Cele patru rânduri nu aveau aceeaşi culoare. Una era galbenă, alta roşie, alta albastră... Acest sistem de tuburi luminoase proiecta luciri multicolore în jurul obiectului. Figura creaturii avea aparenţa unui umanoid, dar domnul Tichit, stânjenit de vânt şi lumină nu i-a putut distinge*elementele constitutive, nici expresia. El afirmă că pe cap avea „o cască de pompier cu cureluşe”. Personajul purta o „centură cu patru

cutii”, în care domnul Tichit vede „cartuşiere”. El este chiar surprins că nu vede armade foc care să justjfice „cartuşierele”. Detaliul cel mai ciudat şi mai puţin încurajator, în descrierea „creaturii”, este tocmai această „teacă de sabie curbată cu mânerul vizibil”, purtată în partea dreaptă. Să fi fost vorba într-adevăr de o „armă albă”, cum era încredinţat martorul? Dacă în zilele noastre sabia nu mai are valoare militară, ea şi-a păstrat totuşi valoarea simbolică. Era îmbrăcată oare creatura în uniforma sa de bord? Chiar dacă era într-adevăr o sabie, creatura nu părea a intenţiona să se folosească de ea, tubul cu lumină paralizantă fiindu-i suficient ca să stânjenească înaintarea pământeanului. Martorul afirmă că fascicolul luminos era de culoare albă, violent orbitor şi cu marginile perfect distincte. Se pare că avem aici de-a face încă o dată cu o lumină nedispersabilă, semnalată de mai multe ori şi anterior în astfel de cazuri. „Fasciculul era perfect drept, nu se pierdea nici o rază” - afirmă Tichit. Această lumină l-a sufocat pe Tichit, dar nu l-a paralizat cu adevărat, pentru că a putut să-şi protejeze faţa cu mâinile şi chiar a putut să înainteze.

A doua zi de dimineaţă, domnul Tichit nu remarcă pe locul aterizării nici o urmă mai deosebită; numai iarba era uşor tasată.

El nu a avut de suferit nici un fel de urmări în urma aventurii sale. Singurul său regret a fost că nu a putut „prinde soldatul”. Dar poate că elementul cel mai insolit în toată această afacere, rămâne totuşi „sabia” pe care martorul a văzut-o atârnând la brâul „piticului”... m

-afcy

La 5 mai 1960, ora 9:30 dimineaţa, astronomii de la Observatorul insulei Majorca, Marea Mediterană, asistă la trecerea unui OZN cu aspect triunghiular, cam de patru ori mai mic decât Luna. Observaţia este făcută cu telescopul şi se vede clar cum obiectul se învârte în jurul axei sale, urmând un curs foarte regulat. Atât NASA cât şi Washingtonul sunt anunţate de acest eveniment.

Intr-o noapte din primăvara aceluiaşi an 1960, un inginer electronist pescuia la Syracuse, statul New York, SIJA. Deodată, se auzi un „fluierat ascuţit” şi un obiect circular ateriza pe mal, în apropierea martorului. Dintr-o deschidere, două fiinţe de talie mică, al căror cap era anormal de mare, echipate cu o „ţeava”, pompau apă din râu. Corpul lor iradia o lumină strălucitoare. Păreau că se joacă, la fel ca nişte copii pe rnalul apei. /

La 2 iulie 1960, spre orele 3:00 dimineaţa, lângă Maiqueta, un „Superconstellation” al liniilor aeriene venezuelene, tocmai

intra în spaţiul aerian al Spaniei. Avionul se afla la o altitudine de 3000 m, când pilotul şi echipajul remarcară un obiect luminos care venea spre ei din lateral. Ciudatul obiect îi acompanie timp de mai multe minute, după care dispăru în viteză.

în luna iulie 1960, se aflau pe orbite circumterestre 11 mici sateliţi americani şi o mare capsulă sovietică, toate urmând itinerare cunoscute şi stabilite anterior. Cu toate acestea, instrumentele americane de reperaj au indicat că se mai află ceva „ciudat” pe orbită... Americanii erau la curent cu toate lansările sovietice, cărora le ţineau o strânsă evidenţă, ştiindu-se exact locul şi comportamentul fiecărui satelit în parte. Cine era totuşi acel necunoscut? Revista Newsweek a luat o serie de interviuri unor oameni de ştiinţă de la National Space

Surveillance Control Centcr. In urma acestora, revista concluziona: „Un număr tot mai mare de oameni de ştiinţă sunt actualmente convinşi că sistemul de urmărire cosmică s-ar putea să fi reperat cel puţin un alt vehicul cosmic, care să nu fi fost nici american, nici rusesc, ci din afara lumii noastre, desigur din aîara sistemului nostru solar! Potrivit bănuielilor lor, acest satelit este uruvizitator trimis de fiinţele superioare dintr-o comunitate a altor stele, făcând parte din Galaxia noastră, un gen de Organizaţie a Statelor Unite, care, din motive arheologice şi antropologice, se interesează cum stau lucrurile în această regiune galactică.” Cu ani ni urmă, doctorul Hermann Oberth şi alţii au afirmat aproape acelaşi lucru, anume că faptele au fost de. natură să indice că suntem ţinuţi sub observaţie de cineva din afara sistemului solar. Au existat şi înainte de 1960 indicii ale acestei stări de lucruri, iar de atunci au apărut din ce în ce mai multe.

La 13 august 1960 se derulă afacerea de la Red Bluff, California, SUA, martori fiind ofiţeri ai poliţiei rutiere, domnii Charles Carson şi Stanley Scott. La ora 23:50, mergând spre est (la sud de Red Bluff), ei au reperat pe cer ceea ce au crezut mai întâi că este un avion pe punctul de a se zdrobi de sol. Opriră maşina, pregătindu-se să vină în ajutorul nefericiţilor accidentaţi. Dar au fost foarte uimiţi să vadă un obiect lung, în aparenţă metalic, care îşi modifică brusc căderea iniţială în picaj, se remontă, după care rămase imobilizat, suspendat în aer. La fiecare extremitate a acestuia se găseau lumini roşii, iar între ele, lumini albe. Obiectul execută diverse acrobaţii, după care se apropie, măturând regiunea cu un fel de lumină roşiatică. După câteva clipe, el se înălţă şi se îndepărtă spre est.

La 15 august 1960, Secretarul U.S. Air Force se adresa Comandanţilor Bazelor Aeriene din SUA: „Forţele Aeriene supraveghează continuu spaţiul atmosferic din apropierea pământului, pentru a descoperi în el Obiecte Zburătoare Neidentificâte”.

La 16 august 1960, doctorul Socevanov, licenţiat în ştiinţe geologice şi mineralogice, împreună cu alţi colegi, au văzut un disc roşu, ce traversa cerul între două vârfuri de munte. Observaţia s-a făcut lângă oraşul Koktal, în Kazahstan.

Anul 1960 se încheie cu două semnalări venite din Franţa.

Domnul Remi Carbornier, 48 de ani, din La Londe, a fost trezit în noaptea de 13 noiembrie, în jurul orei 2:45, de o lumină verde ce îi ilumina camera. Se duse la fereastră şi observă un obiect rotund, strălucitor, de circa 6 m diametru, aşezat pe trei .picioare, exact pe calea ferată, cam la 300 de metri depărtare de casa lui. Obiectul emitea o serie de sclipiri portocalii. Deodată, un „dom” din vârful obiectului începu să se rotească, picioarele dispărură, iar obiectul se ridică vertical pe deasupra copacilor, fără nici un zgomot. In mai puţin de 20 de secunde, el a ajuns la o colină şi-a dispărut in spatele acesteia, in direcţia sud-vest. Când, a doua zi, martorul se deplasă în acel loc, el nu găsi nici un fel de urme, dar câinele care il însoţea, refuză să se apropie de locul cu pricina şi fugi înapoi spre casă.

în sfârşit, la 9 decembrie 1960, orele 20:30, la Carignan, un câine a fost văzut Iătrând furios înspre un obiect strălucitor ce staţiona pe iarba unui parc. Trei martori au observat această scenă în mod independent, din locuri diferite. Obiectul părea a fi un aparat de formă ovală, de aproximativ 4 m diametru. Deşi era foarte luminos, se putea distinge în interior o serie de „umbre vagi”. în locul cu pricina, după plecarea obiectului în direcţia nord, martorii au găsit un cerc de iarbă pârjolită, de culoare gălbuie.

Anul 1961, un an ce avea să rămână celebru în istoria ufologiei mondiale, începe tot cu o observaţie franceză. La 22 ianuarie, în jurul orei 18:30, un profesor de electronică de la Universitatea din Bordeaux, împreună cu încă trei martori, au observat în apropiere de Cestas-Gazinet, un „obiect lunguieţ, strălucitor şi portocaliu”. Apariţia a avut „influenţă asupra aprinderii maşinii”, iar unul dintre martori avea să declare mai târziu că a avut o „uşoară indispoziţie” şi a auzit (sau a „perceput în alt mod”) cuvântul „Zemu” repetat de două ori. Să fi fost vorba atunci de o „percepţie” telepatică?

într-o seară din februarie 1961, domnul Yves Chiquello, jandarm pensionar al Marinei franceze, părăseşte orăşelul

Loqueffret (Finistere) şi se îndreaptă spre cătunul Belerit,
59
unde locuia cu familia. Acest ultim sat, este situat in vecinătatea munţilor Aree, la cca. 200 m altitudine şi la cca. 5 km în linie dreaptă de lacul din Brennilis pe malul căruia fusese construită de curând centrala nucleară din munţii Aree. Era în jurul orei 22:10, noaptea era întunecoasă, pe cer nu se vedea nici o lumină, nu se simţea nici o adiere de vânt şi liniştea era deplină. La un moment dat, un zgomot asemănător aerului care este aspirat cu putere l-a surprins pe martorul care-şi îndrepta privirea deasupra acoperişului ultimei case a orăşelului. Zona era puternic iluminată dinspre un obiect strălucitor care a apărut în partea dreaptă a observatorului la o distanţă de circa 300 m şi la o altitudine pe care a apreciat-o între o sută şi două sute de metri. După o plutire scurtă, obiectul a rămas imobil în aer. Avea o aparenţă circulară cu un diametru de 20-30 m. Partea sa inferioară avea aspectul unui disc plat, iar în centrul acesteia se afla un cerc strălucitor, a cărui lumină albă şi vie te făcea să te gândeşti la un flash fotografic. Deasupra se afla o „cupolă” destul de bombată, luminoasă şi transparentă, ce lăsa să se vadă în partea sa stângă o serie de puncte sau semne întunecate, care puteau fi ale unor aparate oarecare din interior. Observaţia domnului Chiquello a fost foarte scurtă şi nu a durat mai mult de cinci secunde, atâta timp cât obiectul a fost iluminat, dar martorul este un jandarm profesionist, obişnuit prin natura meseriei sale să observe şi să noteze rapid ceea ce vede. El afirmă că „meseria l-a învăţat să fie tot timpul cu capul limpede, să-şi păstreze calmul şi să înregistreze fără ezitare toate evenimentele la care este martor”. Domnul Chiquello nu crede în farfurii zburătoare care ne vizitează din alte lumi şi nu se interesează prea mult de acest subiect. Credea foarte simplu că a văzut un aparat secret inventat de una din marile puteri mondiale în scop de spionaj. Declaraţia pe care a dat-o despre observaţia sa este absolut sinceră şi lipsită de orice speculaţie. Mai există însă şi un alt amănunt care dă credibilitate acestei declaraţii: doi martori diferiţi au semnalat, la aceeaşi oră şi în aceeaşi zonă, „o iluminare puternică a solului” pe care nu şi-au putut-o explica. în fine, să mai notăm că în zona cu pricina se aflau o centrală hidroelectrică în
60
funcţiune la data observaţiei, la Saint-Herbot şi un lac de acumulare, la Saint-Michel, pe malul căruia a fost construit reactorul nuclear din munţii Aree. Evident, privite într-un anume context, toate aceste amănunte îşi au importanţa şi

semnificaţia lor, lucru ce nu trebuie neglijat.

Joe Simonton era un fermier de 60 de ani, care trăia singur într-o casă mică de lângă Eagle River, Wisconsin, SUA. In dimineaţa zilei de 18 aprilie 1961, în jurul orei 11:00, atenţia i-a fost atrasă de „un zgomot curios ca cel al pneurilor pe un pavaj ud”. Se dusese în curte şi văzu un obiect argintiu, în formă de farfurie, „mai strălucitor decât cromul”, care plana aproape de rasul pământului, fără să-l atingă. Obiectul măsura cam 10 m diametru şi vreo 4 m înălţime. Se deschise o trapă la aproape 1,5 m de sol şi Simonton observă în interiorul aparatului trei oameni cam de 1,3 - 1,5 m înălţime. Unul dintre aceştia purta un costum negru format din două piese. De aproape „păreau a fi italieni” - aveau părul negru şi pielea oacheşă. Purtau pe cap un fel de „bonetă de lână tricotată”. Unul din aceşti oameni ridică o oală, făcută aparent din acelaşi metal ca şi aparatul, gest ce a semnificat pentru Simonton că ei aveau nevoie de apă. El luă vasul, intră în casă şi îl umplu. La întoarcere văzu că unul din oameni, în interiorul farfuriei, era pe cale de „a găti ceva pe un gen de grilă fără flacără aparentă”. Interiorul aparatului era „negru ca fierul brut”. Simonton observă mai multe panouri destinate instrumentelor şi auzi un zgomot lung şi plângăreţ, asemănător celui al unui generator. Când el făcu gestul de a arăta că este interesat de hrana pe care o preparau, unul din oamenii din interior îi întinse trei „prăjituri” mici care aveau pe ele o serie de găurele... Toată aceasta întâmplare a durat vreo cinci minute. După care, unul din oamenii din aparat ataşă un fel de centură de un cârlig al veşmântului său şi închise trapa, astfel că Simonton nu-şi mai putu da seama unde se găsea aceasta. Apoi obiectul se ridică lin la vreo 6-7 m de sol, plană o clipă şi se îndreptă spre sud, provocând un asemenea curent de aer, încât brazii din apropiere „se curbară”. Martorul îşi mai aminteşte că pe marginea farfuriei se aflau tuburi de eşapament şi că, de fapt, obiectul acela avea forma a

„două căni inversate”. Şeriful şi oficialităţile sosite la faţa locului, nu au putut găsi urme ale acestei întâmplări. Dar „prăjiturile” făcute de fiinţele stranii au rămas. Ele au fost analizate amănunţit în Laboratorul de produse alimentare şi farmaceutice din cadrul Ministerului Sănătăţii al SUA, la cererea Serviciului de Aeronautică, lată verdictul ştiinţific dat de acest organism: „Prăjitura este un amalgam de hidrogen gras, de amidon, coji de hrişcă, seminţe de soia şi de tărâţe. Graficele analizelor de bacterii şi de radiaţii au fost normale pentru această materie. S-a procedat la teste chimice infraroşii şi alte încercări- cu caracter distructiv pe aceeaşi materie.

Laboratorul a conchis că materia provine de Ia o prăjitură obişnuită, de origine terestră.” Ce concluzii putem trage oare din toată această afacere? Unde se află aici graniţa dintre real şi fantezie?

In data de 27 aprilie 1%1, un eveniment ciudat s-a petrecut pe lacul Orvega din fosta Uniune Sovietică. Evenimentul s-a desfăşurat în faţa a 25 de martori oculari şi a fost anchetat de o comisie militaro-civilă condusă de Fiodor Gemidov şi Anton Kopeikim. Conform declaraţiei martorilor, un obiect oval de culoare verde-albăstruie, a efectuat un zbor rapid pe deasupra lacului în direcţia est, iar partea inferioară a acestui obiect atingea gheaţa. Obiectul a lăsat o urmă de 17 m lungime şi 3 m lăţime, precum şi alte două urme de culoare verzuie. Analizele probelor de gheaţă au scos în evidenţă că acestea conţin Mn, Ca, Ti, precum şi minuscule „sfere metalice’’, in compoziţia cărora intra Fe, Si, Na, Li, Ti şi Al. Aceste sfere erau imune la acţiunea acizilor şi a temperaturilor înalte. Mostrele au fost analizate de cunoscutul geofizician Vladimir Soromov, care a declarat: „Sferele metalice au o provenienţă necunoscută, dar în mod sigur sunt artificiale, după toate probabilităţile schije ale obiectului necunoscut şi este un material obţinut printr-o tehnologie înaltă, căci â rezistat contactului dur (al obiectului) cu gheaţa.”

In ziua de 7 august 1%1, pe deasupra ţinutului Heaton, Stockport, Qreaţer Manchester, Anglia, a fost văzut trecând un „nor în formă de trabuc”, din care s-au „lansat 20 sau mai multe obiecte mici”.

în fine, la 25 august 1961 (data aproximativă), lângă Tolouse, Franţa, cinci persoane aflate într-un automobil, au observat o sferă luminoasă, de culoare galbenă, cu un diametru de circa 8 m, survolând şoseaua pe care circulau. Pe suprafaţa sferei se aflau o serie de „benzi orizontale şi verticale” mai sumbre, ce dădeau impresia de „ferestre”. Obiectul însoţi maşina celor cinci o bună bucată de drum, şi se ridică indepărtându-se rapid, atunci când martorii se apropiară de oraş.

Toate aceste evenimente, petrecute în prima parte a anului 1961, erau, la urma-urmei, destul de obişnuite în contextul celorlalte întâmplări derulate anterior. Să vedem insă ce mai urmează...

8.

FULMINANTA AVENTURĂ A SOŢILOR HILL

în noaptea de 19 spre 20 septembrie 1961, Betty şi Barney Hill (cuplu interrasial - ea albă,-el negru), se întorceau cu maşina spre locuinţa lor din Portsmouth, New Hampshire, SUA, după o scurtă vacanţă petrecută în Canada. Orele erau destul de înaintate, noaptea era senină şi limpede, iar şoseaua parcurgea o zonă puţin frecventată...

Imediat ce au depăşit localitatea Lancaster, Betty a observat o lumină ce părea că se deplasează pe cer, cam la un unghi de 45 de grade. I-a arătat-o lui Barney şi au început să se întrebe împreună ce ar putea fi: stea sau satelit? Când au oprit maşina pentru prima dată, cele două eventualităţi au fost dezminţite de faptul că „lumina” aceea parcurgea o traiectorie foarte neregulată. Barney era convins că era vorba de un avion, dar a fost surprins de absenţa zgomotului ca şi de forma puţin obişnuită pe care o observa prin binoclul său.

După ce au depăşit Cannon Mountain, au pătruns în defileurile munţilor White şi, prin spaţiile dintre arbori, acolo

unde vizibilitatea le permitea, au observat din nou „lumina”, care era mult mai mare şi părea că se deplaseaz'ă pe un drum paralel cu al lor. Au oprit de mai multe ori maşina pentru a putea observa prin binoclu fenomenul ciudat ce li se oferea. La scurt timp, cam la 300 de metri deasupra şoselei, apăru în faţa lor un obiect cu o structură enormă - după cum declară Betty- având pe lateral „o serie de lumini roşii”. La rugămintea soţiei sale, Barney a oprit maşina chiar la sud de Indiana Head, în apropierea unui teren viran, folosit adeseori pentru picnicuri. Parcurseseră mai multe mile, fară a întâlni locuinţe sau alte maşini pe drum. Barney a coborât din automobil, lăsând motorul să meargă şi au privit amândoi atent prin binoclu.

în timp ce obiectul plana, au început să iasă din interiorul său un fel de „aripi” care, atunci când se întindeau, luau forma literei „V”. Luminile pe care le văzuseră ceva mai devreme, se

aflau la extremităţile acestor „aripi”.

Atras de o forţă necunoscută şi irezistibilă, Barney se îndepărtă dermaşină în direcţia obiectului, părându-i-se că vede la „ferestrele” acestuia, mai multe „fiinţe” care-1 fixau cu priviri insistente. Soţia sa îl striga să se întoarcă, dar Barney părea că nu o aude. Deodată, gândindu-se că ar putea fi capturat, el se întoarse în fugă şi reintră în maşină, trântind portiera.

Apoi au observat că obiectul cobora lent, până când li se păru că se afla deasupra lor, la numai câteva zeci de metri; au avut impresia că „se prăbuşeşte” peste ei. în acest moment, au auzit pentru prima dată un sunet ciudat, ca un fel de „bip- bip”, semănând cu nota întreruptă a unui diapazon. Cuprinşi de panică, s-au hotărât să fugă de acolo. în timp ce Barney conducea în viteză, Betty supraveghea obiectul prin fereastra deschisă a portierei. Dar acel „bip-bip” straniu continua să-i însoţească, umplând parcă tot interiorul maşinii lor. Apoi, învăluiţi de toropeală, au simţit că aţipesc...

Mai târziu au auzit din nou sunetul acela insistent şi, treptat, şi-au dat seama că se află tot în maşină şi că tot Barney era acela care conducea. Atâta doar că erau la Ashland, cu aproape 60 kilometri mai la sud de Indian Head. Trecuseră vreo două ore, timp pe care soţii Hill nu ştiau unde şi cum şi-l petrecuseră...

Până acum, povestea cuplului american, nu pare a fi cu totul ieşit din comun. Astfel de evenimente se mai petrecuseră şi anterior, iar pentru cei ce se interesau de problematica sau de cazuistica fenomenologiei ufologice mondiale, senzaţionalul nu prea era prezent în această întâmplare. Dar povestea nu se încheie aici.

Cei doi şi-au continuat drumul până acasă, foarte intrigaţi de cele două ore care le lipseau din memorie şi, în general, simţindu-se stânjeniţi de toată aventura prin care trecuseră. Sosită acasă, Betty îi povesti surorii sale tot ceea ce păţjseră pe drum. Nu a uitat nici un amănunt, iar sora sa a sfatuit-o să controleze caroseria automobilului cu ajutorul unei busole, pentru a putea detecta o eventuală iradiere a acesteia. Au constatat că plimbând-o pe anumite trasee de pe portbagajul maşinii, mica busolă reacţiona nefiresc şi dezordonat.

Pus în temă, un vecin i-a sfătuit pe soţii Hill să se adresesze autorităţilor militare ale Bazei Aeriene de la Pease, aflată în apropiere. Acolo, primul lor raport a fost înregistrat cu grijă şi meticulozitate. O lună mai târziu, la 19 octombrie 1961, anche- - tatorul Walter Webb de la NICAP îi interoga şi înregistra altă serie de declaraţii ale soţilor Hill. Cu toate

că cei doi impresionau prin dorinţa lor de a evita orice fel de publicitate, iar mărturiile pe care le făcuseră erau socotite de toţi cei prezenţi ca fiind de-a dreptul senzaţionale, totuşi cazul lor a fost clasat cu grijă de către NICAP, la Washington, D.C.

Aceste prime rapoarte întocmite de oficialităţi par a fi mai interesante tocmai prin ceea ce nu conţin. In acest sens, este evidentă lipsa de plăcere a martorilor de a vorbi cu amănunte despre experienţa prin care trecuseră, informaţia cea mai semnificativă fiind astfel eliminată. In cazul de faţă, soţii Hill au omis cu bună ştiinţă să dea informaţii despre „fiinţele" pe care le văzuseră, prin binoclu, la bordul ciudatului obiect. Ei erau evident jenaţi de cele aproximativ două ore care le „lipseau" din viaţă şi pe care nu şi le puteau explica nicicum. De fapt, aşa cum avea să se stabilească mai târziu, se pare că fiinţele acelea, ce semănau oamenilor, dar care totuşi nu erau oameni, au preluat controlul maşinii, forţând-o să iasă de pe

autostrada principală pe un drum secundar. Şi intr-adevăr, cei doi soţi nu-şi puteau aminti cum s-au comportat şi ce au făcut în timpul cât au parcurs cei 60 kilometri ce separă Indian Head de Ashland... ,

Amnezia a continuat să-i tracaseze pe cei doi, ducându-i la tulburări fizice şi mintale. Ei au început să aibă o serie de vise şi de coşmaruri ciudate. In mai multe rânduri, Betty şi Barney au încercat să retrăiască păţania prin care trecuseră, dar fară succes. Astfel, pe la jumătatea lui 1962, Barney devenise un om bolnav, care încerca în zadar să-şi trateze tensiunea şi ulcerul de care suferea. începuse chiar şi un tratament psihiatric la Exeter, New Hampshire, acţiune rămasă de asemenea fară succes.

în urma acestor eşecuri, in decembrie 1963, Barney a fost trimis la doctorul Benjamin Simon, un cunoscut psihiatru şi neurolog din Boston. Raportul anchetatorului Walter Webb de la NICAP a fost comunicat şi doctorului Simon, care şi-a început şedinţele de tratament cu soţii Hill, la 4 ianuarie 1964. în urma acestor prime testări, domnul Simon a căpătat certitudinea că cei doi erau buni subiecţi pentru hipnoză.

' Aşadar, la 22 februarie 1964, Betty şi Barney Hill încep tratamentul în stare de transă profundă. Trecuseră doi ani şi jumătate de la ciudata lor aventură. Toate aceste şedinţe de hipnoză au avut mai mulţi martori şi au fost înregistrate, în întregime, pe benzi magnetice. Cei doi au fost hipnotizaţi şi interogaţi separat, iar rezultatele nu le-au fost comunicate decât mult mai târziu, atunci când ele nu mai puteau influenţa anchetarea cazului. în esenţă, se pare că ei au putut fi

eliberaţi de coşmaruri prin metoda cunoscută sub numele de Included Hypnotic Block (Blocaj hipnotic inclus), urmat de aplicarea regresiei hipnotice prin tratament intensiv. Rezultatele au fost pur şi simplu uluitoare.

Dar, înainte de a merge mai departe cu povestirea aceasta, e bine să mai amintim aici câteva amănunte deloc neglijabile.

Povestea soţilor Hill a „transpirat” mai întâi la un ziar local, apoi a ajuns în presa naţională sub titluri de-o şchioapă. Mai târziu, în 1966, a apărut în întregime în cuprinsul unei cărţi a lui John G.Fuller: Călătoria întrerupă. Ulterior, în 1970, au

devenit disponibile anumite rapoarte radar secrete ale Bazei Air Force de la Pease, New Hampshire, aflată - aşa cum am amintit deja-în apropierea locului întâmplării. Rapoartele în cauză au dezvăluit că în noaptea în care soţii Hill au afirmat că s-a produs ciudata lor întâlnire, radarul Bazei Aeriene a reperat un OZN care a aterizat şi apoi a plecat cu o viteză enormă, exact în zona în discuţie...

Deci, sub hipnoză, cei doi au afirmat că, după ce au fost forţaţi să circule pe un drum secundar, nişte bărbaţi i-au luat şi i-au dus în interiorul unei nave în formă de disc. Betty şi Barney au fost introduşi în încăperi separate, unde fiecare dintre ei a fost examinat în întregime cu o serie de dispozitive medicale neobişnuite. Au fost „trataţi bine de ocupanţi, cam cum ar trata oamenii animalele de laborator”. După care au fost eliberaţi, dându-li-se sugestia hipnotică de a nu-şi aminti absolut nimic despre neobişnuita lor experienţă. Se crede că acest procedeu al eliberării lor explică amnezia care a fost probabil înfrântă numai prin contrahipno.ză. Experienţele medicale efectuate la bordul navei au constat în introducerea unui ac în ombilicul lui Betty Hill şi colectarea de bucăţele de unghii şi mici fâşii de piele. Proteza dentară a lui Barney a fost scoasă, dar încercarea de a face acelaşi lucru cu Betty, care avea dinţii naturali, a eşuat în mod jalnic.

Vom reda în continuare câteva din înregistrările făcute în timpul unei şedinţe de hipnoză regresivă, ce s-a desfăşurat în locuinţa doctorului Simon din Boston şi la care a participat şi doctorul J. Allen Hynek, cunoscut om de ştiinţă şi cercetător ufolog american. Deşi nu foarte reprezentative, extrasele acestea vor ilustra atât intensitatea şocului emoţional, cât şi sinceritatea absolută a subiecţilor.

Dr. Simon: Foarte bine, acum să revenim la momentul final al excursiei făcute la Cascada Niagara, când vă intorceaţi şi aţi avut incidentul cu obiectul zburător neidentificat. Care este impresia dumneavoastră acum? Aţi fost sau nu răpiţi?

Barney: Impresia mea este că am fost răpiţi.
Dr. Simon: Aţi fost răpiţi?
68
Barney: Da. Nu vreau să dred că am fost răpiţi, aşa că spun am impresia, pentru că aşa mi-e mai uşor să accept un lucru, despre care nu vreau să cred că s-a întâmplat.
Dr. Sinion: De ce ţi-e mai uşor?
Barney: Pentru că spun „am impresia”.
Dr. Sinion: înţeleg. Ce ce nelinişteşte de fapt?
Barney: Prea seamănă cu o poveste fantastică. Dacă cineva mi-ar spune că asta i s-a întâmplat lui, nu l-aş crede şi detest să fiu acuzat de un lucru pe care nu l-am făcut.
Dr. Sinion: Pentru ce eşti acuzat?
Barney: Nu sunt crezut că am făcut ceva şi ştiu că am făcut.
Dr. Sinion: Să presupunem că te-a sugestionat visul lui Betty.
Barney: Mi-ar plăcea să fie aşa.
Dr. Sinion: Ţi-ar plăcea; ar putea să fie adevărat?
Barney: Nu... (strigând): Nu mi-a plăcut să pună lucrul acela pe mine! Nu mi-a plăcut să mă atingă!
Dr Simon: In regulă, in regulă. Acum ei nu te mai ating, nu te ating deloc. Hai să lăsăm asta. Acum doctorul Hynek va vorbi cu voi şi domnul Fuller poate să vorbească cu voi şi deocamdată veţi respecta instrucţiunile lor, ca şi cum ar fi ale mele. Veţi răspunde la toate întrebările căre vă vor fi puse şi veţi îndeplini orice instrucţiuni date de unul din noi trei, cât timp sunteţi în transă. Dar după aceea îmi veţi răspunde numai mie.
(John G. Fuller, participant şi el la această şedinţă de hipnoză, este autorul cărţii „Călătorie întreruptă” care tratează cazul Hill cu lux de amănunte.)
Hynek: Barney, iţi vei aminti totul limpede şi-mi vei spune ce se întâmplă; tocmai ai auzit bip-bip-bip; vreau să-mi spui cu ce seamănă sunetul şi apoi fiecare din voi va retrăi ceea ce se intâmplă în timp ce mergeţi cu maşina pe şosea.
Deodată Barney începu să povestească, probabil din momentul în care apar umanoizii:
69
Barney: Betty, e acolo - e acolo, Betty! O, Doamne, asta-i înnebunitor! Trec peste un pod - nu sunt pe Autostrada 3. Vai de mine! Vai de mine! Vai de mine! (Barney respiră foarte greu) Nu-mi vine să-mi cred ochilor! Pe şosea sunt oameni. Nu-mi vine să-mi cred ochilor. Nu vreau să înaintez. Nu poate fi acolo. E Luna.
Dr. Simon: Continuii, Barney Iţi aminteşti totul limpede - totul e limpede.
Barney: Am ieşit din maşină şi intru in pădure. E o strălucire portocalie; e ceva acolo. Vai, vai, măcar de-aş fi avut puşca

(pe un ton agitat, disperat). Urcăm pe bord.
Aş vrea să mă năpustesc, dar nu pot. Aş vrea să lovesc, dar nu pot. Sunt emoţionat... Mă împiedic şi mă aflu într-un coridor. Nu mai vreau să înaintez. Nu ştiu unde e Betty. NJJ mi-a făcut nici un rău; nu vreau să loveşc, dar voi lovi dacă cineva vrea să-mi facă rău. Sunt amorţit. Nu-mi simt degetele. Picioarele îmi sunt amorţite. Mă aflu pe masă!_

Dr. Simon: Foarte bine. Poţi sa te opreşti aici. Te afli pe masă, dar eşti liniştit şi relaxat şi acum te odihneşti până voi spune: „Ascultă, Barney". Pentru puţin timp nu vei auzi nimic din ceea ce spun eu. Betty, ce se petrece?

Betty: Mergem cu maşina. Barney frânează şi frânele scrâşnesc şi Barney întoarce brusc la stânga. Nu ştiu de ce face asta. Ne vom rătăci în pădure. Facem un viraj. (Pauză) Barney încearcă să pornească - maşina nu vrea. Acum ei vin spre noi, prin pădure. E ceva neobişnuit cu primul om care se apropie. M-am speriat, trebuie să ies din maşină, să fug şi să mă ascund în pădure...

Dr. Simon: Opreştc-te, Betty, opreşte-te o clipă. N-ai să auzi nimic din ce spun eu.

Aici este o pauză în care Barney strigă disperat şi Dr. Simon se străduieşte din greu să il calmeze. In cele din urmă se întoarce din nou către Betty.

Dr. Simon: Betty, acum poţi să auzi.

7 0

Betty: Da.

Dr. Simon: Continuă.

Betty: Acum vreau să deschid uşa maşinii şi să cobor, să fug şi să mă ascund in pădure...

Hynek: Ai văzut vreodată ceva care să semene cu obiectul acela?

Betty: Nu.

Hynek: Era_ luminat de lună? Puteai să vezi luna in acelaşi timp?

Betty: Luna lumina totul in jur. Nu era chiar ca ziua, dar puteam să văd. Era pe sol şi avea ca o ramă de jur- împrejur.

Hynek: Stătea pe suporturi, sau direct pe sol?

Betty: Rampa se afla puţin deasupra solului şi era o rampă înclinată.

Hynek: Cât de mare era, Betty? Compară-1 cu un lucru pe care-l cunoşti. '

Betty: Am încercat să mă gândesc la asta...

Hynek: Ce-ai zice de un vagon de cale ferată? Era mai mare sau mai mic decât un vagon?

Betty: Nu pot să-mi imaginez mărimea unui vagon. Aş zice că dacă ar ateriza pe stradă - să vedem, ar fi cam de la colţul casei până dincolo de garaj.

Hynek: La ce te gândeai in. timp ce te apropiai tot mai mult de el?

Betty: Să ies de-acolo dacă pot.

Hynek: Şi de ce nu puteai?

Betty: Nu puteam şi atât. Efl... omul lor era lângă mine. Tot ce puteam spune era: „Barney, Barney, trezeşte-te”. El m-a întrebat dacă îl chema Barney. Nu i-am râspuns, pentru că am considerat că nu era treaba lui. Apoi, când am ajuns - am văzut lucrul acela... ştiam că ne vor cere să ne urcăm în el. Eu nu voiam să urc. Le spuneam că nu merg - nu vreau să merg. Şi el îmi spunea să înaintez, că ei voiau doar să facă nişte teste simple, îndată ce vor termina, mă voi întoarce la maşină.

Hynek: Ţi-au spus de unde vin?

7 I

Betty: Nu.

Hynek: Ce fel de sunece emiteau?

Betty: Erau ca nişte cuvinte - ca sunetele unor cuvinte.

Hynek: Cuvinte englezeşti?

Betty: Nu.

Hynek: Şi le-ai înţeles?

Betty: Da.

Hynek: Cum explici asta?

Betty: Era - asta-i tot la ce mă pot gândi - era ca atunci când înveţi franceza.

Hynek: Când înveţi franceza?

Betty: Da. ■

Hynek: Crezi că era franceză?

Betty: Nu, dar era ca atunci când înveţi franceza. Când auzi pentru prima oară un cuvânt în franţuzeşte, îl gândeşti în englezeşte.

Hynek: înţeleg. Ai auzit aceste sunete într-o limbă şi le-ai inţeles ca şi cum ar fi fost în engleză, nu-i aşa?

Dr. Simon a atins capul lui Betty şi a spus: Acum îţi ating capul şi te vei odihni şi relaxa şi nu vei mai auzi nimic până nu iţi ating din nou capul. Nu vei mai auzi nimic. Barney, acum mă poţi auzi, eşti liniştit şi relaxat. Mi-ai spus că ai intrat în vehicul, nu-i aşa?

Barney: Da.

Dr. Simon: Te-au dus înăuntru şi te-au aşezat pe o masă.

Barney: Da.

Dr. Simon: Spune-ne cum vorbeau; răspunde-i doctorului Hynek in legătură cu acest lucru.

Hynek: Barney, i-ai văzut deschizând gura şi, dacă da, cât de larg deschideau gura?

Barney: Gurile lor se mişcau şi am putut să le văd.

Hynek: încearcă să-mi spui ce fel de sunete scoteau şi dacă

semănau cu ceva cunoscut. Există vreun animal despre care crezi că ar pute scoate astfel de sunete?

Barney: Nu.

Hynek: Cu ce semănau sunetele?

Barney: (cu voce tremurătoare) O, o, o!

Hynek: Ce gândeai despre ei, sau măcar te gândeai la ei?

Barney: Mă gândeam ce bine ar fi dacă aş putea să le trag câţiva pumni...

Hynek: Asta era in timp ce te aflai pe masă?

Barney: Da. Voiam să mă bat. Nu ştiam unde e Betty şi totuşi, de câte ori voiam să mă mişc, sau să mă zbat, lumina aceea strălucitoare din capul meu mă liniştea.

La una din şedinţele de regresie hipnotică anterioare, doctorul Simon obţinuse de la Betty Hill şi alte amănunte interesante despre experienţa prin care trecuse cu doi ani şi jumătate înainte. Astfel, despre „incidentul cu harta” s-a vorbit deja destul de mult. Din cartea „ Călătorie întreruptă’ a lui John G. Fuller (despre care am amintit şi în rândurile de mai sus), redăm paragraful referitor la descrierea făcută de Betty Hill asupra acestui incident:

„... l-am întrebat de unde este, pentru că îi spusesem că ştiam că nu era de pe Pământ. El m-a întrebat dacă cunoşteam ceva despre Univers. I-am spus că nu. Nu ştiam practic nimic (...). Mi-a spus că dorea să ştiu mai mult despre univers, iar eu i-am răspuns că doream acelaşi lucru. El traversă încăperea până într-un colţ şi a deschis ceva. Nu era ca un sertar, avea acolo ca o deschizătură în metalul peretelui. Am traversat încăperea şi m-am sprijinit de masă. Am privit: harta era de formă alungită şi avea nişte puncte deasupra, răspândite pe toată suprafaţa. Anumite puncte erau mici, la fel ca nişte gămălii«de bold. Altele erau la fel de mari ca nişte monede. Şi erau nişte linii pe anumite puncte, linii curbe mergând de la un capăt la altul. Dintr-un cerc mare plecau o grămadă de linii. Multe dintre ele mergeau spre un alt cerc foarte apropiat dar nu la fel de mare. Aceste linii erau groase. L-am întrebat ce reprezentau toate acestea. El răspunse că liniile groase erau drumuri

comerciale. Alte linii cunoscute erau locuri unde ei se întorceau ocazional, iar liniile întrerupte erau expediţii. L-am întrebat atunci unde era locul său de origine, iar el mi-a spus: „Unde vă aflaţi voi pe această hartă?”. Am spus râzând: „Nu ştiu”. Atunci el zise: „Dacă voi nu ştiţi unde vă aflaţi, nu mai are rost să vă explic de unde vin eu”. El închise harta, o rulă şi o repuse in spaţiul din perete pe care îl închise. Mă simţeam

teribil de stupidă să nu ştiu unde era pământul pe hartă...”

S-au făcut atunci mai multe tentative de recunoaştere a acelei hărţi, prin comparaţie cu hărţile clasice de care dispuneau astronomii şi oamenii de ştiinţă. Dar toate încercările au fost sortite eşecului. Iată însă că o învăţătoare din Ohio, domnişoara Marjorie Fish, a avut ideea, citind cartea lui John G. Fuller, de a încerca ea însăşi o,nouă verificare a hărţii, dar plecând de la un postulat cu totul diferit şi de fapt mult mai logic: o hartă întocmită de presupuşii „extraterestri” ar trebui, gândea ea, să arate cerul aşa cum se vede de pe steaua lor de origine şi nu din sistemul nostru solar., şi să permită cu acest prilej să i se identifice originea. După domnişoara Fish, orice altă tentativă ar fi eşuat, fiind greşită din capul locului.

Odată adoptată această convingere fundamentală, o muncă formidabilă o aştepta pe tânăra femeie. Mai întâi, pentru a căuta în mod sistematic o configuraţie stelară deosebită, trebuie să aibă posibilitatea de a privi grupul de stele selecţionate sub toate unghiurile, şi aceasta de pe fiecare din ele: un model tridimensional se dovedea a fi absolut indispensabil. Aceasta presupunea construirea unui schelet metalic în care sunt suspendate sfere simbolizând stelele, respectând distanţele relative dintre ele. Deja aici, la dificultăţile montajului, se mai adaugă un obstacol: distanţele interstelare sunt îjynulte cazuri cunoscute cu o mare imprecizie, ceea ce este deosebit de grav când este vorba de a se stabili poziţiile stelelor, unele în raport tu altele. Şi nu numai că aceste date ar fi dificil în principiu de obţinut - este vorba de simplă trigonometrie - dar măsurătorile precise, foarte delicate, nu pasionează în mod deosebit pe astronomii care nu găsesc aici prea mare interes. Drept urmare,

diversele cataloage de stele dau adeseori valori foarte diferite între ele.

Alegând o rază de aproximativ 50 de ani-lumină în jurul Soarelui, ca limită maximă pentru modelul său, domnişoara Fish se găsi totuşi în faţa a circa 250 stele pe care urma să le plaseze cu mare greutate. Sarcina părea a fi supraomenească. In afara distanţei, ea a ales ca un criteriu de selecţie, eliminând acele stele ce nu erau susceptibile de a adăposti viaţă şi care erau cele mai multe, reţinându-le doar pe acelea care ar fi putut avea planete în jurul lor. S-a bazat, în acest sens, pe mai multe argumente: strălucirea foarte slabă sau foarte intensă a stelelor; talia lor foarte mică sau foarte mare; variabilitate a strălucirii, eventualele planete fiind supuse unor mari fluctuaţii de temperatură; caracter dublu sau multiplu,

planetele care s-ar fi înscris în astfel de sisteme cu orbite foarte complexe, fiind supuse unor grave instabilităţi de temperatură, excluzându-se formarea fiinţelor vii.

Să insistăm mai ales asupra acestui punct. Aceste criterii de respingere sunt legitime din punct de vedere ştiinţific şi independente în sine de scopul urmărit de Marjorie Fish. Aceasta este important deoarece, după severa selecţie efectuată, numai 12 stele au mai rămas în calcul. Privite începând cu una din ele, şi numai cu aceasta, ele formau exact harta lui Betty Hill. Liniile leagă toate stelele posibil locuite şi nimic altceva decât pe ele. Mai mult decât atât, drumul indicat de aceste linii este cât se poate de logic, în sensul că ele leagă două stele depărtate, trecând de Ia steaua cea mai apropiată la steaua cea mai îndepărtată.

Dar mai există şi alte elemente care pledează în favoarea realităţii descoperirii. Astfel, în 1969, apare un nou catalog de stele, „Le Gliese”, care a adus importante corecturi datelor privind atât distanţa dintre stele, cât şi variabilitatea sau caracterul lor multiplu. Toate modificările efectuate apropiau modelul de harta originală! Aceasta exclude categoric orice posibilitate de fraudă. Intr-adevăr, în momentul în care Betty Hill desena harta, în 1964, era imposibil pentru orice pământean, cu cunoştinţele pe care le avea la dispoziţie atunci astronomia, să întocmească o hartă corectă.

în sfârşit, câţiva ani mai târziu, tehnica modernă a adus o nouă confirmare veridicităţii întregii afaceri. Astfel, doctorul David Sauders, un om de ştiinţă cunoscut şi pentru studiile sale aprofundate în domeniul ufologiei mondiale, a introdus pe calculator toate datele problemei, excluzând astfel orice posibilitate de fraudă.

S-a scris enorm de mult despre întâmplarea soţilor Hill, în anii ce au urmat. Dintre sutele de studii efectuate, vom relua aici doar câteva aspecte relevate de Tony Scaduto într-un studiu intitulat „Cenzura cosmică”, care tratează problematica OZN şi din alte unghiuri decât cele deja cunoscute. Despre acest subiect vom vorbi mai pe larg în paginile ce vor urma. Deci: „Problema care se pune nu este dacă OZN-urile sunt sau nu vizitatori din spaţiul cosmic. Problema este ce sunt OZN-urile? Să o analizăm mai întâi pe aceasta şi abia după aceea să le luăm în consideraţie provenienţa.

Guvernul nostru (n.n. - american), ca şi majoritatea celorlalte guverne din lume, neagă faptul că OZN-urile merită să fie studiate, chiar dacă în secret le studiază. Actualmente însă, se pare că există posibilitatea ca Adunarea Generală a ONU să iniţieze un astfel de studiu. Anul trecut, un delegat care

observase un OZN a cerut ca Naţiunile Unite să cerceteze fenomenul - fenomen ce a refuzat să „moară” în decursul a peste un sfert de secol. Adunarea Generală a stabilit să se procedeze la o prezentare a dovezilor. Evenimentul a fost programat să aibă loc la jumătatea lui octombrie. Doctorul Hynek este consultant al acestui proiect. Programul este coordonat de către Lee Spiegel, un newyorkez care este producătorul unor emisiuni de televiziune referitoare la OZN-uri, precum şi a unei înregistrări pentru casa de discuri Columbia - „OZN- urile: Factorul de credibilitate”, în cadrul căreia persoanele care au văzut OZN-uri şi experţii ştiinţifici implicaţi în cercetarea OZN îşi descriu experienţele.

«Sperăm-cu toţii că Naţiunile Unite vor sparge în sfârşit gheaţa, dispunând o investigare ştiinţifică obiectivă, la scară mondială» - afirmă Spiegel. O parte din dovezile pe care Spiegel spera să le poată prezenta, consta dintr-o declaraţie înregistrată a astronomului Gordon Cooper, care se referă la un film reprezentând un OZN, pe care l-a filmat echipajul său, un film care a fost ascuns, apoi trucat de către autorităţile militare americane. '

Gordon Cooper nu vorbeşte prea des despre OZN-uri. El a dezvăluit recent că a văzut „mai multe sute de OZN-uri în Europa, în timpul în care a fost pilot de încercare”, staţionat în Germania Federală, în primii ani ai deceniului al şaselea. El, precum şi alţi piloţi, au urmărit „obiecte care prezentau realmente o formă de farfurie”, dar acestea se aflau la o altitudine prea mare pentru a putea fi ajunse de reactoare. Cooper a făcut de asemenea comentarii recente referitoare la unul dintre cele mai persistente zvonuri care circulă în domeniul cercetării OZN: acela că agenţiile de informaţii au ascuns faptul că cel puţin o navă OZN a căzut pe Pământ, iar corpurile ocupanţilor au fost recuperate şi supuse autopsiei.

«Nu aş fi crezut niciodată asemenea poveşti - spune dr. Hynek. Ca om de ştiinţă, am nevoie de dovezi pe care să le pot verifica. Şi totuşi, aceste relatări continuă să apară, repetând mereu acelaşi lucru. Cineva cunoaşte pe cineva, care a adus cadavrele la baza aeriană Wright- Patterson, cineva cunoaşte pe cineva care a executat autopsia, şi, la capătul drumului, informaţiile dispar. Respectivele persoane susţin că nu pot face o depoziţie în acest sens, deoarece se află sub jurisdicţie militară. Este însă greu de crezut că atât de multe persoane ar putea fabrica astfel de poveşti, atât de asemănătoare şi compatibile. Trebuie s-o spunem încă o dată, este vorba de o părere nefondată pe dovezi palpabile, dar întreaga situaţie este cât se poate de compatibilă cu ideea de secrecism guvernamental

ce acoperă aceste probleme».

77

De-a lungul anilor au existat de asemenea rapoarte repetate asupra „oamenilor în negru” - un termen ce a început să fie utilizat pentru a denumi un straniu eveniment trăit de câteva persoane care raportează observaţii OZN. Doi sau trei bărbaţi, de obicei îmbrăcaţi în costume de culoare închisă, i-au vizitat pe martorii OZN. Ei au prezentat acreditări ce păreau să parvină de la o agfenţie de informaţii, sau au lăsat această impresie prin remarcile pe care le-au făcut. Ei au confiscat fotgrafii şi alte dovezi, cum ar fi probe de sol pe care se raportase că ar fi aterizat un OZN, au avertizat că observaţiile nu trebuie discutate în publiţ şi i-au înspăimântat pe martorii care făcuseră observaţii, apoi au dispărut.

«încă mai primesc rapoarte despre oamenii in negru, spune Hynek. Din când în când primim rapoarte referitoare la încercări de intimidare. Şi de această dată, totul este în concordanţă cu sentimentul atât de greu de probat, deoarece dacă există dovezi, ele sunt ţinute secrete... acel sentiment că organismele guvernamentale în cauză ştiu mai multe decât recunosc şi că nu ne spun ceea ce ştiu.»

9.

MISTERIOŞII „OAMENI ÎN NEGRU”

Ce sunt de fapt aceşti „bărbaţi în negru” sau „oameni în negru”? Sau, mai exact, ce au constituit ei în contextul întregii istoriografii a problematicii OZN? Să ne oprim puţin asupra câtorva aspecte ale acestei afaceri, având ca punct de plecare, un studiu destul de documentat al doctorului Berthold Eric Schwartz, psihiatru consultant la Essex Country Hospital Center, Cedar Cîrove, New Jersey, SUA. Studiul, intitulat „Sindromul Omului în Negru”, a fost publicat în trei numere consecutive din anul 1977 ale prestigioasei reviste engleze FSR (Flying Sm/cer Revicw). Redăm, aşadar, în continuare, largi* extrase din acest studiu.

Recent, FSR a publicat relatarea unei spectaculoase, posibile,

teleportări implicând doi tineri din statul Mâine, SUA.

David Stephens, unul dintre protagonişti, a fost implicat într-o întâmplare bizară care, sperăm noi, va fi comunicată ulterior în întregime. Această relatare s-a finalizat cu o întâmplare neobişnuită cu un om în negru, care îl implicase

pe doctorul Herbert Hopkins, medicul specialist ce a condus şedinţa de hipnoză cu David Stephens. Dr. Hopkins este medicul casei, are vârsta de 58 de ani şi locuieşte într-un frumos orăşel balnear situat pe litoralul statului Mâine.

Pentru a face această comunicare, voi încerca să prezint întâmplările, care i-au antrenat atât pe el, cât şi pe alţi membri ai familiei sale, folosind stilul de naraţiune bazat nu numai pe citatele obţinute din scrisorile şi înregistrările doamnnei Shirley Fickett, transmise mie la puţin timp după vizita omului in negru, şi totodată apelurile telefonice şi interviurile directe cu doamna Betty Hill, care a fost de asemenea implicată în acest caz, numeroase telefoane şi comunicări scrise dintre dr. Hopkins şi mine, cât şi interviuri înregistrate de domnul şi doamna Hopkins, adăugându-se o scurtă întâlnire cu cei doi, ginerele şi nora, la casa lor din Mâine, de la orele 1:00 până la 7:30 p.m., din decembrie 1976. Un aspect relevant s-a confirmat de asemenea printr-un interviu cu doamna Hill la Portsmouth, New Hampshire, din 30 noiembrie 1976 şi un interviu cu doamna Fickett din Portland, Mâine, în dimineaţa zilei de 1 decembrie 1976.

1. întâmplarea doctorului Hopkins cu un om in negru.

11 septembrie 1976, ora' 8:00 p.m., sâmbătă.

S-a întâmplat în momentul în care eram pentru mai mult timp singur în casă. Soţia şi copiii ieşiseră să vizioneze un film în aer liber. Toată povestea nu prea mi-a convenit. Telefonul a sunat şi am răspuns la apel. O voce bărbătească mi s-a prezentat ca vicepreşedinte al Organizaţiei de cercetări OZN din New Jersey şi mi-a spus că dorea să stea de vorbă cu mine despre cazul lui Stephens David. M-a întrebat dacă eram singur şi dacă mi-ar conveni ca să-l întâlnesc. Nu-i cerusem numele, ceea ce - aveam să mă gândesc mai târziu - era foarte necaracteristic pentru mine, deoarece nu mă vedeam cu nimeni când eram singur, având în vedere activităţile ilicite cu droguri din acest oraş, în aceste timpuri când a fost asasinat şi un farmacist.

M-am dus imediat la uşa din spate să aprind lumina, când l-am văzut pe omul acela îmbrăcat în negru venind pe scările

verandei. Nu am văzut automobilul şi, chiar dacă l-ar fi avut, nu putea ajunge atât de repede de la orice telefon public. Ciudat, în momentul acela nu mă gândisem la asta, ci am deschis

uşa, el intrând pur şi simplu. Era înalt, purta o pălărie tare, neagră, un sacou negru, cravată neagră, cămaşă albă, pantaloni şi pantofi negri. M-am gândit: „Arată ca un antreprenor de pompe funebre!” IVL-a frapat îmbrăcămintea sa fară cusur. Costumul său nu avea nici măcar o cută şi arăta ca un manechin dintr-un magazin dc confecţii. Braţele şi picioarele nu păreau să-i umple costumul. Dunga pantalonilor era perfectă şi ascuţită ca briciul. Costumul arăta ca şi cum ar fi fost îmbrăcat în acel moment. Toate de pe el păreau a fi super-perfecte. întrebase dacă se poate aşeza,iar eu i-am permis aceasta. Când se aşeză, dunga pantalonului nu s-a încreţit cum ar fi fost normal...

Şi-a scos pălăria şi am văzut că era complet chel şi nu avea sprâncene, nici gene. Faţa îi era netedă, fară urme de păr. Nasul era mic, urechile mici, situate mai jos. Capul şi faţa aveau o paloare cadaverică, cu buzele de un roşu aprins, în contrast violent cu faţa sa albă. Ochii nu erau deosebiţi, dar nu aş putea spune ce culoare anume aveau.

M-am aflat la foarte mică distanţă de el, circa patru metri. Nu eram înspăimântat în timp ce-1 studiam şi m-am întrebat care ar ptitea fi motivul.'Când m-a întrebat de cazul Stephens, am remarcat că vorbea într-un grai inexpresiv, monoton, sacadat. Vorbea într-o engleză vorbită fără cusur, fară accent dar şi fară propoziţii, fară fraze, doar un şir de cuvinte. Vocea îi fusese total neutră şi pasivă. După ce i-am spus de cazul lui Stephens, a afirmat cam aşa: „Chiar asta am gândit şi eu!” în timp ce îi relatam cazul, îşi puse nepăsător dosul degetelor unei mâini pe buze (purta mănuşi din piele de căprioară, cenuşii) şi am remarcat că roşul strălucitor al buzelor sale s-a mânjit, iar dosul degetelor sale înmănuşate s-a pătat cu roşu. Individul acesta folosea ruj! Mă gândeam: „Asta este un tip excentric!” Gura lui era ca o despicătură, perfect dreaptă, care se deschidea cu dificultate. Nu am putut vedea dinţii. Capul părea că i se cufundă în guler. Bărbia îi era retrasă şi nu-şi

mişcase capul deloc, nici nu şi-l întoarse, sau să-l încline, ori să facă orice altceva. Capul îi era perfect solidar cu toată partea superioară a trupului său. De fapt pot spune că tot corpul îi era imobil, exceptând membrele inferioare.

Mi-a spus că am două monede în buzunarul din stânga, ceea ce era adevărat. Mi-a zis să iau una din aceste monede şi să o ţin pe palma deschisă a mâinii mele. Am luat-o pe cea mai mare şi am aşezat-o pe palmă, privind către acest om bizar. El spuse: „Nu vă uitaţi la mine, priviri mojieda.” Am procedat astfel şi, sub privirile .mele, moneda se făcu de un albastru palid, apoi din ce în ce mai vag conturată, pentru ca în final să dispară cu totul. In tot acest timp, nu am simţit şi nu am auzit nimic. M-

am uitat la el şi i-am spus: „A fost un truc dibaci.” După care m-a cuprins spaima şi i-am cerut să-mi aducă moneda la loc. El a spus: „Nici dumneavoastră, nici altul din acest plan nu va mai vedea vreodată această monedă.”

După aceea m-a întrebat dacă ştiam de ce a murit Barney Hill şi i-am răspuns că, după părerea mea, fusese consecinţa unei boli îndelungate. El mi-a zis că nu era adevărat, că Barney Hill a murit deoarece ştia prea multe. M-a-mai întrebat dacă ştiam cum a murit Barney Hill şi eu i-am spus că, după câte înţelesesem, decedase după un atac de cord (informaţie greşită, după cum aveam să aflu mai târziu).

Mi-a spus apoi că aceasta nu era adevărat, el murise pentru că nu mai avea inimă, exact la fel cum eu nu mai am acum moneda. Asta m-a înspăimântat de-a binelea. Mi-a zis că deţin înregistrări pe bandă despre cazul Stephens precum şi alte scrisori în legătură cu acest caz. Am spus că este adevărat. După aceea el mi-a poruncit să distrug benzile şi orice alte scrisori şi literatură ce putea avea legătură cu OZN-urile, căci puteam suferi aceeaşi soartă ca şi Barney Hill. Mi-a spus că ar vrea să ştie când o voi face, însă nu mi-a spus că el va reveni.

In timp ce pronunţase ultimele cuvinte, remarcasem că vorbirea îi încetinise şi că îi scăzuse în intensitate. Lent şi cam nesigur, s-a ridicat şi a rostit foarte încet: „Energia mea mă părăseşte. Trebuie să plec acum. Adio!”

Din patru paşi a ajuns la uşa pe care i-am deschis-o. Se ţinea strâns de balustradă, coborând scările pas cu pas, înainte

de a coborî fiecarc treaptă, mutând un picior lângă celălalt. L-am observat cum se deplasează, nesigur şi încet, până la colţul clădirii şi pe drum. Era atât de nesigur, încât am crezut că ar putea să cadă. Am văzut o lumină strălucitoare iniîndând strada şi m-am gândit că aceasta trebuie să provină de la maşina lui; dar nu se aflase acolo nici o lumină când venise. Lumina era în mod sigur mai strălucitoare decât farurile de automobil, de o culoare alb-albastru. Am fugit imediat la fereastra din bucătăria apropiată, uitându-mă afară pentru a-1 observa, dar nu am mai auzit şi văzut nimic, iar lumina dispăruse. M-am repezit din nou afară, la poarta din faţă, dar tot nu am văzut vreo maşină plecând. Părea că el a dispărut într-o cu totul altă direcţie decât aceea din care venise...

Nu îmi amintesc să-i fi văzut umbra. In direcţia în care plecase se afla un gard des şi cred că i-ar fi fost foarte greu să treacă prin el, mai ales în ţinuta aceea de sărbătoare. Dar el nu a mai apărut. Am stat pe loc privind o bucată de timp, observând cu atenţie strada, aşteptând să iasă, dar el nu a apărut şi nici o maşină nu a părăsit şoseaua. Două sau trei

maşini au trecut între timp şi cred că nu l-aş fi scăpat din vedere. -

Am fost foarte tulburat de această întâmplare şi am lăsat toate luminile aprinse. întrevederea durase cam 20 de minute, timp în care nu am sesizat nici un fel de miros. Când a venit în casa mea, câinele lătrase, ca apoi să-şi pună coada între picioare şi să se ascundă în coteţ, ceea ce la el era un comportament neobişnuit. O pisică cu patru pui nou născuţi, ca şi o pisică persană care-se aflau în casă, păreau a fi neafectate.

Când cei dbi fii ai mei împreună cu soţia s-au întors de la cinematograf, cam după o oră şi jumătate, le-am povestit despre toată acestă păţanie'. Fiul meu mai mare a propus să căutăm pe drum urme şi luând o lanternă a ieşit, găsind chiar în mijlocul drumului o serie de urme care se prezentau ca o amprentă a unui mic tractor-macara. Aceste urme nu erau prea late şi aveau numai aproximativ un metru lungime. Nu a găsit nimic altceva în afara acestor urme. Nici un model de automobil nu ar fi avut posibilitatea să le imprime, deoarece carosabilul era prea îngust pentru ca vreo maşină să circule pe el. Pe de altă parte,
8 3
erau prea adânci şi prea distincte pentru a fi făcute de o motocicletă. Urmele erau deja şterse a doua zi, deşi nimeni nu folosise peste noapte drumul carosabil.

Am reintrat în casă, iar familia m-a zorit să fac ceea ce îmi spusese omul: am şters cele patru benzi, apoi le-am aruncat în focul din cămin. Am ars de asemenea câteva articole despre OZN-uri şi am fost convins că am curăţat totul. Apoi am chemat-o pe Shirley .Ficket cerându-i să ia contact cu National Enquirerca. să le spună că nu mai doresc să se publice nimic despre cazul Stephens. Mi-a părut rău foarte rău că am distrus benzile acelea! Ele chiar că nu aveau cu ce să dăuneze cuiva, dar mă străduiam ca totul să fie în ordine şi eram într-adevăr înspăimântat în acele momente. Dormisem bine în noaptea aceea, dar după o săptămână am început să am coşmaruri care se tot repetau şi în care vedeam faţa creaturii făcându-se din ce în ce mai mare, venind tot mai aproape. După încă o săptămână coşmarurile au încetat cu totul şi nu au mai revenit de atunci. Am avut o sumedenie de neplăceri între timp cu telefonul: odată era întrerupt, apoi se auzeau „clicuri” urmate de zgomote de fond care indicau că linia era deschisă undeva la un alt telefon; dar niciodată nu am auzit voci străine. Totuşi,
A
alţi indivizi interveneau în conversaţia mea telefonică! In prezent, telefonul nu-mi mai este deranjat şi sper că s-a terminat cu asta...

Doamna Madeline Hopkins, soţia medicului şi cei doi fii ai lor cu nurorile, au certificat întru totul relatarea. Doamna Hopkins şi-a adus aminte cât de surprinsă a fost ea şi cei doi fii când s-au reîntors acasă: „Toate luminile ardeau, la poartă, în camera din faţă, peste tot. Ne-am zis că ceva se întâmplă, aşa că John (fiul) a intrat ca să afle. L-am văzut pe soţul meu la masă, pe care se afla o armă. L-am întrebat ce se întâmplă, iar el a început să-mi povestească. Am zis: La ce-ţi foloseşte arma, dacă el a făcut să dispară o monedă? Aş fi dorit să fi fost aici, dar cred că în acest caz, el (omul în negru) nu ar"mai fi venit.”

2. Un bărbat şi o femeie ciudată îi vizitează pe fiul şi nora doctorului Hopkins.

Dr. Hopkins îşi continuă relatarea: Iată descrierea bizarului caz al lui John şi Maureen Hopkins, fiul meu mai mare şi soţia sa.

Vineri, 24 septembrie 1976. Ora apelului telefonic: 7:30 p.m. (era întuneric). Timpul era senin, uscat şi rece, aerul calm. A răspuns la telefon Maureen. Numele dat de interlocutor era Bill Post. I se adresase pe nume şi afirma că este prietenul unui alt prieten care îl cunoştea pe John, dar nu putea stabili cine era persoana respectivă. Susţinea că era din Conway, New Hampshire şi se afla la magazinul universal din Biddenford. A întrebat dacă erau singuri şi dacă erau ocupaţi, deoarece dorea să ştie dacă împreună cu însoţitoarea sa ar fi putut să-i întâlnească. La un moment dat, un zumzăit pronunţat s-a auzit în receptor şi vocea omului a sunat distorsionată. Dorea să afle locul unde se puteau întâlni şi întrebă: „Nu este acolo pe aproape vreun McDonald’s?” Spunea că se afla la centrul comercial King şi că ar putea fi acolo în cinci minute. Fusese o zi de vineri, era seara, iar traficul pe şoseaua naţională era foarte aglomerat şi lent în acea zonă. Chiar în condiţii ideale i-ar fi fost imposibil: îi trebuiau cel puţin 25-30 de minute, in acele condiţii, să ajungă unde trebuia.

Străinul îi descrisese maşina lui Maureen prin telefon, spunând că avea un număr temporar de New Jersey. S-au întâlnit destul de repede şi au constatat că plăcuţele de identificare nu aveau nici litere, nici numere, menţionând numai „Temporary N.J., 1975”! Omul l-a întrebat pe John unde ar putea sta de vorbă, iar John a propus să meargă împreună la ei acasă. Au plecat fiecare din ei în maşinile lor, dar pe parcurs, din cauza stopurilor şi a circulaţiei intense, s-au pierdut unul de altul. După un timp, John a constatat că străinul se afla din nou în spatele său şi s-a gândit că această persoană era foarte familiarizată cu zona aceea, ştiind cum să taie scurtăturile şi

să ocolească semafoarele. Până la urmă au ajuns cu bine la domiciliul lui John.

Bărbatul era însoţit de o femeie. Păreau a fi doi albi în jurul vârstei de 40 de ani. El era înalt şi bine legat, cu părul de culoare închisă, tăiat scurt şi pieptănat drept în jos, stil nemaiîntâlnit de mulţi ani. Purta o cămaşă cu mânecile scurte de culoare cafenie, cu nasturi asortaţi, deschisă la gât şi fără cravată.

Pantalonii erau brun închis, perfect călcaţi şi cu manşetele largi. Pantofii nu prezentau nimic deosebit. Purta ochelari cu rame întunecate. Nasul şi nările erau mici, ochii aparent normali de culoare închisă, urechile de mărime mi jlocie, aşezate mai spre spate. Vocea îi suna înalt, cu o niranţă nazalizată. Tenul era deschis. Părea a fi destul de agitat, era foarte vorbăreţ, fără a spune dc fapt prea multe despre ceva anume.

Insoţitoarea lui avea talie obişnuită, cu un abdomen destul dc pronunţat. Avea sânii mici, fermi, destul de coborâţi şi nu purta sutien. Purta o bluză complet albă, o fustă în culorile alb şi negru dintr-iin material necunoscut (părea să fie sintetic), ciorapi din nylon, pantofi negri, cu tocurile mici, aşa cum nu se mai văd acum. Vorbea foarte puţin, cu o voce plângăreaţă. Era excesiv de fardată, peste standardul actual, inclusiv buzele foarte roşii. Când stătea drept, părea că se afla in afara centrului de greutate faţă de orizontală, picioarele dând impresia că îi sunt anchilozate din şold. Faţă de însoţitorul ei, mergea cu paşi foarte mici şi se apleca mereu înainte dând impresia că e gata-gata să cadă. Nu purta ochelari şi ochii ei albaştti păreau să fie normali. Nasul era foarte ascuţit. Urechile erau mici, plasate mult către spate; părul de un blond foarte spălăcit, adunat la ceafă într-un fel de coc. Amândoi aveau mai degrabă o înfăţişare demodată, ca în urmă cu mai bine de 20 de ani.

Când John şi străinii sosiră, Maureen urmărea programul TV subacvatic cu Jacques Cousteau. Bărbatul a făcut o remarcă asupra tipului de submarin, spunând că este ceva rudimentar. El a zis că activitatea desfăşurată sub apă, aşa cum se vedea pe ecran, era o joacă de copil.

In continuare vizita aceasta a avut un caracter foarte straniu. Străinul a pus o serie întreagă de întrebări fără noimă, încercând să-l descoasă pe John despre viaţa lui cotidiană, făcând dovada faptului că avea cunoştinţă şi despre o serie de detalii intime ale vieţii lor de familie. Cunoştea chiar foarte bine şi împrejurimile, dând detalii amănunţite asupra drumurilor ce puteau fi folosite mai eficient pentru a se

ajunge cu maşina în anumite zone. Pe Maureen a întrebat-o cum este ea constituită şi dacă nu are fotografii care s-o reprezinte în pielea goală.

Evident, soţia lui John s-a simţit foarte ofensată de această cerere.

Foarte ciudat a fost şi felul în care au pjecat cei doi. Femeia s-a ridicat în picioare spunând că doreşte să plece. însoţitorul ei s-a ridicat şi el, dar nu se putea urni din loc. Ea i-a repetat de mai multe ori că vrea să plece; dar el nu se mişca. în cele din urmă, ea îi spuse lui John cu vădită disperare: „Vă rog, ■mişcaţi-1, eu nu-1 pot mişca!” Deşi se afla mai aproape de uşă decât ea, nu-i împiedica ieşirea. La un moment dat, bărbatul păru că vrea să se aşeze din nou, dar deodată o luă din loc, urmat de femeie, deplasându-se în linie perfect dreaptă din locul în care stătuseră. Nu şi-au luat rămas buri în nici un fel...

Cu circa o săptămână înainte de această ciudată vizită, cât şi în săptămâna următoare ei, John nu a mai putut dormi normal. Deşi a folosit o serie de tranchilizante, acestea nu prea au avut efect asupra lui. Celălalt frate al lui, ca şi soţia acestuia, nu au avut de suferit nici un fel de urmări ale vizitei celor doi indivizi.

După ce au mai trecut câteva săptămâni, bărbatul a telefonat din nou, vorbind cu Maureen. I-a cerut Sicuze pentru comportarea sa şi pentru orice s-ar fi putut întâmpla în timpul vizitei lor. Şi-a exprimat regretul, afirmând că nu se va mai repeta, întrebând dacă ar mai putea sta din nou de vorbă. Maureen i-a tăiat-o scurt, spunând că nu vrea să mai aibă de-a fape cu oameni ca ei...

Familia doctorului Hopkins a fost implicată, atât înainte, cât şi după întâmplările descrise aici, într-o serie întreagă de evenimente cu caracter paranormal: coşmaruri şi previziuni ce aveau să se adeverească în timp, teleportări de obiecte, fotografieri psihice, convorbiri şi captări cu voci ale unor persoane defuncte etc. Dar nu ne vom ocupa aici, cel puţin deocamdată, de aceste aspecte, ele urmând a face ulterior obiectul unui studiu separat. Cu atât mai mult cu cât ne afirmăm convingerea că fenomenul OZN - cu tot bagajul său de enigme şi întrebări rămase fară răspunsuri - nu poate fi studiat şi înţeles decât numai cu studiul în paralel al parapsihologici.

10. „CAZUL BENDER” - ENIGMA UNEI EXISTENTE.
>

în acelaşi context al „oamenilor în negru”, ne vom ocupa în continuare de cazul Bender. Mulţumim şi pe această cale distinsului cercetător ufolog braşovean Mihai H. Danciu, care ne-a pus la dispoziţie materialul care urmează.

în seara zilei de 30 iulie 1952, Albert K. Bender primi un telefon ciudat în timp ce se afla singur în locuinţa sa. La repetatele lui întrebări nu se auzi nimic la celălalt capăt al firului, dar simţi brusc o durere frontală puternică şi o ameţeală neobişnuită. în acel moment îşi dădu seama că recepţionează un mesaj telepatic: i se transmitea să nu se mai ocupe de studierea fenomenului OZN. Apoi auzi un bâzâit în receptor, după care veni tonul. Făcând o simplă verificare la centrala telefonică, i se spuse că numele lui nu fusese cerut de nimeni în ultimele minute...

într-adevăr, cu puţin timp în urmă, Bender pusese bazele organizaţiei I.F.S.B. (în traducere: Biroul Internaţional de Studiere a OZN-urilor), înfiinţată la Bridgeport, Connecticut, în aprilie 1952.

într-o seară, întorcându-se acasă după ora 23:15 de la un film şi trecând printr-o porţiune pustie şi întunecoasă, avu din nou aceeaşi senzaţie de ameţeală, începu să-l doară fruntea puternic şi receptă un mesaj asemănător, în care i se spunea să nu se mai ocupe de I.F.S.B. Ajuns acasă, când deschise uşa camerei sale, îl izbi un miros puternic şi neplăcut, ca de sulf, greu de suportat. Toate dosarele organizaţiei I.F.S.B. erau răvăşite, iar aparatul de radio era deschis, însă nu se auzea nimic, decât un zgomot de fond. Nu-şi amintea să-l fi lăsat deschis când plecase. Insă Bender nu luă în serios aceste „semne”, ci continuă să se ocupe de fenomenul OZN şi de organizaţia înfiinţată, publicând în continuare articole din ce în ce mai interesante în revistele de specialitate.

într-o seară de noiembrie se afla într-o sală de cinematograf.

Pe la jumătatea filmului, pe locul din dreapta lui simţi prezenţa cuiva, deşi nu auzise pe nimeni intrând, înaintând printre rânduri şi aşezându-se. întoarse capul şi tresări surprins când văzu un bărbat îmbrăcat în negru, care-1 privea cu ochi sclipitori, ca ochii de pisică în noapte! Parcă erau două beculeţe aprinse, făcând ca faţa să-i pară foarte întunecată. Bender simţi o ameţeală şi închise ochii. Când îi deschise din nou, omul dispăruse fără să facă vreun zgomot. Apoi, după câteva secunde, apăru din nou, de data aceasta în stânga! Bender se sculă enervat şi se mută în altă parte a sălii. Dar nu după mult timp simţi parcă o arsură în ceafa.şi, înto*rcându-se, văzu din nou ochii aceia privindu-1 fix. Se ridică şi se duse să cheme supraveghetorul; dar când se întoarse cu acesta, necunoscutul nu mai era acolo, iar lumea se uita liniştită la film. Bender renunţă să mai vizioneze filmul şi porni iritat spre casă. In dreptul unei vitrine cu discuri se opri, căutând ceva ce-1 interesa. Atunci simţi din nou arsura la ceafa şi întorcându-se, îl revăzu pe necunoscutul cu ochii strălucitori la numai câţiva paşi de el. în acel moment avu senzaţia clară că fiinţa aceasta nu era un simplu necunoscut, ci era, parcă, o fiinţă din altă lume!

Apoi, într-o altă seară din februarie 1953, după o şedinţă a organizaţiei I.F.S.B. care se ţinuse la Bender acasă, acesta se

îndrepta spre camera lui, când observă o lumină ce venea de acolo. Deschise uşa şi rămase încremenit în prag când văzu în mijlocul camerei o lumină albăstruie puternică ce începu să se risipească la apariţia lui, apoi dispăru treptat, dar în urmă se mai zăriră o clipă două luminiţe strălucitoare. în martie 1953, conducerea organizaţiei I.F.S.B. propuse să se facă o încercare de contactare a extraterestrilor, deoarece in perioada aceea se discuta foarte mult despre OZN-uri, care fuseseră văzute de multă lume, după cum arătau diversele rapoarte publicate în ziarele locale. Astfel, experimentul urma să se desfăşoare în Ziua C (Ziua Contactului) şi consta în aceea că toţi membrii I.F.S.B. urmau să se concentreze asupra unui mesaj pe care să-l transmită mental în spaţiul extraterestru.

în data de 15 martie 1953, când se stabili Ziua C, Bender se afla şi el în camera lui şi la ora şase începu să se concentreze asupra mesajului următor: „Către echipajul navei interplanetare! Către echipajul navei interplanetare care ţine sub observaţie planeta noastră numită PĂMÂNT. Noi, rinembrii I.F.S.B.vrem să luăm legătura cu voi. Suntem prietenii voştri şi vă rugăm să veniţi pe Pământ. Vă vom întâmpina cu prietenie. Vom face tot posibilul să ne înţelegem cu voi...” etc.,etc. Repetă mesajul de trei ori, concentrându-se cât mai tare. Apoi simţi o răceală în

tot trupul şi o durere acută de cap. Se detaşă parcă de trup şi se simţi plutind la câţiva metri deasupra patului. Atunci i se comunică următorul mesaj: „Te urmărim de maijmiltă vreme... Nu mai încerca să ne tulburi, deoarece avem de îndeplinit o misiune pe Pământul vostru... Suntem printre voi...”

Revenindu-şi din starea de plutire, Albert Bender crezu la început că visase. Era ora 18:05, deci totul durase numai cinci minute. Aparatul de radio era deschis... Atunci luă hotărârea să scrie tot ce i se întâmplase în ultimul timp. Pusese hârtia într-un plic şi îl închise într-un birou. în tot acest timp în cameră simţise un puternic miros de sulf, cu toate că geamul era deschis, iar mirosul persistă încă multe zile. Dar nu avu curajul să cheme pe nimeni şi nici să povestească cuiva despre cele petrecute, de teamă să nu fie luat drept nebun. După câteva

zile luă hotărârea să expedieze plicul la Pentagon, la Washington, dar nu mică-i fu mirarea când constată că plicul (dispăruse din sertarul in care il încuiase!

In iulie, Bender plecă în concediu. La întoarcere, într-o seară caldă de vară, când intră în casă, găsi în cameră mirosul de sulf şi aparatul de radio deschis. II cuprinse o stare de ameţeală şi se aşeză pe pat. Simţi că o putere necunoscută pune stăpânire pe el, apoi se trezi în cameră cu trei bărbaţi îmbrăcaţi in negru purtând nişte pălării cu boruri largi, care le acopereau jumătate din figură. De sub boruri se vedeau doar ochii, strălucitori, ca nişte beculeţe aprinse...

Bender auzi în interior o voce care-i spunea că el fusese ales pentru a fi contactat de o civilizaţie extraterestră, care se afla pe Pământ într-o misiune importantă. Era rugat să nu spună nimănui nimic şi să se supună întocmai instrucţiunilor primite. Urmau să-i dea o plăcuţă metalică pe care, dacă o strângea în pumn, ar fi putut să o folosească în cazul când voia să intre in contact cu ei. Trebuia doar s-o ţină strâns în mână, să deschidă aparatul de radio şi să spună: „KAZIK”. Urmau să se mai întâlnească peste două zile, la aceeaşi oră. Apoi, unul din ei deschise aparatul de radio şi-l potrivi intre două posturi care emiteau în acel moment. Bender îl întrebă mental de ce face aceasta şi i se răspunse că numai aşa putea să se întoarcă la bază.

Rămas singur, Bender se trezi că ţine în mână o plăcuţă de metal rotundă, bombată la mijloc. Era făcută dintr-un metal neobişnuit şi strălucitor. O examină cu atenţie, apoi o încuie într-o cutie, cu gândul că a doua zi va relata oficial toată întâmplarea şi va prezenta plăcuţa de metal drept mărturie a veridicităţii spuselor sale. La gândul acesta adormi mai liniştit. A doua zi de dimineaţă se duse direct la cutia

respectivă, w descuie in grabă şi... rămase stupefiat: plăcuţa nu mai era acolo! Parcă cineva îi citise gândurile şi îl oprea in felul acesta de a mai face publică întâmplarea ciudată prin care trecuse.

După alte două zile, aflat in camera lui, Bender aştepta cu nerăbdare reîntâlnirea cu cei trei extraterestri. Totul i se părea un vis, mai curând un coşmar. Din curiozitate, se duse şi deschise cutia: plăcuţa metalică era la locul ei, mai strălucitoare

ca niciodată! După primul moment de surpriză, primul lui gând a fost să o arate cuiva, oricine ar fi el. Dar în acel moment, metalul căpătă o culoare roşu-sângeriu şi se înfierbântă atât de tare, încât trebui să-i dea drumul din mână. Ajunsă pe podea, plăcuţa îşi reluă aspectul iniţial. Atunci îşi dădu seama că nu va putea dovedi realitatea celor petrecute cu două zile înainte. Se aplecă, ridică plăcuţa şi se hotărî să-i cheme pe cei trei necunoscuţi.

Deschise aparatul de radio şi repetă de mai multe ori: „KAZIK”. După câteva secunde i se făcu foarte frig, tâmplele începură să-i zvâcnească puternic şi simţi cum pune stăpânire pe el o forţă extraordinară. Se întinse pe pat şi simţi că devine uşor şi începu să plutească. După câteva secunde se trezi înconjurat de o lumină strălucitoare. Se afla într-o cameră imensă, circulară, cu bolta transparentă. Parcă era în interiorul unei „farfurii zburătoare”. Pereţii erau strălucitori, ca din oţel inoxidabil. Era imobilizat într-un scaun din acelaşi metal, iar în faţa sa era un ecran tţibular. Se mai afla alături şi o fiinţă asemănătoare cu cei trei bărbaţi in negru, care, privind fix la el, începu să-i explice nişte imagini care apărură pe ecran, lina dintre aceste imagini prezenta planeta de pe care venise nava extraterestră, planetă care facea parte dintr-un sistem solar mult mai vechi decât al nostru. Veniseră pe Pământ pentru a-şi procura din mările noastre o substanţă care era vitală pentru ei.

Apoi Bender tresări când yăzu pe tot ecranul un monstru înfiorător, greu de descris: era unul din locuitorii planetei îndepărtate în adevărata lui formă. Se prea poate ca şi pământenii să arate aşa peste câteva sute de mii de ani - îi sugeră prezentatorul. Dacă oxigenul din aer va fi din ce în ce mai rar, pământenii vor trebui să se adapteze la orice amestec de aer. Modificările mediului vor duce implicit la modificările organismelor umane de pe Terra. Lui Bender i se mai spuse că pe planeta necunoscută există fiinţe de trei sexe: două la fel ca pe Pământ şi al treilea îl formează „exaltaţii”, care sunt fiinţe dotate excepţional. Există acolo un control foarte

riguros al populaţiei, femeile depun ouă, care sunt păstrate şi clocite numai când asupra planetei se abate „Marele întuneric”, când mor foarte mulţi locuitori.
92
Apoi începu să se facă întuneric şi peste câteva secunde, Bender se afla din nou în camera lui, ţinând în mână plăcuţa de metal. Fusese transportat in interiorul unei nave extraterestre timp de o jumătate de oră şi îşi dădea seama că nimeni n-o să-l creadă.

In august 1953, Bender primi o altă vizită din partea celor trei bărbaţi în haine negre. Se trezi intr-un loc necunoscut, despre care ei spuneau că este sub pământ, în Antarctica. Se aflau într-o încăpere mare, luminată foarte puternic şi care părea a fi construită din gheaţă. După câteva secunde apăru în încăpere un bărbat îmbrăcat intr-un costum auriu. Avea părul alb, strălucitor, care contrasta cu pielea, de un maroniu lucios, ca un bronz-puternic. Avea o figură frumoasă, aproape pământească şi era bine legat la corp. Era Exii/nica/, o fiinţă bisexuată. El conducea baza pe care se aflau. Cei de faţă se înclinară în faţa lui şi se apropiară pe rând de el, lipind de fruntea lui o bucăţică plată de metal pe care o'avea fiecare în mână. Făcu şi Bender la fel, iar in momentul în care ii atinse fruntea cu plăcuţa lui de metal, simţi o energie puternică trecându-i prin braţ şi ajungând la tâmple. Entitatea se arătă foarte prietenoasă şi gata să răspundă la întrebările pământeanului. Bender află astfel că aceşti extraterestri veniseră pe Pământ in anul 1945, pen-tru a lua apă din mările de aici, care să fie prelucrată într- unul din laboratoarele lor înfiinţate pe Pământ, pentru a obţine o substanţă vitală pentru ei. Urmau să rămână 15 ani pe Pământ, schimbându-şi echipajul o dată la doi ani. Nu aveau intenţia să facă vreun rău pământenilor, dar fuseseră nevoiţi să sperie oamenii, iar uneori chiar să-i ucidă, când nu a fost altă soluţie. Fuseseră răpiţi mulţi pământeni şi duşi pe planeta îndepărtată pentru experimente. Nici unul din ei nu rezistase condiţiilor de acolo, deci nu aveau nici un exemplar viu.

I-au fost prezentate mai multe imagini pe un ecran cinemascop tridimensional, înfăţişând evoluţia Universului, catastrofa care pustiise planeta Marte în urma invaziei unei alte civilizaţii, apoi imaginea unui oraş de pe planeta lor şi în sfârşit imaginea unei arme. După ce arma era descărcată şi ţinta atinsă, încărcătura se reîntorcea pe ţeavă, printr-o mişcare încetinită...
93
Lui Bender i se spusese că aceasta era ultima lui întâlnire cu ei, că nu avea voie să destăinuie nimănui secretul lor-decât

atunci când ci nu vor mai fi pe Pământ, iar el va şti că au plecat când va dispărea plăcuţa metalică din locuinţa lui. La despărţire, Bender îl rugă pe „exaltat” să-i dea o dovadă că ei există cu adevărat şi că nu este totul rodul unei halucinaţii de-a lui. I se spuse că nu peste mult timp, aproape de casa lui va apărea o navă mică de-a lor, care va purta cu ea una din armele prezentate şi se va atinge o ţintă de mică importanţă.

Revenit pe Pământ în data de 20 august, Bender citi intr-un ziar local că în data de 19 august 1953 avusese loc o explozie ciudată pe strada Middletown, aproape de Front Street, însoţită de apariţia unui obiect zburător neidentificat. La anchetă se descoperise o-gaură destul de mare într-un panou de tablă, fără să se afle cum apăruse gaura respectivă acolo. Ancheta fusese condusă de August C. Roberts de la sectorul investigaţii. Acesta se deplasase la New Haven pentru a examina tabla indicatoare găurită. Nu se găsiseră urme de metal ars sau alte semne care să ateste că ar fi avut loc o împuşcătură. La o cercetare mai atentă a marginilor din interior se descoperise, încorporat în structura metalică, un fel de reziduu, care fusese imediat supus cercetărilor, dar nu se comunicase încă rezultatul analizei. Se găsise şi o martoră, o vecină de-a lui Bender, care declarase că văzuse in dimineaţa zilei de 19 august 1953, ora 9:00, o lumină puternică trecând pe lângă fereastra ei şi aproape imediat auzise o explozie lângă casă. Dorind să afle despre ce este vorba, martora s-a apropiat de tabla indicatoare şi a văzut că iese fum din orificiul apărut in centrul ei. De jur-împrejur se simţea un puternic miros de sulf...

Acestea au fost straniile evenimente petrecute cu Albert K. Bender şi cu cei trei bărbaţi în negru. Se pare că nu există nici o dovadă a trecerii lor pe pământ, în afara orificiului din tabla indicatoare şi de durerile de cap îngrozitoare de care Bender nu a reuşit să mai scape niciodată...

Ceva mai târziu, la 24 iunie 1967 (se împlineau în această zi exact două decenii de la întâmplarea lui Kenneth Arnold!), un cunoscut cercetător ufolog, Dominic Lucchesi, afirma că

Bender, după vizita celor trei oameni in negru, părea un om cu totul schimba^„Era speriat şi - mai târziu - a suferit de dureri de cap îngrozitoare care, pretindea Bender, erau controlate de ei ! Ori de câte ori se gândea să rupă tăcerea, durerea de cap se instala cu violenţă.”

„Cei trei oameni îmbrăcaţi în negru i-au interzis să vorbească şi el nu îndrăzneşte să o facă” - a adăugat August C. Roberts, un alt celebru ufolog american. EI continuă: „Azi, Bender conduce un motel în California. El refuză să discute despre farfurii zburătoare.”

La rândul său, Bender avea să declare, atunci prin anii 60: „Când oamenii vor afla adevărul despre OZN-uri se vor petrece schimbări dramatice. Ştiinţa va primi o mare lovitură.”
'''‘Ofl&s’'' -««*»'-
Neozeelandezul John H. Stuart, a găsit o piesă căzută de pe un OZN în timpul unei apariţii a acestuia în apropierea sa. In noaptea imediat următoare, a primit vizita unui om îmbrăcat în negru, care l-a anunţat că are mai nuilte drepturi decât Stuart la piesa din metal de culoare gri-deschis. Omul în negru i-a spus multe lucruri lui Stuart despre farfuriile zburătoare... „poate prea multe pentru liniştea mea personală” - i-a scris Stuart lui Grav Barker, un alt cercetător american din domeniul ozenologiei. „Cred că e uşor de înţeles de ce mi-a spus toate astea - scrie acelaşi Stuart. A facut-o cu scopul de a mă îngrozi de moarte şi a reuşit! Trebuie să recunosc că am rămas foarte înspăimântat după plecarea acestui personaj.”
In cartea sa Ei ştiu prea multe despre farfuriile zburătoare, Gray Barker afirma: „Am sentimentul că într-o bună zi cineva va bate la uşa mea.”
Unii cercetători au impresia că o bună parte dintre colegii lor, care n-au ţinut seama de ameninţări, au plătit cu viaţa curajul de â fi vorbit...
Intr-o „scrisoare deschisă către toţi cercetătorii OZN”, publicată într-un număr din 1971 al revistei SaucerScoop, John Keel îşi exprimă părerea că oamenii în negru sunt „braţul inteligent al unui grup ostil”. După discutarea a diferite tipuri de contacte, Keel merge mai departe, afirmând că el îi consideră

pe oamenii în negru „terorişti profesionişti”. Iar una din multele lor îndatoriri este „hărţuirea cercetătorilor OZN amestecaţi în cazuri care pot lăsa să se vadă prea mult din adevăr” - spune Keel. Cercetarea acestor cazuri l-a dus la descoperirea unor abuzuri în care anumiţi cercetători au fost răpiţi de trei oameni aflaţi într-un automobil negru. Cercetătorul remarcă faptul că „aproape totdeauna sunt trei oameni” care supun victima unei operaţiuni de convingere, ce le produce o „amnezie de mai multe zile”. Un contact zilnic violent este necesar în tratamentul de convingere... afirmă Keel.
După părerea lui, oamenii în negru au vizitat şi au redus la tăcere opt familii în luna mai 1967, în Washington. Iar în iunie, acelaşi an, mai multe cămine din Long Island au fost gazdele lor fară voie. „OZN-iştii nu vor ca noi să ştim de unde vin ei - a declarat Keel. Ei au impus tăcerea încă din 1897!” (Keel a explicat această referinţă declarând că primul om în negru a apărut în 1897, în Texas, când, după relatarea unui

ziar, nişte „cioburi” au căzut dintr-o misterioasă navă aeriană. în ziua următoare, un om îmbrăcat în negru a sosit în oraş şi a cumpărat ciudatele fragmente, (n.n.: Fără îndoială, cercetătorul american se referă la incidentul din oraşul texan Aurora, care s-a petrecut la 17 aprilie 1897 şi despre care noi am amintit deja în primul volum al „Muzeului observaţiilor ciudate” intitulat OZN - istorie stranie şi adevărată, pp.84-86).

Colonelul George P. F rccman, reprezentantul Pentagonului pentru „Project Blue Book” (Proiectul Cartea Albastră) declară: „Noi am verificat unele din aceste cazuri şi aceşti oameni n-au nici un fel de legătură cu Air Force”. Iar lui John Keel, colonelul G.P. Freeman îi declara: „Ne-ar face plăcere să prindem unul. Din păcate, urma este întotdeauna prea veche când cazul ajunge la urechile noastre. Dar noi încă încercăm.”

Urmărirea întreprinsă de agenţiile guvernamentale americane nu a prea încetinit activităţile acestor indivizi ciudaţi.

în primăvara anului 1968, patru aşa-zişi „ofiţeri” din Air Force i-au adunat pe civilii şi poliţiştii care fuseseră martorii unei activităţi OZN în Wanaque, New Jersey, şi i-au convins că „de fapt nu văzuseră nimic”. Cetăţenilor din Wanaque li s-a

interzis categoric să discute cu oricine despre acele apariţii...

Californianul Rex Helfin a reuşit să ia câteva fotografii foarte interesante ale unui OZN. Câteva zile mai târziu, Helfin a fost vizitat de către un individ cu acte în regulă de la North American Air Defense. Falsul investigator NORAD a cerut şi a primit de la Helfin originalul fotografiilor şi clişeele.

în aprilie 1966, doi elevi din Norwalk, Connecticut, au fost urmăriţi de un OZN care zbura la mică altitudine. A doua zi, la şcoala băieţilor a apărut un om care s-a prezentat directorului drept reprezentant al „unei agenţii guvernamentale atât de secrete, încât nu-şi poate spune nici numele”. Misteriosul „agent” i-a interogat pe cei doi băieţi timp de aproape trei ore!

Binecunoscutul autor al cărţii de mare succes Farfuriile zburătoare - o chestiune serioasă, Frank Edwards, cunoscut şi ca realizatorul unor foarte populare programe radiofonice, a scris destul de mult despre „complotul” oficial montat împotriva lui pentru a-1 forţa să tacă.

înainte de a se ocupa de OZN-uri, Frank Edwardya condus un program de radio foarte apreciat, patronat de Federaţia Americană a Muncii. El a fost sever avertizat că va trebui să abandoneze problema OZN-urilor. Edwards a continuat şi... a fost

concediat! în pofida miilor de scrisori de protest împotriva concedierii şi reducerii lui la tăcere în problema OZN, fostul său patron nu a revenit asupra deciziei de concediere. Când reporterii l-au întrebat pe George Meany, preşedintele AFL (American Federation of Labor), de ce a fost dat afară Edwards, Meany a răspuns scurt: „Pentru că vorbea prea mult despre farfuriile zburătoare?' Edwards a aflat mai târziu că încăpăţânarea sa de a vorbi mereu despre OZN-uri, a iritat Departamentul Apărării, iar acesta a făcut presiuni asupra AFL.

Tăcerea lui Frank Edwards a fost numai temporară. în curând, el a condus un nou program de radio care se ocupa în exclusivitate de farfuriile zburătoare şi de alte fenomene conexe.

Vestea morţii subite a lui Frank Edwards i-a consternat pur şi simplu pe delegaţii adunaţi la Congresul Ştiinţific al

Ozenologilor, care se ţinea la New York City Hotel Commodore, la data de 24 iunie 1967. Data era semnificativă. Aşa cum aminteam mai sus, cu exact 20 de ani în urmă, Kenneth Arnold văzuse câteva ciudate obiecte zburătoare lângă Mount Rainier, Washington şi introdusese în limbaj termenul de „farfurii zburătoare”.

„Edwards a fost avertizat să abandoneze investigaţiile”, a sugerat unul dintre delegaţii la Congres. „A fost vizitat de aceiaşi oameni în negru care l-au forţat să tacă pe Albert K. Bender”. „Absurd! - a spus un altul. Frank era bolnav de şase luni. In afară de asta era surmenat şi muncea prea mult. E normal că inima unui om de 50 de ani a obosit şi nu a putut ţine pasul cu felul de viaţă al lui Edwards.” „Nu-i adevărat! - a susţinut un altul. Frank n-a fost niciodată bolnav. Citeşte necrologul. Acolo scrie că moartea s-ar datora în aparenţă unui atac de inimă. Câţi alţi cercetători n-au murit din cauza a ceva aparent?”

Jack Robinson, editor adjunct la SaucerNews, a spus: „De două ori o voce de tip electronic, categoric neumană, mi-a ordonat să încetez orice cercetare referitoare la OZN-uri. Semăna cu vocea ciudată care putea fi produsă de o maşină. De fiecare dată când suna telefonul, mesajul era acelaşi: „încetează orice cercetare referitoare la farfuriile zburătoare”.

La întrebarea dacă aceste relatări sunt efectul unei iluzii-individuale sau al unei imposturi organizate, s-au primit declaraţii din aproape toate colţurile Statelor Unite. Iată în continuare o relatare tipică despre o astfel de mărturie scrisă, expediată revistei Saucer Scoop.

„... Şi acum, despre Organizaţie: am lucrat pentru ei timp de

patru ani. Ei au luat prima oară legătura cu mine după ce am fost martorul a două ciudate apariţii OZN - prima în care trei mari farfurii albastre şi strălucitoare au aterizat lângă casa mea (mai târziu am fost la locul acela şi am găsit urme lăsate de trenul de aterizare), şi a doua, în săptămâna următoare, când am văzut o uriaşă farfurie argintie care plutea la şase metri deasupra mea şi care părea să mă fotografieze! Cum au luat

legătura cu mine? într-o seară, când erau pregătiţi şi eu mă aflam singur în casă privind la televizor, au intrat pe canalul 3, au întrerupt transmisia normală şi au început să transmită pentru mine. Mi-au indicat cum să-mi construiesc un transmiţător.... Deşi n-am întâlnit personal pe nici unul dintre ei, ştiu unde se află baza lor şi le-am observat activităţile de la distanţă, prin telescop.”
-«te-

Cei care dau crezare unor asemenea relatări sunt împărţiţi în două tabere în ceea ce priveşte interpretarea corectă. Unij cred în mod sincer că asemenea contacte au fost iniţiate de „fraţi spaţiali” binevoitori. Alţii îşi închipuie că asemenea comunicări speciale au ca scop precis asigurarea tăcerii celor care au asistat la anumite apariţii OZN. Cei care ţin U acest punct de vedere cred, de asemenea, că cel puţin unul din grupurile OZN este - în cel mai bun caz - indiferent faţă de „homo sapiens” şi poate chiar ostil faţă de locuitorii Pământului.

Robert A. Stiff a ajuns la concluzia că zidul de batjocură ridicat în jurul acelora ce pretind că au luat contact cu „străinii”, a fost o acţiune deliberată din partea celor ce voiau să ascundă adevărul faţă de public. „Din nou marea problemă, de ce? - întreabă Stiff. Ce anume despre aceste OZN-uri trebuie trecut sub tăcere, nu trebuie să sş afle? Ce pistă urmărită de ozenologi conduce în mod evident către ceva important, încât trebuie să fie reduşi la tăcere? De ce sunt hărţuiţi cei mai proeminenţi ozenologi? Siguranţa lor personală nu mai este respectată, iar telefonul a devenit un obiect suspect. Imaginaţie bogată? Categoric nu! In prezent, studierea serioasă a OZN-urilor a devenit o bătălie!”

Dacă totul nu e decât păcăleală, cine e autorul şi - mai ales -care este scopul? Pe cine reprezintă acest grup al tăcerii care transformă cercetarea OZN într-un câmp de bătălie? Să fie ei oare, în ciuda tuturor dezminţirilor oficiale, angajaţii unei agenţii ultrasecrete din Statele Unite - sau de aiurea - agenţie care cunoaşte răspunsul la enigma farfuriilor zburătoare şi care are sarcina de a ascunde adevărul faţă de marele public? Oricine ar fi, aceştia ştiu, ori dau impresia că ştiu despre Univers mai

multe decât noi, la actualul nostru nivel de cunoaştere ştiinţifică! De ce doresc cu atâta înverşunare să nu se afle adevărul despre Obiectele Zburătoare Neidentificate?

Cunoscutul filozof şi psiholog C. G. Jung, comentând un posibil contact cu farfuriile zburătoare, a spus: „Ne vom afla în poziţia foarte îndoielnică a societăţilor primitive de azi care se ciocnesc cu culturile superioare. Ni se va interzice orice iniţiativă şi - aşa cum mi-a spus o dată un pacient, cu lacrimi în ochi - noi nu vom mai avea vise. Ce ar însemna o asemenea catastrofa, se poate măsura după declinul jalnic al culturilor primitive petrecut sub ochii noştri.”

Evident, pesimismul descurajator al celebrului C. G. Jung nu este - şi nici nu poate fi! - singura atitudine posibilă în faţa atât dp controversatului fenomen OZN...

Am redat aici, o parte din aspectele legate de afacerea Oamenilor în Negru. Uneori a fost unul singur, alteori au fost trei. TREI OAMENI ÎNNEGRIA La prima vedere, s-ar părea că fenomenul acesta s-a manifestat numai îh deceniile 6 şi 7 ale acestui secol pervers. Şi poate că aşa stau lucrurile într-adevăr! Cert este un lucru: CINEVA, de UNDEVA, a avut şi are un interes major de a interpune între publicul larg şi o elită necunoscută şi privilegiată un imens paravan de tăcere, enigmă şi spaimă. GINE este acel ipotetic CINEVA? Şi UNDE se ascunde el?

Rămân şi acestea, alături de multe altele încă, întrebări speculative, văduvite deocamdată de răspunsuri mulţumitoare...

11.
AVIOANELE DE VÂNĂTOARE URMĂRESC METEORITII!

După ce ne-am oprit cu destule amănunte asupra cazului soţilor Hill, ca şi asupra afacerii Oamenilor în Negru, să încercăm a ne relua periplul prin sălile Muzeul Observaţiilor Ciudate, căutând să aflăm ce s-a mai întâmplat în ultima parte a acelui an 1961.

Pe data de 14 octombrie 1961, la ora 5:30, domnul şi doamna Burson, din Sunset, Utah, SUA, declară că au urmărit împreună cu

alţi doi locuitori ai oraşului, două obiecte stranii, pe care le-au descris ca „nişte grămezi de bumbac umflate” şi care au trecut pe deasupra localităţii în direcţia est. Aceste „corpuri” erau- unite între ele printr-un „lung material fibros”, fiind urmate după un scurt timp de o pereche de obiecte plate în formă de disc.

In ziua următoare, alte două „obiecte pufoase” au trecut pe deasupra aceleiaşi localităţi cu o mare viteză şi în aceeaşi direcţie ca cele anterioare.

Se pare că în aceeaşi lună octombrie 1961, într-o altă zonă a Statelor Unite, două escadrile ale Flotei Atlantice a U.S. NAVY, au urmărit timp de două zile un „submarin neidentificat”, încercând fără nici un succes să-l distrugă. Sub presiunile opiniei publice şi ale jurnaliştilor, un ofiţer superior de la Baza Navală Brunswick, Mâine, a declarat că hidrolocatoarele navelor americane au înregistrat „viteza incredibilă” a subma- rinului intrus. El a refuzat cu încăpăţânare să dea şi alte amă- nunte, .subliniind că: „Toate informaţiile referitoare la acest obiect submarin poartă menţiunea de STRICT SECRET”.

Şi iată acum o ştire ce ne parvine din China comunistă şi atât de dogmatică în perioada aceea.

In dimineaţa zilei de 28 octombrie 1961, numeroşi martori au observat, timp de mai bine de şapte minute, un OZN deasupra localităţii Kai-feng, provincia Hu-nan. Obiectul se deplasa lent pe deasupra orizontului, părând că se opreşte din loc în loc. Inginerul Chang Cing-Lai a reuşit să fotografieze de câteva ori OZN-ul. După toate aparenţele, clişeele în cauză au fost reproduse şi în presă.

Luna noiembrie a acelui an ne aduce trei semnalări din trei zone diferite ale lumii.

Pe data de 10 noiembrie 1961, un ciudat „nor” de culoare gri- închis, a trecut pe deasupra localităţii Vukovar din Croaţia, pe teritoriul fostei Iugoslavii. Acest „nor” a cauzat întreruperea curentului electric de la o staţie de radio locală şi aprinderea inexplicabilă a câtorva lămpi de sodiu ce se aflau depozitate în rafturile unei alte clădiri.

Intr-una din nopţile aceleiaşi luni, domnul I. F. Burrows, din Manchester, Anglia, împreună cu alţi câţiva martori, au văzut „o formă de nor neobişnuit” situată în stânga Lunii. In mijlocul acesteia se putea vedea un obiect în formă de sabie şi un alt obiect argintiu ce se mişca la fel ca un submarin - de mărime aparentă 7 cm, măsurat la lungimea braţului - care ieşea din „mânerul săbiei”. După aproximativ 35 de minute acest obiect şi forma de nor au dispărut în noapte.

Puţin mai târziu, a fost văzut un obiect similar, în „formă de

submarin”, însă mult mai mic, ce a traversat cerul, dar pe un traseu diferit.
102
Următorul caz a beneficiat de mărturiile a patru martori, toţi familişti şi deţinând funcţii de răspundere. Doi lucrează în domenii care solicită garanţii de securitate militară, iar slujbele lor ar fi fost în pericol, dacă anonimatul le-ar fi fost violat. (J. Allen Hynek face următoarea remarcă pe marginea acestui caz: Spun asta nu ca să aţâţ curiozitatea cititorului, ci ca să arăt colegilor mei, oameni de ştiinţă, cât de greu este să obţii date in acest domeniu. Intr-un fel, ne-am întors la zilele dinaintea înfiinţării lui Royal Society din Anglia, când oamenii de ştiinţă trebuiau să se furişeze, ca să zic aşa, pe alei dosnice, ca membri al„ Colegiului Invizibil”.)

Aşadar, potrivit raportului, evenimentul a avut loc în Dakota de Nord[7] în noiembrie 1961, pe ploaie şi lapoviţă, noaptea târziu. (Iei patru bărbaţi au observat aterizarea unei nave iluminate pe un câmp pustiu şi, crezând că o aeronavă se află în primejdie, şi-au oprit automobilul la marginea drumului, au sărit gardul şi s-au îndreptat în grabă spre ceea ce credeau ei că este Un avion. Au rămas efectiv consternaţi când au descoperit că în jurul misterioasei nave se aflau mai mulţi umanoizi, dintre care unul le-a făcut semne să plece, într-un mod ostil şi ameninţător. In concordanţă cu vechiul precept al ospitalităţii americane - „întâi trage şi apoi întreabă” - unul din cei patru oameni a ochit şi a tras în umanoidul respectiv, care a căzut ca şi cum ar fi fost rănit. Nava a decolat imediat, iar oamenii au fugit.

Deşi, conform propriei lor mărturisiri, nu vorbiseră cu nimeni despre ciudata întâmplare, a doua zi, unul din cei patru a fost luat de la .biroul său şi dus in faţa unor necunoscuţi. Aceştia i-au cerut să-i conducă la el acasă, unde au examinat cu atenţie hainele pe care le purtase în noaptea precedentă, în special încălţămintea, şi au plecat fără să-i dea nici un fel de explicaţii. Nici unul dintre cei patru bărbaţi n-a mai auzit nimic de incident. Să fi fost vorba şi în acest caz tot despre misterioşii Oameni în Negru?!? *

In sfârşit, anul 1961 se încheie cu o observaţie din seara zilei de 13 decembrie. La ora 17:05, trei bărbaţi, între care se afla şi un pilot veteran al Marinei Americane, au observat trecerea unui „romb cenuşiu-întunecat, perfect silenţios”, de
103
cca. 6,5 m lungime, la o altitudine de aproximativ 450-500 m deasupra unei parcări a Universităţii George Washington. în partea centrală a obiectului pulsa o lumină cu reflexe brun-portocalii. Nu avea hublouri, nici elice şi nici nu lăsa în spatele

său vreo urmă de fum...
-«*»- -«a*-

In seara zilei de 18 aprilie 1962, puţin după orele 19:30, a apărut pe cer o lumină orbitoare, pe deasupra crestelor pustii ale munţilor Mesquite, în partea de sud-vest a statului Nevada, SUA, la o depărtare de 110 km de Reno. Această lumină a fost atât de strălucitoare, încât potrivit celor afirmate de martori oculari, străzile din Reno au fost iluminate ca de fulgerul electronic al unui imens aparat de fotografiat-De pe teritoriul a cinci state alăturate s-a relatat că a fost văzută lumina aceea orbitoare. Oamenii de ştiinţă care s.-au aflat prin acele locuri au declarat jurnaliştilor că, după părerea lor, acel fulger a fost „un fel de explozie atomică”. Comisia de Energie Atomică a informat imediat presa, radioul şi televiziunea că nu s-a procedat la nici o explozie sau experienţă nucleară, care să fi putut produce ceea ce s-a văzut. Qrice ar fi fost, prezenţa sa deasupra Statelor Unite în noaptea aceea de pomină a insuflat militarilor o asemenea stare de spirit, încât ei au uitat că trebuie să mai şi tacă.

Adresându-se autorităţilor de la Baza din Nellis a US Air Force, ziariştii au întrebat dacă nu cumva obiectul ar fi putut să fie un meteorit. Răspunsul oficial a fost că in nici un căz n-a putut fi vorba de un meteoric. Acest obiect ,a fost urmărit de radarele de la sol, iar în momentul când a explodat era deja interceptat de aviaţia de vânătoare a Forţelor Aeriene. Şi se ştie că radarul nu poate să repereze decât urmele ionizate ale meteoritului şi nicidecum rr^teoritul însăşi. Pe de altă parte, avioanele de vânătoare cu reacţie nu au misiunea de a urmări meceoriţi!

O altă grupă de ziarişti s-a încăpăţânat să ia un interviu ofiţerului de serviciu, lt.-col. Herbert Rolph, aflat la postul de comandă al Apărării Aeriene nord-americane de la Colorado Springs, statul Colorado, punctul nodal al apărării aeriene a 104
Statelor Unite. El a declarat ziariştilor că un centru din Oneida, statul New York, aparţinând de Ground Observers Corps (Corpul de observare de la sol), a relatat că a văzut un obiect roşu, strălucitor, îndreptându-se spre vest, la mare altitudine. Sistemul de urmărire prin radar a stabilit că n-a fost vorba nici de un avion sau de o rachetă şi nici de un meteorit. Deoarece s-a îndreptat de la est spre vest, obiectul n-ar fi putut să fie nici satelit. Ca urmare, el a fost clasat ca fiind un OZN şi urmărit de radare până departe, spre vest, la Gridley, statul Kansas. După care, obiectul a virat spre nord-vest şi a coborât atât de jos, încât a fost pierdut de pe ecranele radarelor.

Dar povestea aceasta nu se opreşte aici. Câteva minute mai târziu, un obiect zburător neidentificat a aterizat în apropierea unei staţii de energie electrică de la Eureka, statul Utah. Purtătorul de cuvânt al Forţelor Aeriene de In Baza Aeriană din Stead a confirmat faptul că obiectul a aterizat şi că staţia electrică a încetat să funcţioneze pe timpul celor 42 de minute cât obiectul a rămas pe sol, in apropierea staţiei. El a mai spus ziariştilor că prezenţa acestui obiect n-a fost recunoscută decât atunci când staţia electrică a fost repusă în funcţiune, adică după plecarea obiectului. S-a făcut apel la avioane cu reacţie de interceptare (echipate cu rachete aer-aer) de la bazele Phoenix şi Stead, din Reno. Aceste avioane urmăreau obiectul în momentul în care el a explodat deasupra munţilor Mesquite, din Nevada.

Acesta este un caz foarte clar în care oficialităţile americane, luate pe neaşteptate, au recunoscut că un obiect care le-a scăpat de silb control a traversat cea mai mare parte a Statelor Unite; a aterizat lângă o staţie electrică ce şi-a încetat funcţionarea până când obiectul a decolat, urmărit de avioane de vânătoare înarmate cu rachete. In timp ce era urmărit, obiectul a explodat, cum s-a şi recunoscut, producând o strălucire care a putut fi observată de pe teritoriul a cinci state americane. Astfel s-au petrecut lucrurile. A fost un incident uşor de verificat, cum de altfel l-a verificat chiar ziarul Las VegasSun, luând legătura cu sursele oficiale care s-au ocupat direct de această chestiune.

Cea mai mare parte a locuitorilor americani n-a auzit însă de cele întâmplate şi aceasta pentru simplul motiv că înseşi

agenţiile de presă nu au relatat nimic. Unul dintre ziare a publicat o scurtă ştire pe patru rânduri, afirmând că obiectul a fost un meteorit (lutru pe care de altfel Forţele Aeriene l-au dezminţit) şi asta a fost totul. Ce-i drept, a stat la dispoziţia oricui ca să afle, tară nici o greutate, tot ceea ce s-a întâmplat, dar lucrurile n-au fost cunoscute de publicul american, decât atunci când cunoscutul publicist şi scriitor Frank Edwards le-a relatat în numărul din luna august 1962 al revistei Fure şi mai târziu în cartea sa O hune duducă.

Oare lipsa de publicitate la scară naţională a celor petrecute, să fi fost rezultatul unei acţiuni concertate şi deliberate a autorităţilor americane, sau pur şi simplu o neglijenţă din partea lor?

Iată acum două incidente interesante din acel an 1962, în care au fost implicaţi doi celebri piloţi de încercare americani, în timp ce zburau la bordul unor avloane-rachetă de foarte mare altitudine, renumitele „X-15”.

La 30 aprilie 1962, maiorul Joe Walker efectua un zbor cu o viteză de aproape 4000 km/h, în straturile înalte ale atmosferei terestre. După terminarea zborului şi după developarea filmelor făcute cu aparatul de luat vederi instalat în spatele avionului, s-a constatat că, pe o porţiune a zborului său, avionul maiorului Walker a fost urmărit de un grup de cinci obiecte cilindrice, sau în formă de disc, care au rămas în formaţie de eşalon în cea mai mare parte a timpului cât s-au aflat în raza de acţiune a aparatului de luat vederi. Maiorul Walker a fost autorizat să se refere la acest incident ciudat în timpul unei emisiuni radiofonice făcute de postul NBC de la Seattle, iar filmele au fost proiectate la o conferinţă de presă în acelaşi oraş. Cu toate acestea, nu s-a putut obţine nici o copie, iar Walker n-a mai făcut ulterior nici o declaraţie publică cu privire la acest incident. In explicaţia oficială care a fost dată imediat după emisiune, se arată că în realitate obiectele fuseseră doar nişte „cristale de gheaţă”. Dacă aşa stau lucrurile, acesta ar*fi unul din cazurile extrem de rare în care cristalele de gheaţă au zburat în formaţie de eşalon şi au urmărit un avion cu aproape 4000 km/h, ceea ce - trebuie să fim de acord - este o viteză destul de mare, chiar pentru un cristal de gheaţă instruit...

Circa două luni şi jumătate mai târziu, la 17 iulie 1962, un alt X-15 - adevărat performer al acelor ani - zbura din nou în stratosferă, de astă dată avându-1 ca pilot pe maiorul Bob White. Şi el a avut un însoţitor neaşteptat în această călătorie, care a fost de asemenea filmat de camera sa de luat vederi. Maiorului White i s-a părut că obiectul se asemăna cu „o bucată de hârtie gri-albă”, ce s'-a plasat la înălţimea extremităţii aripii stângi a avionului, timp de 5-6 secunde, după care a trecut în mare viteză deasupra şi înapoia avionului, iar apoi a dispărut din ochii pilotului.

Amândouă aceste incidente descrise mai sus sunt foarte interesante, deoarece ele par să indice prezenţa unor obiecte pilotate inteligent în jurul avioanelor noastre rachetă ultra-rapide, ca şi în jurul cosmonavelor, care zboară ceva mai repede şi ceva mai sus.

Pe de altă parte, se pare că obiectul care a trecut peste carlinga maiorului White a avut o dublură, care şi-a făcut apariţia în timpul zborului aparatului „Gemini - 7”, avându-i la bord pe astronauţii Frank Borman şi James Lovell, la finele anului 1965. în timp ce parcurgeau cea de-a doua orbită, ei au semnalat că au zărit o „fantomă” (termen folosit de aviatori pentru a semnala un avion neidentificabil, care ar putea fi, sau deveni, ostil). Staţia de la sol i-a sugerat lui Borman că el

zărea probabil racheta purtătoare, care îl plasase pe orbită. Borman replică faptul că el vedea perfect şi,racheta purtătoare - „un corp scânteietor, care se rostogolea în razele soarelui” - dar că „fantoma” era ceva cu totul diferit şi se afla într-o altă zonă a cerului. Forţele Aeriene au anunţat imediat că ceea ce văzuse Borman erau rămăşiţele rachetei „Titan”, care explodase cu câteva săptămâni mai înainte, în cursul unei lansări eşuate. Această explicaţie a fost la rândul ei imediat respinsă de NORAD, serviciul însărcinat cu evidenţa a ceea ce se află in aer, cât şi a locului în care se află. După NORAD: „Nu existau sfarâmături de la Titan sau de la vreo altă rachetă, în acea regiune, în acel moment, zburând în acea direcţie şi la acea altitudine”. Afirmaţia aceasta pare a fi destul de categorică...

în urma acestor fapte petrecute şi luate în evidenţă - şi aşa cum am mai afirmat-o deja in cadrul Muzeului Observaţiilor

Ciudate - se poate concluziona că bătălia pentru cosmos a lui Homo Sapiens nu a rămas nebăgată în seamă. Pe lângă progresele făcute - ca urmare a unui lung şir de coincidenţe - se pare că am învăţat multe, încercând să depăşim, pe măsura posibilităţilor noastre, unele caracteristici ale OZN-urilor. Mai avem încă de descoperit şi aplicat metoda lor de propulsie, oricare ar fi ea şi să facem tot ce putem pentru aceasta - sau poate printr-o altă coincidenţă-va trebui să atingem şi acest obiectiv.

Cam aşa s-ar părea că stau lucrurile la prima vedere. Afirmaţiile de mai sus ne-ar putea sugera faptul că atât americanii, cât şi ruşii, se află în posesia multor date referitoare la atât de controversata problematică a fenomenului OZN. Aceste date - probabil incomplete încă - sunt deţinute de anumite elite şi nu au voie deocamdată să ajungă la cunoştinţa publicului obişnuit. Tot aşa cum este foarte probabil ca exact esenţialul, adică secretul propulsiei acestor ipotetice nave interplanetare, să nu fre încă accesibil nici măcar acestor elite.

Aceste aspecte ale fenomenului OZN sunt extrem de complexe şi ar comporta nenumărate discuţii. Spaţiul acestei lucrări nu ne permite să aprofundăm deocamdată această problematică. Dar ne vom hazarda să punem din nou întrebări cel puţin stânjenitoare:

'

Nu este oare încă pregătită fiinţa umană să pătrundă taine ce i-ar permite să se salte pe o nouă treaptă de civilizaţie? Care este, de fapt, menirea acestui zid invizibil care ne barează, până una alta, drumul spre cunoaştere? Nu cumva motivul ar putea fi această excesivă agresivitate - şi ignoranţă nu în ultimul

rând - de care am făcut dovadă cu vârf şi îndesat în acest ultim secol al mileniului doi după Cristos? Nu cumva răspunsul la aceste întrebări - retorice şi subiective într-o oarecare măsură - se află în primul rând în noi înşine? „Civilizaţia” aceasta, în mijlocul căreia trăim acum şi aici, mai are oare timpul fizic necesar să-.şi părăsească drumul periculos pe care merge în prezent - şi care, de fapt, se înfundă nu departe în faţa noastră - pentru a începe o nouă cale de dezvoltare, în primul rând spirituală şi numai în ultimul rând materială?

Începutul „cuceririi” de către om a spaţiului cosmic a însemnat totodată şi începutul unei supravegheri mai stricte şi mai severe a planetei Terra... Bătălia noastră costisitoare de a pătrunde în cosmos a avut unele efecte interesante şi neaşteptate. Printre ele se află şi cazul inexplicat încă a patru dintre sateliţii noştri care au încetat brusc să funcţioneze, după care au reintrat în funcţiune, tot aşa de brusc şi de misterios. Prima recunoaştere oficială a acestui caz interesant şi deosebit a fost strecurată în mod fragmentat, către sfârşitul lunii august 1963, dar nu sub forma unei prezentări sincere şi deschise a tot ceea ce s-a petrecut, ci ca o simplă şi banală ştire, pe care ziariştii au trebuit s-o întregească, făcând sondaje, scotocind şi anchetând în mod stăruitor. Datorăm deci curiozităţii jurnaliştilor americani amănuntele ce urmează.

Să începem prin a examina ciudatele comportări ale sferei geodezice „Anna”, apoi pe ale satelitului de telecomunicaţii „Telstar-2”.

Satelitul „Anna” a fost plasat pe orbită în octombrie 1962 şi a fost echipat cu patru faruri scânteietoare licărind cu intermitenţă, care puteau fi fotografiate pe fondul stelelor, cu scopul de a permite oamenilor de ştiinţă americani să calculeze mai precis dimensiunea şi forma exactă a Pământului. Cunoscut şi sub denumirea de „Firefly satellite”, acesta a fost urmărit şi fotografiat timp de două luni. Apoi, pe neaşteptate, „Firefly” a încetat să mai funcţioneze! Considerând că satelitul şi-a încheiat activitatea şi că nu mai este util, Forţele Aeriene au întrerupt observarea lui şi, după ce şi-au strâns echipamentele, tehnicienii şi-au îndreptat atenţia spre îndeplinirea altor misiuni. în august 1963 însă, după şapte luni de întrerupere, „Firefly” intră brusc din nou în funcţiune, iar tehnicienii Forţelor Aeriene, bucuroşi şi uimiţi, şi-au reluat munca cu el.

A mai fost şi incidentul cu „Telstar-2” lansat la 2 mai 1963, cu mare publicitate. Acesta a funcţionat perfect până la 16 iulie acelaşi an când, brusc, intră în pană. A „tăcut” până la 12 august, când tot atât de brusc şi-a reînceput activitatea

exact de acolo de unde o întrerupsese...
109

Impasul în care s-au aflat atunci oamenii de ştiinţă americani pare să fi fost perfect scuzabil: cei doi sateliţi care funcţionaseră perfect au intrat în pană, fără să fi apărut în prealabil semne sau indicii ale unor deranjamente oarecare. După ce au rămas fără viaţă, săptămâni sau luni la rândul, cei doi sateliţi şi-au reînceput activitatea la interval de trei zile linul după altul şi aceasta din nou din cauze absolut necunoscute.

Richard Kerschmerof de la Universitatea „John Hopkins”, care a construit satelitul „Firefly”, a declarat ziariştilor că „Aceste lucruri sunt greu de înţeles. Nu ne putem explica cum au reintrat în funcţiune aceste faruri.” Iar Doren Mitchell, de la Laboratoarele Bell, care au construit satelitul „Telstar-2”, afirma următoarele: „N-avem nici o idee asupra cauzei care a provocat pana, dar s-ar fi putut să fie vreun meteorit.”

Oamenii de ştiinţă americani au ridicat atunci două probleme, rămase şi acum fără răspuns. Prima: dacă aceşti sateliţi au fost deterioraţi de meteoriţi, atunci cine i-a reparat? A doua întrebare - o chestiune pe care cercurile oficiale au evitat să o discute - a fost aceasta: Oare ceva, sau cineva a examinat sateliţii în timp ce nu erau în funcţiune?

Lucrurile nu se opreau însă aici. In 1964, în total patru dintre sateliţii lansaţi de americani au tăcut la un moment dat fară a avea vreun motiv aparent şi au reintrat în funcţiune tot fară vreun motiv aparent. Iar în anii următori povestea avea să continue... Marea întrebare rămasă fară răspuns era: „De ce oare?”

Faptele au dovedit că încă de la începutul cursei pentru „cucerirea” cosmosului, americanii (cel puţin ei!) au fost confruntaţi cu o enigmă considerată într-atât de importantă, încât cei mai de seamă oameni de ştiinţă ai lor şi-au consacrat timp şi energie, gândindu-se la ea cum s-o rezolve.

12. ,;METEORITUL” ARMATEI BRITANICE

în vara acelui an 1962 se mai întâmplau însă şi alte lucruri ciudate deasupra Statelor Unite ale Americii.

Astfel, la 27 mai, locuitorii orăşelului Palmer din Alaska, au avut prilejul să asiste la evoluţiile a două „triunghiuri” care executau „urcuşuri şi picaje” pe cerul senin.

Apoi, la 30 iulie, deasupra localităţii Ocean Spring din-statul Missouri, a fost observat un obiect care-şi schimba forma, devenind când rombic, când rectangular, având o culoare roşie strălucitoare, ce varia în intensitate. La fel ca şi cele de dinainte, şi acest obiect executa manevre complicate,

deplasându-se lent sau făcând „salturi” în înălţime...

Să facem şi noi un „salt” în continentul sud-american, pentru a demonstra că nu numai americanii aveau „privilegiul” unor observaţii interesante sau ciudate. La 20 august 1962, mai mulţi martori din oraşul Diamantina, Brazilia, au observat cum un OZN care plana la numai câţiva metri de sol, absoarbe orice firicel de praf aflat pe traiectoria sa. Vom vedea la timpul potrivit că fenomene de acest fel nu au fost nicidecum singulare in istoriografia atât de bogată si de complicată a fenomenului OZN...

Toamna acelui an. La 28 octombrie 1962, o profesoară de liceu, doamna E.D. Sylvester, care locuieşte la Norwood, o suburbie a localităţii Adelaide, Australia, împreună cu cei trei copii ai săi, în vârstă de 10, 8 şi 6 ani, au trecut printr-o aventură destul de ciudată. Po'trivit celor publicate în ziarul Hobart Mercucy din Hobart, Tasmania, doamna Sylvester îşi conducea automobilul pe şoseaua Salisbury-Elizabeth, în seara acelei zile, în jurul orei 19:30. Atât ea cât şi copiii au-văzut în acelaşi timp un obiect care traversa în zbor şoseaua, la o oarecare distanţă în faţa lor^Era clar că obiectul intenţiona să aterizeze pe un câmp aflat de-a lungul şoselei.

Când au ajuns aproape de punctul unde se părea că va avea loc aterizarea, toţi patru s-au dat jos din maşină şi au mers pe marginea drumului până când au zărit obiectul. Acesta avea o formă ovală, sau de ou, lung cam de 4,5 m, înalt de 1,5-2 m şi staţiona pe sol. Martorii au relatat că în .imediata apropiere a obiectului se găsea o mică creatură cu înfaţişare umanoidă, ce purta o îmbrăcăminte lucioasă, ca a scafandrilor. Avea un fel de cască diafană ce era legată printr-un tub la un aparat ce-1 purta pe spate, fară îndoială un aparat de respirat. Creatura ţinea în mâini o cutie lucioasă, sau un conteiner şi părea că lua mostre de pământ din jurul obiectului. Doamna Sylvester a declarat autorităţilor că a privit acea creatură vreo 40 de minute, înainte ca ea să se fi înapoiat în nava lucitoare şi să-şi fi luat încet zborul spre cer.

Doamna Sylvester era foarte apreciată în învăţământul secundar, unde preda ca profesoară. Deşi ea a semnalat incidentul de îndată autorităţilor guvernamentale, povestea nu a fost adusă la cunoştinţa publicului larg decât la 1 februarie 1963. Cetăţeni serioşi ca doamna Sylvester nu pot fi expuşi uşor ridicolului, pentru simplul motiv că sunt prea multe persoane care-i cunosc şi care sunt gata să le ia apărarea, dacă ar fi nevoie. Ei aparţin acelor cercuri pentru care nici un guvern

nu-şi poate îngădui luxul de a stârni indignarea generală, nici chiar pe'ntru a induce în eroare publicul larg în legătură cu

OZN-urile... Aşa că tehnica cea mai des aplicată este aceea de a câştiga timp şi a pretinde că este vorba, desigur, de un lucru ciudat, dar că e „prea devreme pentru a trage o concluzie”. După toate aparenţele, doamnei Sylvester i s-a aplicat acest tratament. In tot cazul, ea n-a fost niciodată supusă sarcasmului public.

Să ne reîntoarcem în Europa, unde anul 1962 se încheie cu o semnalare interesantă venită din Franţa. Evenimentul se petrece într-o seară ploioasă din noiembrie, în apropiere de Var. Un proprietar de garaj se apropia de casă, conducându-şi atent automobilul printre rafalele puternice de ploaie şi de vânt. El văzu brusc un grup neclar de siluete ce păreau a se afla la circa 80 m în faţa sa. încetini maşina şi observă că aceste „siluete” se asemănau unor păsări ce se „deplasau prin salturi”. Acestea se repeziră spre maşină şi atunci şoferul acceleră brusc, trecând terorizat printre ele. îndepărtându-se în grabă, el avu totuşi timp să privească la aceste „siluete” care se îndreptau spre urt „obiect luminos albăstrui” ce părea a plana deasupra unui câmp. „Siluetele” intrară în obiect, „ca şi cum ar fi fost aspirate”, apoi se auzi „un zgomot surd”, iar obiectul se înălţă rapid în ploaie...

'««Or-

Anu! 1963 debutează cu o întâmplare argentiniană. La începutul lunii februarie, la o fermă din localitatea Canada de Alzogaray, s-a făcut o descoperire insolită şi deconcertantă. în timpul unui tur obişnuit de inspecţie pe câmpul proprietăţii lor, fraţii Lopez (Ronsoro-Antonio, Ricardo şi Victor-Domingo), au putut remarca pe sol, la vreo 2 km de casa lor, două amprente circulare ciudate. Desenul perfect al acestora, ca şi dimen-siunea lor considerabilă, îi determină pe cei trei de a se prezenta în faţa autorităţilor locale cu o declaraţie referitoare la acest eveniment. Câţiva ziarişti şi anchetatori s-au mobilizat rapid în vederea studierii fenomenului. Au putut astfel constata că vegetaţia ce se găsea în sectorul indicat era arsă pe o suprafaţă

care avea forma a două „inele”, având fiecare un diametru exterior de 3 m şi o grosime de 30 cm, distanţa între acestea fiind de numai 40 cm. Aspectul general al urmelor se aseamănă cu cel al cifrei 8. Sprijinindu-se pe marginea interioară a uneia dintre circumferinţe, se desena un fel de pătrat cu latura de 40 cm, în interiorul căruia efectul calcinării vegetaţiei prezenta o' intensitate mai mare. In grosimea de 30 cm a fiecărui inel, gramineele au fost grav vătămate, distrugerea rădăcinilor făcându-se până la o adâncime de 7-10 cm. în unele porţiuni, vegetaţia părea a fi fost supusă unei temperaturi foarte

ridicate, de peste 1100°C! S-a putut constata existenţa câtorva resturi carbonizate, însoţite de o pudră fină şi albă. Nu s-a găsit nimic ce ar fi putut dovedi că a avut loc o combustie cu flăcări.

Descoperirea aceasta are şi un mic precedent. Gu câteva zile înainte, domnul Juan Geronimo Perea, 54 ani, locuitor al unei proprietăţi alăturate terenului fraţilor Lopez, declară că a văzut împreună cu familia sa, un ciudat fenomen aerian. Acesta se prezenta sub forma unui „element luminos”, având o coloraţie roşiatică, de formă ovală, care apăruse spre vest, la căderea nopţii, zburând la o altitudine constantă. DiVnetruI său - aşa cum s-a putut aprecia vizual - era de trei ori mai mare decât cel al Lunii şi se deplasa absolut silenţios. Strălucea atât de puternic, încât în anumite momente îi orbea pe martorii ocazionali. Pierdu brusc din înălţime şi se aşeză pe proprietatea fraţilor Lopez. Direcţia în care a avut loc aterizarea coincide cu locul unde s-au descoperit, câteva zile mai târziu, amprentele rotunde.

Conform părerii unora dintre anchetatori, ar exista şi posibilitatea ca aceste „inele” de la Canada de Alzogaray să fi fost efectul descărcării unui fulger globular. Cu toate acestea, există o simetrie evidentă între cele două amprente circulare, acestea constituind un indiciu în favoarea presupunerii că ele au fost imprimate sau „ştampilate” de o matriţă misterioasă, cu ajutorul unei temperaturi foarte ridicate. într-o asemenea eventualitate, nu se poate nici măcar presupune că fraţii Lopez au înscenat toată povestea, cu atât mai mult cu cât ei nu au avut la îndemână mijloace de un ridicat nivel tehnologic. în plus, aceştia, fraţii Lopez, sunt cunoscuţi în zona lor ca persoane cu o probitate morală desăvârşită. Chiar dacă acest din urmă argument ar putea să pară la prima vedere subiectiv, el a fost adeseori invocat în legătură cu martorii unor observaţii ciudate pe cerul planetei Terra. Seriozitatea şi probitatea morală a martorilor oculari, ce asistă ocazional la manifestări de tip fenomen OZN, a fost şi a rămas un argument „cu greutate” în balanţa unor astfel de evenimente.

în ceea ce priveşte incidentul argenţinian, căutarea unor interpretări convingătoare ale celor întâmplate este cel puţin stânjenitoare, dat fiind faptul că particularităţile sale decon-certante depăşesc în prezent ceea ce cunoaştem noi, ştiinţific şi tehnologic vorbind. în tot cazul, ceva ce depăşeşte puterea noastră actuală de înţelegere s-a manifestat la Canada de Alzogaray, lăsând acolo urma indubitabilă a prezenţei sale misterioase. O enigmă în plus pentru ştiinţa şecolului XX, ce avea să se mai repete peste ani cu manifestări cel puţin tot atât de ciudate.

La mijlocul lunii mai 1963, maiorul Gordon Cooper care pilota capsula „Mercury-9”, anunţă întâlnirea cu un OZN, descris ca având o luminozitate verde-roşiatică, undeva deasupra Australiei. în aceeaşi zi de 15 mai, în apropiere de Yvrac-Maille, Franţa, un cuplu văzu un obiect aterizat pe sol, pe partea stângă a.şoselei pe care o parcurgeau cu automobilul. Domnul şi doamna de Carignan opriră pentru a-1 observa mai bine, după care îşi continuară drumul, iar obiectul îi însoţi o bună parte din drum...

Un interesant caz, în care au fost implicaţi astronomii profesionişti, a fost acela al profesorului Bart Bok de la observatorul de pe muntele Stromlo, Canberra, Australia.

Un ziar din Melbourne publica la 30 mai 1963 un articol sub titlul „Trei astronomi văd o farfurie zburătoare”. în articol se relata că dr. Bart Bok, o autoritate de renume mondial în ceea ce priveşte Calea Lactee şi unul dintre principalii astronomi de la Observatorul de pe muntele Stromlo, împreună cu

alţi doi astronomi, dr. H. Colnow şi domnişoara M. Mowat, au observat un ciudat obiect strălucitor care a trecut, cu o noapte înainte, pe deasupra observatorului astronomic. Cei trei astronomi îl descriu ca fiind circular, luminos, de culoare portocalie şi deplasându-se cu o viteză prea mică pentru a fi doar un meteor. In urma unui telefon dat la Direcţia Aviaţiei Civile, s-a afat în mod categoric că, în acel moment, în zonă nu se afla nici un avion în zbor. La sfârşitul raportului prezentat de ei forurilor guvernamentale şi presei, cei trei astronomi profesionişti au făcut următoarea precizare: „Orice a evoluat deasupra observatorului, a fost în mod categoric fabricat de om”.

In mod firesc, apar aici o serie de întrebări: Dacă astronomii n-au ştiut ce era obiectul, al cui era, de unde venea sau unde se ducea, cum de au putut afla cine l-a fabricat? Bineînţeles, nu au ştiut. Dar după ce lumea a aflat ceea ce ei văzuseră, iar ziariştii au venit să ceară amănunte, astronomii au adăugat raportului lor această afirmaţie, probabil ca să-i salveze de ridicol. Ceea ce ar putea constitui o scuză.

Iată însă că în ziua următoare, Ja-31 mai 1963, ziarul Hobart Mercury din Tasmania a dat la iveală „cheia” misterului: „Fantoma nopţii a fost un avion Vampire”. Ziarul afirmă că Royal Australian Air Force (Forţele Aeriene Australiene) şi-au reverificat evidenţele zborurilor şi au constatat că ceea ce au văzut astronomii fuseseră două avioane cu reacţie „Vampire” şi un avion cu reacţie de antrenament, care efectuau „un zbor de antrenament obişnuit la altitudinea de 6000 de metri”. Această „explicaţie” oficială comportă cel puţin două întrebări:

1- Dacă Forţelor Australiene ale Aerului le sunt necesare 24 de ore pentru a determina poziţia propriilor avioane, cât timp le-ar trebui oare ca să stabilească poziţia unor avioane ce le-ar invada propriul teritoriu?-; 2 - Dacă un astronom profesionist n-a fost cu adevărat capabil să deosebească un obiect de formă circulară de trei avioane cu reacţie zburând la o altitudine de 6000 de metri, câtă încredere i se poate acorda acestuia când face observaţii asupra unui obiect ceresc aflat la milioane de kilometri de Terra?

La 23 iulie 1963, Daily Express din Londra relata faptul că, înainte cu două săptămâni, la 10 iulie, ofiţerul de poliţie Anthony Penny a văzut un obiect de culoare portocalie, brăzdând cerul şi dispărând lângă câmpul de la Manor Farm. „Se va aminti mult timp de ziua aceasta în analele ufologiei britanice. Ceva a aterizat pe câmpul fermierului Roy Blanchard, la Manor Farm, Charlton, Wilshire. Urmele de pe teren au fost descoperite mai întâi de un băiat de la fermă, Reg Alexander. Ele se întindeau pe un câmp de cartofi şi pe unul de orz. Urmele formau o depresiune în formă de farfurie, sau de crater, cu un diametru de circa 2,5 m. In centrul acestei depresiuni se afla un orificiu având o adâncime apreciată la circa 1 m. Plecând de la orificiul central se evidenţiau patru urme de tălpi lungi de circa 1,20 m. Obiectul trebuie să fi aterizat - dacă a aterizat - fără ca să fi fost văzut, dar domnul Leonard Joliffe, un lăptar de la fermă, declară că a auzit «o explozie, într-o dimineaţă, după ora şase».”

Plecând de la această informaţie destul de sumară, am fi cu totul îndreptăţiţi să credem că la Charlton craterul s-a datorat unui meteorit. Intr-adevăr, când din orificiul central a fost extrasă o ciudată bucată de metal, astronomul britanic Patrick M«ore a declarat categoric la BBC că urmele în cauză se datorau unui „meteorit de talia unui crevete” care, spărgându-se, „s-a transformat într-un exploziv foarte eficace”. Se părea că această „explicaţie” punea capăt misterului, cel puţin în ceea ce priveşte lumea ştiinţifică. Dar adevăratele amănunte ale afacerii - pe măsură ce au fost cunoscute de câţiva oameni de ştiinţă care au continuat cercetările şi de o serie de ingineri militari însărcinaţi cu o anchetă oficială - s-au arătat, în ansamblu, cu totul diferite.

Fermierul Roy Blanchard a alertat poliţia care, la rândul ei, a chemat oficialităţile armatei. Căpitanul John Rodgers - şeful unei unităţi de bombardament a armatei - a fost cel care a continuat cercetările făcute pe câmp. Raportul său preliminar arăta că nu s-a evidenţiat nici o urmă de arsură sau de sfâşiere şi că - de asemenea - nu erau urme de explozie. Afirmaţiile acestea se bateau cap în cap cu ceea ce declarase fermierul Roy

Blanchard: „Nu mai este nici o urmă de cartofi sau de orz acolo unde creşteau şi unde se află acum craterul. Nici tije, nici rădăcini, nici frunze. Obiectul era destul de greu pentru a strivi stânci şi a pulveriza pietre! Şi totuşi, el s-a aşezat lin. Noi nu am auzit nici un trosnet şi oricare ar fi forţa pe care o foloseşte, ea nu produce nici căldură, nici zgomot” (După Londori Daily Skecch, 17 iulie 1963).

Apoi, la 19 iulie, căpitanul Rodgers a obţinut autorizaţia de a efectua un sondaj la locul „căderii meteoritului”. Măsurătorile obţinute au fost neobişnuite. Ele arătau că un obiect metalic de o anumită dimensiune era adânc înfipt în pământ. în plus, „detectoarele erau înnebunite”, probabil pentru că piesa metalică în chestiune era puternic magnetizată. Până în acest punct, ancheta pare a fi corect condusă, fară a fi învăluită de obişnuita aură a „secretului militar”. Atât Armata, cât şi Ministerul Aerului, erau direct interesate în aflarea adevărului. Astfel, ofiţerul comandant al serviciului de relaţii cu publicul al Armatei, a declarat că obiectul metalic a fost extras din pământ. A fost trimis unui expert de la Muzeul Britanic, care l-a identificat rapid: era vorba de o bucată de fier obişnuit, din acelea care „se găsesc îngropate în toată partea xde sud a Angliei” şi emise ipoteza că el trebuip să fi fost îngropat acolo de mai mult timp. Ceea ce ar elimina posibilitatea unei mistificări. Doctorul F. Claringbull, conservator al departamentului de mineralogie al muzeului, elimină explicaţia unui meteorit, declarând în YorkshirePostăm 27 iulie: „Există acolo mai mult decât se vrea să se vadă.” Comandantului militar al regiunii de sud i-a revenit ultimul cuvânt în această afacere, cu următorul comentariu: „Cauza fenomenului rămâne inexplicabilă, dar nu este de resortul Armatei să dezlege astfel de mistere.”

La sfârşitul lunii august 1963, în apropierea oraşului brazilian Sagrada Familia, trei băieţi tineri, Fernando Eustagio, de 11 ani, fratele său Ronaldo, 9 ani şi un vecin numit Marcos, au mers în grădină la Eustagio să scoată apă dintr-un puţ. Brusc,
au observat o sferă luminoasă, de mari dimensiuni, care plana pe deasupra arborilor.'Au putut vedea cinci sau şase fiinţe umanoide in interiorul sferei. Când aceasta se stabiliză în apropierea unui rond de flori, dintr-o deschizătură aflată în partea inferioară, ţâşniră spre sol două fascicule de lumină. O fiinţă zveltă, de aproape doi metri înălţime, coborî lin spre sol ca şi cum ar fi alunecat pe cele două raze. Odată ajunsă în grădină, străbătu vreo 6-7 m mergând într-un mod foarte caraghios: părea să aibă spatele rigid, picioarele arcuite şi braţele deschise. Balansa corpul în stânga şi-n dreapta, ca şi

cum şi-ar fi căutat echilibrul, apoi se aşeză pe o piatră. Cei trei băieţi remarcară că uriaşul purta o cască transparentă şi avea în mijlocul frunţii ceea ce ei des'criseseră ca fiind „un ochi întunecat”. Părea a fi un ciclop. Era încălţat cu ghete înalte, fiecare din acestea având un ciudat vârf triunghiular. Amprentele au rămas vizibile în pământul afânat al grădinii mai multe zile. Entitatea purta un costum strălucitor, care se umflă de îndată ce atinse pământul. Pantalonul părea a fi strâns fixat pe ghete. Pe piept se afla un „pachet pătrat bizar”, care emitea jeturi de lumină intermitentă.

în interiorul sferei, rămasă suspendată şi nemişcată deasupra grădinii, cei trei băieţi îi puteau vedea pe ceilalţi ocupanţi aflaţi în spatele tablourilor de comandă, „întorcând butoane şi mişcând comutatoare”.

Cât despre uriaşul aflat jos, pe sol, acesta făcu un gest ca şi cum ar fi vrut să-l prindă pe unul din băieţi. Fernando luă atunci o piatră, mai mult pentru a se convinge că este capabil să se mişte, pentru că străinul îl fixa drept în ochi. Atunci, uriaşul se întoarse spre sfera sa şi folosindu-se din nou de fasciculele de raze, „ca de un ascensor”, se ridică, de astă dată cu braţele strânse de-a lungul corpului. Băieţilor nu le-a fost teamă, dar nici nu au putut descrie noile senzaţii pe care le-au simţit. Erau siguri - fără să ştie de ce şi de unde aveau această siguranţă - că uriaşul din spaţiu nu venise ca să le facă rău. în mod iraţional şi intuitiv, ei „ştiau” că uriaşul va reveni să-i vadă... Acesta pare să fie unul dintre destul de puţinele evenimente de acest gen, în care fiinţele umane care au avut
prilejul de a se întâlni cu EI, fiinţele venite din alte lumi, nu au arătat teamă, nu au întors spatele pentru a o rupe la fugă şi nu le-au atacat. Poate că aici se află răspunsul la o întrebare care ne frământă de mult: de ce nu iau EI legătura cu noi, de ce nu ne contacteză? Suntem prea fricoşi, prea agresivi, sau pur şi simplu nu suntem încă programaţi pentru a intra - sau reintra - în comunitatea civilizaţiilor galactice evoluate?

Luna august a anuluî 1963 debuta însă cu alte două evenimente destul de interesante:

Chiar în prima zi a lunii, la Gaston, Herta, Anglia, un fost pilot de la RAF (Royal Air Force), devenit între timp instructor de zbor, a observat un obiect triunghiular de mari dimensiuni, ce „atârna în aer, oscilând timp îndelungat”. La cca. 6-7 km de acolo, radarele unui turn de control ţineau sub observaţie acelaşi fenomen inexplicabil.

Iar la 7 august, în apropiere de Fairfield, Illinois, SUA, un grup de observatori, alertaţi de lătratul violent al câinelui lor, au văzut trecând pe cer, de la vest spre est, un „romb

galben- oranj”. Făcând „o jumătate de tură”, acesta se îndrepta spre martori. îşi schimbă culorile din galben-oranj în gri şi apoi în bleu-alb. Apoi începu să se balanseze şi să oscileze, ca şi cum ar fi vrut să-i salute pe martorii ocazionali de la sol. După care dispăru în direcţia localităţii Grayville, în mare viteză.

La 4 septembrie 1963, un grup de oameni vânau în apropiere de Truckee, California, SUA. Unul dintre ei, care a rămas mai în urma celorlalţi, a fost urmărit de trei „roboţi”, sau „entităţi”, care azvârleau nori de fum, facându-l să-şi piardă cunoştinţa. Vânătorul a declarat că avea impresia că „roboţii” erau conduşi de un fel de inteligenţă, deoarece din când în când se întorceau spre el pentru a-1 învălui cu fumul ameţitor. După o noapte chinuitoare, omul a reuşit să scape şi s-a târât spre tabără unde, odată ajuns, a leşinat din cauza extenuării.

La 12 octombrie 1963, Eugenio Douglas îşi conducea, prinţr-o ploaie foarte deasă, camionul încărcat cu cărbuni, între Monte Maize şi Isla Verde, în Argentina. Se apropiau zorile

când, deodată, Douglas vede un punct strălucitor pe drum, ca farurile unui vehicul ce se apropie. Acesta se transformă într-o singură lumină orbitoare. Pentru a evita o ciocnire, Douglas încetini. Lumina deveni atât de intensă, încât trebui să aplece capul şi să ruleze pe marginea drumului. Apoi opri camionul şi coborî, în timp ce lumina dispăru. Prin pânza de ploaie, Douglas putea vedea acum un obiect metalic rotund şi înalt de vreo zece metri. Se deschise o uşă abia vizibilă care dădea pe asfaltul ud un dreptunghi de lumină palidă. Apărură trei fiinţe despre care s-ar fi putut afirma că sunt oameni, dar purtau un fel de coafură ciudată, ca şi cum ar fi avut nişte coarne ataşate la o cască. Erau înalţi de peste 2,5 m.

„Nu era nimic respingător la aceste entităţi” a afirmat Douglas şi cu toate acestea el simţea o teribilă teamă. De îndată ce cei trei îl observară, o rază de lumină roşie se îndreptă spre locul unde se afla şi îl arse. Trase cu revolverul asupra celor trei entităţi şi o rupse la fugă până la Monte Maize. Lumina arzătoare îl urmări în sat şi se interferă cu luminile de pe străzi, schimbându-le culoarea în violet şi verde. Când Douglas ajunse la prima casă, începu să strige înnebunit după ajutor. Ribas, proprietarul, tocmai murise cu o noapte în urmă, dar cei din familia lui îl vegheau încă în zori. Chiar în momentul când aceştia au auzit apelul lui Douglas, atât lumina lumânărilor din cameră, cât şi a lămpilor electrice, deveni violetă, apoi verde şi au simţit cu toţii un miros ciudat. Au alergat să deschidă uşa: Douglas se afla acolo, înspăimântat sub ploaia densă, cu impermeabilul pe cap şi cu

revolverul în mână. Luminile de pe străzi îşi schimbaseră culorile.

Trebuie să recunoaştem că această scenă de un caracter dramatic şi de o frumuseţe stranie, ireală, trebuie să fi fost una dintre cele mai fantastice din atât de fantastica arhivă a fenomenului OZN din lume. L-au însoţit pe Eugenio Douglas la comisariat, unde s-au putut observa clar urmele de arsuri de pe faţa şi mâinile sale. Cu această ocazie, s-a aflat că poliţia a primit în acea noapte numeroase telefoane cu privire la schimbarea luminilor, în colorit şi intensitate, dar acestea s-au pus pe seama unor neregularităţi din centrala electrică, ceea

ce, trebuie să o menţionam totuşi, n-ar fi trebuit să afecteze schimbarea culorii luminilor de la lumânări, dacă această observaţie interesantă nu ar fi fost o iluzie optică. Douglas a fost examinat de un medic, care a declarat că arsurile au fost cauzate de o radiaţie asemănătoare ultravioletelor (Douglas a afirmat că a simţit arsurile atunci când a fost expus razelor de culoare roşie). Când sătenii s-au dus la locul unde se mai afla parcat camionul, au găsit pe asfaltul umed amprente mari de picioare. Dar acestea au fost repede şterse de ploaie...

Exact o lună mai târziu de la această întâmplare, în Atlanticul de Sud, un alt incident curios avea să fie confirmat de cele mai înalte foruri oficiale ale Argentinei. în noaptea de 12 noiembrie 1963, vaporul de transport Punea Medanos aparţinând Marinei Militare argentiniene, a suferit serioase perturbări în urma semnalării prezenţei unui foarte mare obiect neidentificat, care l-a urmărit mai mult timp la o depărtare de numai 1,5 km. OZN-ul avea o formă rotundă, se deplasa cu viteză constantă, nu făcea nici un fel de zgomot şi nu era prevăzut cu lumini de poziţie. Din momentul în care obiectul a ajuns cel mai aproape de vapor, busolele magnetice de pe Punea Medanos au fost total dereglate, nemaiputând fi folosite în scopuri de navigaţie. Efectul era puternic resimţit de la o distanţă de cca. 1,5 km de misteriosul obiect ce însoţea vasul. De îndată ce OZN-ul s-a îndepărtat, busolele şi-au revenit la normal. Comandantul a transmis fără întârziere, printr-o radiogramă, un raport amănunţit comandantului suprem, care a ordonat o anchetă minuţioasă.

Verificările care au urmat n-au descoperit nimic anormal la aparatura de bord sau la busole şi au înlăturat cu totul ipoteza că această perturbare puternică s-ar fi putut datora unor submarine sau unui avion obişnuit. Oficialităţile argentiniene au ajuns la concluzia că perturbările în cauză s-au datorat, apropierii vaporului de un Obiect Zburător Neidentificat.

Incidentul acesta a fost relatat în amănunţime Comitetului

Naţional de Anchetă a Fenomenelor Aeriene (NICAP) de la Washington, de către căpitanul de covertă O.R. Pagani, cel

care fusese însărcinat de către Ministerul Marinei argentiniene să ancheteze cele întâmplate. Ceva mai târziu, el avea să aducă la cunoştinţă organizaţiei NICAP şi faptul că în septembrie 1965, Marina argentiniană a semnalat alte 15 incidente de acest fel. Pagani a propus măsura ca, pe viitor, să-i revină Serviciului Hidrografic din Argentina sarcina de.a ancheta toate incidentele electromagnetice de acest fel.
-«te-

Anul 1963 se încheie cu o semnalare sosită din Anglia. Sâmbătă 16 noiembrie, patru tineri mergeau prin Sandling Park, aproape de Hythe, Kent. Unul dintre cei patru, John Flaxton, de 17 ani, descrie spaima pe care au simţit-o cu toţii ■la vederea unui obiect pe care l-au luat mai întâi drept o stea: „Era fantastic. Lumina de un galben-roşiatic ieşise din cer sub un unghi de 60 de grade. Pe măsură ce se apropia de sol, părea să planeze mai încet”. După ce obiectul a dispărut în spatele unor arbori din apropiere, o lumină strălucitoare şi aurie ţâşni pe câmpul vecin. „Era foarte aproape de noi, plutind la vreo trei metri deasupra solului. Părea să ne urmărească mişcările, oprindu-se atunci când ne opream şi noi, ca şi cum ne-ar fi observat. Lumina era ovală, avea vreo şase metri lăţime şi un centru strălucitor şi dur. Dispăru în spatele copacilor şi câteva secunde mai târziu coborî greoi o siluetă întunecată. Era în întregime neagră, de talia unui om, dar fară cap! Părea să aibă aripi de fiecare parte a 'corpului, la fel ca un liliac. Noi n-am mai aşteptat să vedem ce era.”

13. . MARY R. NU MAI POATE FI INVESTIGATĂ

într-una din nopţile de la începutul anuluil964, existenţa normală şi liniştită a familiei R. din Oklahoma, SUA, a fost puternic zguduită de o întâmplare cu totul ieşită din comun.

In seara aceea, Mary R. avusese o discuţie mai aprinsă cu părinţii ei, care o certaseră pentru unele treburi neîndeplinite, ori pentru că nu-şi făcuse bine lecţiile. Nimeni

din familie nu-şi mai amintea exact despre ce fusese vorba, dar era sigur că s-au rostit atunci cuvinte ceva mai grele decât era cazul şi că Mary a fugit din casă, afară în întuneric. „Las-o în pace - a spus tatăl. Las-o să alerge puţin, să se liniştească.” „Dar am jignit- o! Mai bine mă duc să o împac” - a afirmat mama. înainte însă de a ajunge la uşa din spate a casei, o auzi pe fetiţă scoţând un strigăt îngrozitor. Mama se năpusti afară în beznă, exact la timp ca să vadă îndepărtându-se de casă un „lucru” pe care mai târziu l-a descris ca fiind „un fel de scrumieră zburătoare”. Mary zăcea la pământ, la zece metri de casă, iar în aer plutea un miros greu de carne arsă. Femeia alergă lângă fiica ei şi

înlemni de groază: copilul era acoperit de arsuri cumplite. „Mary! Mary! Ce s-a întâmplat? Ce ţi-a făcut lucrul acela?” Dar Mary n-a putut răspunde. Era cu totul incapabilă să formuleze o explicaţie la cele petrecute. Doamna R. şi-a luat cu băgare de seamă fiica în braţe şi a dus-o repede în casă. Din acest moment începe misterul.

Deşi domnul R. a telefonat la poliţia locală, acestei chemări disperate i-a răspuns o maşină de patrulare a poliţiei districtuale. Ambulanţa particulară care a ridicat copilul nu făcea în mod obişnuit vizite de urgenţă în afara oraşului, dar în noaptea aceea s-a deplasat în mod special la ferma familiei R. Apoi Mary a fost transferată de la spitalul local la „Tinker Air Force Base Hospital”, deşi după regulamente, familia R. n-ar fi avut acces la acest spital. La două zile după incident, trei martori au relatat că familia R. a fost îmbarcată în două camioane mari, despre care au afirmat că aveau vopsite însemnele „Air Force Blue”.

După câteva luni de tatonări, cercetătorul ufolog Robejt A. Stiff din Oklahoma, a reuşit să găsească o cunoştinţă care avea acces la dosarele USAF. Deşi Stiff nu a reuşit să facă efectiv rost de probe concrete, cunoştinţa i-a spus că e aproape sigur că familia R. a fost transportată la Washington D.C. Bob Stiff era atunci unul dintre cei mai valoroşi şi competenţi cercetători ai revistei Suucer Scoop, un profesionist cu serioase studii universitare. In timpul investigaţiilor sale insistente referitoare la cazul Mary R., Stiff a început să primească o serie de telefoane ameninţătoare, care-1 invitau să abandoneze cercetările asupra OZN-urilor şi să-şi canalizeze energia în alte direcţii. Stiff a primit primul telefon de la „sfătuitorul” său anonim la data de 7 februarie 1967. In toate convorbirile ulterioare, vocea a fost aceeaşi. De fiecare dată, vorbitorul părea amuzat ori de câte ori folosea termenul OZN şi se exprima dispreţuitor în privinţa cercetărilor lui Stiff. Un

alt aspect interesant a fost şi faptul că toate apelurile telefonice, cu excepţia a două dintre ele, erau făcute exact la ora şapte seara. „N-am fost niciodată înclinat să accept poveşti despre contacte de nici un fel, fară probe substanţiale - a declarat mai târziu

Stiff. Deşi ideea că m-ar fi chemat la telefon fiinţe străine este ridicolă, trebuie să recunosc că am rămas nedumerit şi oarecum îngrijorat.”

Prima convorbire a fost simplă: „V-aş propune să abandonaţi cercetările referitoare la aşa-numitele OZN-uri” - a spus vocea cu o urmă cje batjocură. „Cine vorbeşte?” - a întrebat Stiff. „N-are importanţă - i-a răspuns vocea. Dar fă ce ţi-am spus, pentru binele dumitale.”

La 23 februarie, în cea de-a doua convorbire, vocea îL aţenţiona pe Stiff: „N-ai luat în seamă sfatul meu... Informaţiile culese referitoare la anumite OZN-uri nu au la ce să-ţi mai folosească. Ţi-aş propune să te ocupi de alte probleme şi să uiţi de OZN-uri.”

La 7 aprilie cea de-a treia convorbire. Stiff: „înainte de a începe, cred că ar trebui să-ţi spun că, la urma urmei, absurditatea asta mă deranjează. Dacă pe dumneata te distrează, înseamnă că eşti nebun!” Vocea: .„Sunt departe de a fi nebun, domnule Stiff, şi nu-mi face plăcere să fac asta, dar considerăm că nu-i în interesul nostru ca dumneata să continui cercetările. Dacă o faci, avem destule mijloace să te oprim.” Stiff: „Cu raza morţii? Doar nu-ţi imaginezi că dau crezare aCestor aiureli?” Vocea:"„Dacă nu crezi acum, vei crede în curând. Dar pot să te asigur că avem şi alte mijloace în afară de raza morţii!” în timpul celei de-a patra convorbiri, la 28 aprilie, Stiff era atentionat: „Dacă nu încetezi imediat, va trebui să te opresc eu!”'

A opta convorbire, din 9 iunie. Vocea: „Am auzit că ai de gând să scoţi o revistă.” Stiff: „Aşa este.” Vocea: „Renunţă!” 30 iunie, a zecea convorbire telefonică. Stiff: „înainte de a începe să vorbeşti, fa-mi o favoare. Spune-mi cine eşti, sau pe cine reprezinţi. Nimeni nu va afla ce mi-ai spus şi în felul acesta aş începe poate să cred câte ceva din cele ce-mi spui.” Vocea: „Are într-adevăr vreo importanţă cine sunt sau pe cine reprezint?” Stiff: „Desigur!” Vocea: „Să zicem că sunt o voce şi că reprezint pe acei care nu doresc ca dumneata să-ţi continui cercetările de care te ocupi în prezent.” Stiff: „Se poate, dar de ce m-aţi ales pe mine? Presupun că dumneata eşti cine

pretinzi că eşti...” Vocea (întrerupându-1): „Niciodată nu ţi-am spus cine aş fi.” Stiff: „De acord, dar presupunând că eşti cine

pari a fi...” Vocea: „Această presupunere e numai a dumitale, domnule Stiff.” Stiff: „Bine, dar rămâne oricum întrebarea, de ce tocmai eu? Şi de ce se foloseşte o metodă atât de idioată?” Vocea: „Ar fi trebuit să-ţi dai seama că această metodă e tot atât de eficace ca oricare alta. Nu-i aşa că n-ai să mai scoţi revista şi că ai abandbnat anumite investigaţii, fiindcă pur şi simplu n-ai mai putut culege nici o informaţie?” Stiff: „Da, dar nu din cauza dumitale.” Vocea: „Oare?” Stiff: „încă nu mi-ai răspuns.” Vocea: „Te ocupi de lucruri care nu te privesc.” Stiff: „Adică?” Vocea: „Nu-s nebun, domnule Stiff.” Stiff: „Ştiu că te referi la cazul Mary R...” Vocea: „Iar faci presupuneri...” Stiff: „Se poate, dar asta-i tot ce pot să fac.” Vocea: „Renunţă la cercetările de care te ocupi în momentul de faţă.” Stiff: „Şi dacă le continui, ce se va întâmpla?” Vocea: „Vei fi împiedicat!” Stiff şi-a continuat investigaţiile în cazul Mary R. cu perseverenţa unui cercetător pasionat. în iunie a publicat în Saucer Scoop un articol în exclusivitate, „Un senator sprijină cercetările referitoare la OZN”:

„Un senator al Statelor Unite a autorizat publicarea dosarelor referitoare la apariţiile OZN-urilor, aşa cum au fost relatate în articolul din numărul anterior al revistei Scoops International Dateline. Comandamentul bazelor aeriene a recunoscut că deţine un dosar asupra acestor cazuri, dar refuză să-l elibereze fără ordinul Pentagonului! Această ultimă declaraţie pare ciudată, dacă se ţine seama de faptul că USAF a respins în repetate rânduri cererile ufologilor şi că alte cazuri asemănătoare au fost muşamalizate. Este cert că Pentagonul n-a dat nici un fel de ordin în acest sens. Senatorul declară că ordinul a fost obţinut de Pentagon.” '

Chiar în momentul când lui Stiff i se păru că întrezăreşte victoria, poziţia sa, atât de solid fundamentată, se zdruncină din temelii.O emisiune specială a televiziunii locale asupra OZN-urilor, care urma să-l prezinte pe Stiff şi o discuţie asupra cercetărilor sale, au fost practic anulate. Când Stiff şi-a exprimat uimirea, i s-a spus că ar putea continua cu condiţia să nu scoată

nici o vorbă despre cazul de ardere din Oklahoma. Directorul i-a comunicat lui Stiff că i s-a cerut de către conducătorul staţiei ca emisiunea să nu se refere în nici un fel ia fetiţă şi la felul misterios în care a fost arsă. Nu s-a dat nici un fel de explicaţie, iar directorul era tot atât de nedumerit ca şi cercetătorul. Senatorul părea să se dezintereseze de caz, iar Comandantul bazelor aeriene a hotărât în c'ele din urmă că nu e Oportun ca datele din acest dosar să devină publice.

Apoi, Stiff a fost internat în spital timp de o săptămână. La

ieşire, i s-a recomandat să-şi restrângă activitatea timp de o lună. La 12 iulie a avut loc a 1 l-a convorbire telefonică. Vocea: „A fost înţelept din partea dumitale că ai făcut ce ţi-am cerut.” Stiff: „Dar nu le-am abandonat, ba chiar am început altele noi, pentru a obţine şi mai multe date despre cele anterioare.” Vocea: „Nu vei mai obţine nici o informaţie, domnule Stiff!” A12-a convorbire a avut loc la 15 august. Vocea: „N-ai făcut bine că ai vorbit şi altora despre aceste convorbiri.” Stiff: „Ce vrei să spui?” Vocea: „Când vei înţelege că n-ai de-a face cu nişte nebuni? Ţi-am împiedicat cercetările de mai multe ori şi ştii asta. Acum ai vorbit altor persoane despre aceste convorbiri.” Stiff: „Aceste persoane nu le iau în serios mai mult decât mine.” Vocea: „Ba, le iei în serios mai mult decât vrei să admiţi.” Stiff: „După toate aparenţele, îţi închipui că ştii mai bine decât mine ce cred.” Vocea: „Aveţi o zicală: Faptele vorbesc mai mult decât cuvintele.”

Trei zile mai târziu, la 18 august, avea loc a 13-a convorbire telefonică şi ultima dintre ele. Vocea: „Vreau să-ţi spun încă o dată că ne deranjează cercetările pe care le faci... N-am timp de glume. Află doar că vom fi întotdeauna informaţi despre tot ce faci şi că nu poţi câştiga!”

Robert Stiff n-a mai fost deranjat la telefon. Totuşi, la 2 septembrie a găsit în cutia de scrisori un plic netimbrat şi neştampilat: „Domnule Stiff. încetează imediat, altfel vor acţiona. Te rog, crede-mă. Un prieten.”

Blocat pentru o vreme în cercetările sale referitoare la Mary R., Stiff era furios şi neplăcut impresionat de eficacitatea metodelor de reducere la tăcere pe care le foloseau aceşti necunoscuţi. „Dovada că o fetiţă a fost arsă de un OZN există

- spune Stiff. Şi totuşi, martorii au fost constrânşi prin intimidare să-şi schimbe declaraţiile. Cetăţenii care i-au văzut pe cei de la Air Force în casa victimei au ajuns la concluzia că nu trebuie să mai spună nimic. Iar biroul unui senator al Statelor Unite refuză să mai răspundă ceva în această privinţă. De ce se întâmplă toate acestea? Faptul că se întâmplă nu poate fi negat şi nici nu trebuie ignorat.”

Ce am mai putea adăuga descrierii acestui eveniment? Poate numai faptul că astfel de întâmplări stranii, în care oamenii au fost atinşi şi arşi de razele emise de OZN-uri, au fost destul de numeroase de-a lungul anilor în lume. Să ne reamintim numai de evenimentul petrecut în primăvara anului 1946, când brazilianul Joao Restes Filho a murit în urma unor stranii arsuri, căpătate nu se ştie cum...

Tânărul de 17 ani Ricardo Rivera, care locuieşte la Cataro, Puerto Rico, povesteşte că unchiul şi bunica lui au văzut, într-

una din nopţile de la începutul anului 1964, o formaţie de 12 până laj 6 obiecte strălucitoare, de formă alungită ca nişte trabucuri, care zburau cu o viteză fantastică. „In acel moment m-am speriat şi am intrat în maşină... atunci am simţit un soi de linişte, de extaz şi am ieşit iarăşi afară.'” în urma acestei întâmplări descrise de unchiul său, precum şi a unor stranii experienţe pe care el însuşi le-a avut în legătură cu OZN-urile câţiva ani mai târziu, tânărul Rivera a căpătat capacitatea de a efectua scriere automată în stare conştientă. El a început să aştearnă pe hârtie o scriere cu semne hieroglifice, de la dreapta la stânga şi de sus în jos, fară a înţelege sensul celor scrise, ca şi cum ar fi fost supus unui îndemn interior. El pretindea că era supus acţiunii unor „unde ale OZN-urilor” in urma cărora simţea dorinţa de a scrie şi de a desena lucruri neobişnuite. Unul dintre desenele lui reprezintă figura unei fiinţe stranii, venită parcă din alte spaţii... -

La 3 aprilie 1964, către orele 21:00, în apropiere de Monticello, Wisconsin, SUA, avea să fie făcută o observaţie foarte interesantă, ce va rămâne în istoriografia fenomenului OZN, cunoscută sub denumirea de „Cazul Pomului de

Crăciun”. Wisconsin este un stat agricol din nordul Statelor Unite, mărginit de Marile Lacuri. Martorii erau un tânăr antropolog profesor la o universitate americană şi membru al unei recente expediţii in India, soţia sa, mama sa vitregă şi sora sa vitregă, o fetiţă de 12 ani. Se aflau în maşină cam la 2 km spre vest de Monticello, îndreptându-se spre Argyle.

Când au văzut prima oară obiectul, nu au fost surprinşi deloc: se distingeau numai două lumini roşii sclipitoare, coborâte la orizont. S-au gândit imediat la două maşini de poliţie staţionate pe un drum lateral, pe vârful unei coline invizibile în noapte. Când luminile se apropiară şi urcară spre cer, şi-au dat seama că explicaţia lor iniţială nu mai era valabilă şi au început să se neliniştescă. Au văzut din nou două lumini sclipitoare, una roşie şi una verde cu o lumină albă venind din urmă. Ansamblul reprezenta in mod evident un aparat de zbor care pierdea în înălţime, un avion clasic aflat pe punctul de a se zdrobi de sol. Martorii din automobil deveneau din ce în ce mai neliniştiţi şi urmăreau cu evident interes spectacolul nocturn, aşteptând impactul cu solul şi zgomotul teribilei explozii... Dar obiectul nu cădea. L-au văzut din nou spre sud, în partea lor stângă.

Spectacolul devenise fascinant: se vedeau o serie de lumini verzi şi roşii, nenumărate şi răspândite, o salbă de lumini albe şi un mare glob de lumină alb-albăstruie sau gălbuie. Semăna cu un „Pom de Crăciun” în noapte, ocupând o porţiune considerabilă

de cer. Luminile colorate îşi schimbau poziţiile, mărimea şi intensitatea, oferind o privelişte cu totul inedită. Martorii au apreciat că se găseau la o distanţă ceva mai mare de o sută de metri şi că înălţimea faţă de orizont nu era prea mare, în imediata apropiere a sârmelor telefonice aflate în partea lor stângă. Obiectul părea gigantic şi avea un număr considerabil de lumini. Au încetinit maşina, în timp ce obiectul „se răsturna” încet, ca şi cum ar fi oferit un spectacol cu încetinitorul. Stinseră farurile şi opriră maşina. Era o linişte deplină şi obiectul rămase nemişcat in noapte. Destul de speriaţi, dar fără a-şi pierde controlul, întoarseră maşina pe un drum lateral şi porniră înapoi, dorind să ajungă din nou cât mai aproape de misteriosul spectacol. Când ajunseră din nou

în apropierea obiectului, acesta se puse in mişcare, mai întâi lent, apoi accelerând brusc. Până când maşina martorilor prinse viteza maximă permisă pe şosea, obiectul devenise o lumină roşie strălucitoare, undeva sus pe cer... Totul se petrecuse în câteva secunde.

Ancheta care s-a desfăşurat mai târziu a arătat că întreaga poveste durase ceva mai puţin de zece minute. Posibilitatea de a fi fost vorba de un elicopter a fost discutată foarte amănunţit, avându-se în vedere manevrele pe verticală ale straniilor lumini. Această ipoteză a fost însă respinsă din mai multe motive. La început nu a fost nici un zgomot. Deşi în maşină radioul cânta în surdină, fără paraziţi şi fără interferenţe, zgomotul unui elicopter aflat atât de aproape ar fi trebuit să fie foarte clar. Diametrul aparent, de circa o sută de metri al obiectului, era cu mult prea mare pentru un elicopter. In fine, nici o lumină de aterizare nu era vizibilă şi nu se poate imagina ca un elicopter aflatln zbor de noapte - atât de aproape de sol, la înălţimea firelor telefonice - să nu lumineze cu farurile.

Toţi martorii au fost îndelung şi minuţios interogaţi. Răspunsurile lor au arătat aversiunea categorică pe care o aveau faţă de atribuirea calificativului de „obiect misterios”, observaţiei lor. Toate variantele convenţionale posibile au fost cu meticulozitate luate în vedere. Numărul observatorilor, frica lor evidentă şi în acelaşi timp reacţiile lor diferite, echilibrul lor mintal desăvârşit şi succesiunea logică a primelor impresii - maşina de poliţie, avionul de linie în dificultate - dovedesc că nu putea fi vorba de halucinaţie. în fine, complexitatea poziţiilor şi mişcărilor, aparenţa solidă care îşi păstra geometria liniilor - doar într-un singur moment martorii au avut impresia că disting o suprafaţă metalică reflectând una din luminile roşii - îndepărtează categoric

posibilitatea existenţei unui miraj sau a unui fenomen atmosferic. Noaptea era calmă şi liniştită, iar obiectul observat nu putea fi un balcon ştiinţific, ce n-ar fi putut urca spre cer în câteva secunde, după ce un timp îndelungat plutise aproape de sol. întregul eveniment, cu toate amănuntele lui şi ale anchetei care a urmat, a foswaportatunui serviciu militar foarte competent, iar martorii au evitat orice fel de publicitate.

14.
CELEBRUL CAZ AL SERGENTULUI LONNIE ZAMORA

Incidentul de la Socorro, New Mexico, SUA, este unul din „cazurile clasice” cunoscute în întreaga literatură a cazuisticii OZN. Evenimentul se petrecea în după-amiaza zilei de 24 aprilie 1964, în jurul orei 17:45, când sergentul de poliţie Lonnie Zamora, era angajat pe străzile oraşului în urmărirea unui automobilist care depăşise viteza legală. El l-a lăs'at pe acesta să-i scape în momentul când atenţia i-a fost atrasă de „o aeronavă” care se apropia vertiginos de pământ emiţând un fel de flacără şi o serie de zgomote ca de explozie. A crezut la început că un vechi depozit de dinamită, aflat la mare distanţă şi într-o zonă izolată, ar fi putut să sară în aer. A raportat prin radio comisariatului de poliţie după care, în goană, a condus maşina în afara oraşului, pe un drum întortocheat şi plin de gunoaie, care ducea la vechiul depozit. Zamora a trebuit să se oprească la cca. 150 m de marginea unei râpe adânci, în care a zărit ceea ce părea să fie un automobil dat peste cap. A crezut, evident, că este vorba de accident grav şi a comunicat

prin radio că urma să se apropie de acel loc pentru a vedea despre ce este vorba.

Din acest moment, sergentul Zamora avea să trăiască o teribilă aventură, pe care nu o va mai uita tot restul vieţii. El a descoperit că se putea apropia de râpa cu pricina, mergând cu maşina pe un platou plin de stânci, ceea ce şi făcu. Din cauza terenului accidentat, a pierdut din vedere,, pentru un scurt răstimp, fundul râpei. Iar când a privit din nou în jos, în acea vâlcea nu prea adâncă, el a observat că de fapt acolo se afla un obiect ciudat în formă de ou, având o lungime de 3,5-4,5 m, de culoare albă, ce era aşezat pe patru picioare metalice scurte. Se afla în acel moment la mai puţin de 30 m depărtare de obiect, destul de aproape ca să poată vedea pe suprafaţa lui un „semn ciudat”. Iar alături, de parcă nici nu s-ar fi sinchisit de prezehţa sa, se găseau două fiinţe mici, cu înfăţişare umanoidă, purtând îmbrăcăminte albă sau argintie, ca un fel de pelerine... Păreau că examinează sau repară ceva în partea inferioară a ciudatei lor nave. Când Zamora a ajuns la o depărtare de vreo 20

de metri de cei doi omuleţi, aceştia l-au observat, l-au privit atenţi, apoi au început să alerge speriaţi în jurul obiectului. Speriat la rândul lui, Zamora s-a întors pe jumătate, ca să se înapoieze la maşina sa. Aruncând o privire peste umăr, el â reuşit să vadă cum ţâşnea,din'obiect o flacără albastră strălucitoare, drept în jos, în nisipul pe care acesta stătuse. Câteva momente mai târziu, obiectul s-a ridicat din râpă, scoţând - cum avea să declare mai apoi sergentul Zamora - „un muget care-ţi spărgea timpanul”. Zamora a început şi el să alerge, dar în direcţie opusă în timp ce' obiectul a dispărut din vedere, trecând pe deasupra munţilor din apropiere.

La comisariatul de poliţie, sergentul Sam Chavez a auzit prin radio apelurile lui Zamora şi a venit la faţa locului, după circa trei minute de la aceste apeluri. Dacă n-ar fi apărut Chavez* poate că Zamora ar fi fugit, în panică, cine ştie unde... „Ce s-a întâmplat, Lonnie? Arăţi de parcă l-ai fi văzut pe dracu’” - a spus Chavez. „Poate că l-am şi văzut” - a răspuns Zamora.

Cei doi agenţi de poliţie au coborât împreună pe fundul râpei, în locul în care aterizase obiectul. Ei au dat peste patru

urme adânci care, conform afirmaţiilor lui Zamora, fuseseră făcute de picioarele metalice ale navei. Au găsit apoi plante calcinate, tufişuri făcute scrum şi încă fumegânde, acolo unde flăcările de la baza navei au dat peste ele. Urmele lăsate de dispozitivul de aterizare erau adânci de nouă centimetri şi de formă circulară - o precizare care mai fusese semnalată şi în alte împrejurări de acelaşi gen. Măsurătorile au arătat că diagonalele patrulaterului format de cele patru urme de aterizare se intersectau aproape în unghi drept. Asta însemna că mijlocul fiecărei laturi a patrulaterului se află pe circum-ferinţa unui cerc. Este de remarcat faptul că centrul cercului astfel format coincidea virtual cu principala urmă de arsură de pe sol. în anumite condiţii, centrul de greutate al navei s-ar fi putut afla chiar deasupra centrului cercului, dând o semnificaţie deosebită prezenţei urmei arse. în pofida căutărilor minuţioase, agenţii de poliţie n-au găsit nici o urmă de paşi lăsată de umanoizii observaţi de Zamora în jurul obiectului, pe nisipul compact din fundul râpei. Orice ar fi fost acel misterios obiect, el a apăsat puternic pe picioarele metalice, înfundându-le în nisip, având o greutate probabilă de mai multe tone.

în timpul unor cercetări ulterioare s-a constatat că incidentul este fo'irte serios şi merită mai multă atenţie-. Astfel, a fost înştiinţată baza de la White Sands Stallion Site, care a trimis militari în mare grabă să examineze locul de

aterizare. Ei au pus pietre în jurul urmelor de pe sol, spre a le conserva în vederea fotografierii, operaţie care s-a şi făcut cu deosebită grijă.

Sergentul Zamora a declarat amănunţit colegului său agent de poliţie, sergentul Chavez, cele petrecute, inclusiv apariţia „Omuleţilor”. El i-a informat de asemenea, pe comisarul de poliţie Polo Pineda şi pe soţii James, Lorenzen, doi înalţi funcţionari de la APRO, care au venit de îndată Ia faţa locului. Imediat după convorbirea avută cu soţii Lorenzen, Zamora a fost supus unui prelungit şi chinuitor interogatoriu, care i s-a luat de către o echipă a Forţelor Aeriene. Un membru al acelei - echipe era un maior de la baza Kirtland a Forţelor Aeriene din Albuquerque, iar altul a venit în mare grabă la faţa locului chiar de la Air Technical Intelligence Headquarters (Cartierul

general al serviciilor de informaţii tehnice secrete ale Forţelor Aeriene), din Dayton, statul Ohio. Era vorba, în mod evident,- de un caz mai deosebit, ce fusese adus la cunoştinţa cercurilor oficiale superioare.

In declaraţiile sale iniţiale, făcute imediat după incident şi înainte ca militarii să fi ajuns la el, Zamora a prezentat două aspecte foarte importante, de care ulterior a refuzat să mai vorbească: este vorba despre „umanoizi” şi despre un fel de „emblemă ciudată” ce fusese clar observată pe o latură a navei. Din fericire, aceste declaraţii iniţiale necenzurate, au fost făcute în faţa a nenumăraţi martori demni de toată încrederea, iar ele şi-au croit drum în opinia publică, în pofida eforturilor pripite de a le cenzura sau dezminţi. In fapt, poziţia Forţelor Aeriene era destul de delicată: deoarece nu-1 puteau expune ridicolului pe Zamora - nu ar fi fost deloc prudentă o astfel de iniţiativă - s-a preferat tulburarea apelor pentru câştigare de timp.

Forţele Aeriene l-au trimis la locul incidentului de dr. J. Allen Hynek, pe atunci şeful departamentului de astronomie al Universităţii Northwestern. Era perioada în care dr. J. Allen Hynek nega încă fenomenul OZN şi nu era un adept convins al unor metode corecte şi imparţiale de cercetare a acestui fenomen. Nu-şi publicase încă celebrele sale cărţi, ce aveau să devină, câţiva ani mai târziu, puncte de referinţă ale ufologiei mondiale.

Dr. J. Allen Hynek avea să afirme totuşi ca în timp ce-şi continua ancheta asupra credibilităţii lui Zamora, a aflat şi despre un martor neidentificat, care îşi oprise maşina în nordul oraşului pentru a lua benzină. Acesta le-a vorbit celor de la staţia de benzină despre întâlnirea sa, în partea de sud a oraşului, cu o navă zburătoare stranie, ce părea a fi în

dificultate şi încerca să aterizeze. Spunea că trebuie să fi fost în dificultate, pentru că a văzut o maşină a poliţiei (a lui Zamora) gonind spre ea pe terenul accidentat şi nisipos. Nu a putut să identifice nava ca fiind un avion obişnuit. Dr. Hynek afirmă că a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a convinge Forţele Aeriene să întreprindă cercetări pentru a găsi martorul pierdut, dar cei de acolo n-au manifestat nici un interes. „Deoarece era doar încă

un caz OZN, s-a adoptat atitudinea obişnuită, aceea de a nu face nimic” - a afirmat Hynek.

Pe de altă parte, se ştia că dr. J. Allen Hynek avea o deosebită abilitate pentru găsirea unor soluţii întortocheate, atunci când era vorba de OZN-uri. Se pare că el a procedat cam tot aşa şi în cazul acestui incident de la Socorro, declarând ziariştilor că a fost pus în încurcătură de faptul că OZN-ul n-a fost semnalat de aparatele radar, „tocmai într-o regiune care este plină cu asemenea aparate”. Agenţiile de presă au publicat rapid această aparentă dezminţire asupra obiectului ce fusese semnalat şi - după toate aparenţele - efectul a fost cel scontat: pretinzându-se că întrucât aparatele radar nu l-au reperat, probabil CA obiectul nici n-a existat.

Acest „raţionament” avea însă două mari fisuri. Pe de-o parte, regulamentele militare ar fi împiedicat staţiile radar să facă declaraţii publice, chiar dacă ar fi reperat vreun OZN. Pe de altă parte, APRO a constatat, în urma unei simple verificări - care se afla de altfel şi la dispoziţia agenţiilor de presă - că staţia radar care acoperea această regiune nici măcar nu fusese în funcţiune în momentul incidentului.

Se păre că cenzura militară se aştepta la o asemenea întorsătură a lucrurilor, încât, intuind-o, mai pregătise o „surpriză”. De această dată, a intrat în scenă dr. Lincoln LaPaz, directorul Institutului pentru Studierea Fenomenelor Meteorice, de la Universitatea din Albuquerque, statul New Mexico. Declaraţia pe care a făcut-o acesta, publicată în Albuquerque Journal, a fost preluată imediat de mai multe agenţii de presă. Dr. LaPaz a explicat că ciudata navă văzută de sergentul Zamora, nu a fost nimic altceva decât un „superaparat” aflat în dotarea şi experimentarea armatei. Dr. LaPaz şi „superaparatul” său de pomină s-au dovedit a fi însă o supergafă. Intr-adevăr, nefiind la curent cu faptul că autorităţile militare anunţaseră deja că nu se aflau în posesia nici unui aparat sau navă corespunzând descrierii date obiectului ovoid pe care-1 văzuse Zamora, dr. LaPaz deveni ridicol, cu explicaţia lui cu tot, atunci când Administraţia Naţională pentru Aeronautică a făcut cunoscut că obiectul despre

care a vorbit dr. LaPaz încă nu fusese construit!

La finele lui ianuarie 1966, în revista Popular Science, purtătorul de cuvânt al Forţelor Aeriene, maiorul Hector Quintanilla Jr., a declarat despre incidentul de la Socorro că: „Experţii l-au cercetat şi analizat cum se cuvine. Cazul rămâne totuşi un mister.”

Timp de aproape doi ani după cele întâmplate, acest caz al navei în formă de ou, cu umanoizii la bord, care aterizase în râpa din apropiere de Socorro, statul New Mexico, a fost citat permanent în declaraţiile publice ale Forţelor Aeriene, ca un „caz nesoluţionat”. Era, evident, vorba despre un caz mult prea bine documentat ca să poată fi trecut sub tăcere şi ţintea prea departe, ca să-l poţi accepta. De altfel, sosirea doctorului Hynek la Socorro dovedea clar că P'orţele Aeriene considerau incidentul ca fiind extrem de important şi - în acelaşi timp - că nu îndrăzneau să-i expună ridicolului pe martori.

Reprezentative pentru metodologia de lucru de atunci a doctorului Hynek, erau şi procedeele de anchetă folosite de acesta, care aveau un efect dublu: mai întâi tărăgănezi publicarea oricărei declaraţii oficiale şi, în al doilea rând, te abţii de a-i expune ridicolului pe martori. Dr. Hynek a pus întrebări celor mai importanţi martori, manifestând interes, aceasta pentru a obţine cât mai multe informaţii. Apoi, a pus din nou întrebări martorilor şi i-a copleşit cu chestiuni ştiinţifice complicate, desfăşurând o anchetă de o asemenea factură tehnică încât martorii au putut să răspundă doar că nu ştiu. Dr. Hynek a ajuns astfel în situaţia de a putea declara că, din pricina lipsei de informaţii tehnice din partea martorilor, este obligat să tragă el însuşi concluziile, în acest fel punând sub semnul îndoielii întreaga problemă. Un alt procedeu era de a interoga martorii şi apoi a preda problema, pentru a fi continuată, unui asistent. Acest mod de procedură întârzie publicarea unei „declaraţii oficiale” şi creează impresia că incidentul este până într-atât de lipsit de importanţă, încât de el se ocupă asistentul doctorului Hynek.

Incidentul de la Socorro a rămas peste ani unul dintre cele mai interesante, un punct de referinţă în istoriologia fenomenologiei OZN. Faptul că au fost implicaţi ofiţeri de poliţie, oameni de ştiinţă şi oficialităţi superioare ale armatei

americane, nu poate fi pus la îndoială. Tot astfel cum nu poate fi pusă la îndoială încercarea oficialităţilor amintite de a muşamaliza această interesantă afacere. Ca, de altfel, în întreaga istorie a ufologiei de după cel de-al doilea război

mondial...

Din luna mai a aceluiaşi an 1964, ne parvine o singură informaţie interesantă referitoare la OZN-uri. în zorii zilei de 3 mai, câţiva locuitori din Canberra, Australia - printre ci se aflau şi o serie de intelectuali - au văzut pe ceru! oraşului lor un obiect aerian strălucitor, care „se balansa asemenea unui elicopter ce încearcă să aterizeze la punct fix. La scurt timp, obiectului iniţial i s-a mai adăugat un altul, de dimensiuni mai mici, care se apropiase cu mare viteză, devenise „incandescent", apoi „se stinsese". La urmă, obiectul cel mare s-a îndreptat spre nord-vest cu o viteză moderată. Acest caz a fost anchetat, printre altele, şi-de specialiştii de la NASA, care înclinau să creadă că a fost vorba de un miraj luminos, combinat cu o clasică halucinaţie colectivă. Numai că martorii au dat detalii precise, care nu permiteau obişnuita încadrare a observaţiilor pe lista unor posibile confuzii. La o conferinţă de presă, un meteorolog, martor al evenimentului aerian, declara ziariştilor: „Am luatîntotdeauna în derâdere poveştile cu OZN- uri. Dar ce mai pot spune acum, când am văzut eu însumi un asemenea fenomen?"

Ne vom referi acum la alte două întâmplări interesante din Vijra anului 1964, pe teritoriul Statelor Unite. Au fost implicate, ca martori oculari, trei persoane demne de toată încrederea: doi fermieri din statul Nevada şi un om de afaceri din Carolina de Sud.

La 25 iunie, George W. Rogers, care avea o fermă la Spring Valley, lângă Ely, Nevadâ, se îndrepta cu automobilul spre Ely, împreună cu fratele său Bert. La un moment dat, ei au văzut înaintea lor un aparat ciudat. La început, când l-au zărit, obiectul se afla alături de drum şi cam la un metru deasupra solului, astfel încât îi puteau vedea doar partea de deasupra.

S-au gândit iniţial că era un jeep in afara drumului. Apoi, ciudatul obiect se înălţă şi staţionă deasupra şoselei, unde se aşeză pentru un scurt răgaz pe un mic piedestal cu o lungime de vreo 60 cm. Cei doi fermieri se găseau în acel moment, la numai câţiva metri de obiect. Potrivit descrierii lor, acest obiect avea formă de piramidă cu vârful îndreptat spre sol, ce ajungea la piedestal. Partea de sus era uşor bombată sau curbată. Obiectul se învârtea cu mare viteză în jurul lui însuşi. Semăna cu un titirez gigantic. George Rogers sări din maşină şi alergă cu intenţia de a pune mâna pe obiect. De îndată ce se apropie de el, acest-a se îndepărtă cu un bâzâit puternic, făcu un salt în aer de vreo trei metri înălţime şi reveni pe şosea, la vreo 12 m mai încolo. De vreo trei-patru ori, George încercă aceeaşi manevră, dar avu acelaşi rezultat. El avea să declare mai târziu

la poliţie: „M-am trezit agitându-mă prosteşte în jurul unui obiect despre care habar n-aveam ce era. Bart a strigat la mine să mă.îndepărtez de acel obiect. M-am gândit că avea dreptate, încât m-am înapoiat şi am intrat în maşină.” O clipă mai târziu, obiectul se ridică încet şi începu să se îndepărteze, trecând dincolo de crestele munţilor. Amândoi fermierii au fost de acord că obiectul pe care-1 văzuseră avea forma unei sfârleze răsturnate. George, care încercase să-l atingă, a mai afirmat că marginile obiectului luceau ca şi cum ar fi fost din material plastic şi că purta pe una dintre feţe un „însemn sau emblemă roşie”, pe care.însă n-a putut-o descifra din cauza rotirii continue a obiectului.

Câteva zile mai târziu, la 1 iulie 1964, în ziarul Independent din Anderson, Carolina de Sud, se publica o interesantă urmare a incidentului relatat de fraţii Rogers din Ely, Nevada, aflat la 1600 km spre nord-jvest.

B. E. Parham din Wellford, Carolina de Sud, era director regional al societăţii anonime „Family Record Plan”. Tocmai fusese în interes de serviciu la Atlanta şi se întorcea acasă în suburbia Spartanburg, la volanul unui Chevrolet de tip vjschi. Se afla pe şoseaua 59, conducând cu circa 110 km/oră, în jurul orei unu noaptea. In acel moment, şoseaua era pustie.

Parham va declara mai târziu autorităţilor federale: „Deodată apăru ceva care lumină totul în jurul meu. Am văzut

un obiect luminos îndreptându-se direct spre mine. Mi-am zis că s-a terminat cu mine* convins că era un meteorit care avea să mă lovească în plin.” In ultima clipă, obiectul trecu drept în sus şi trecu deasupra maşinii. Această manevră, a afirmat Parham, i-a creat impresia că obiectul fusese întrucâtva derutat de farurile maşinii sale. Motorul automobilului său începu să funcţioneze anormal, încât a fost nevoit să oprească maşina pe marginea drumului. Parham îşi continuă depoziţia: „Obiectul semăna cu o sfârlează răsturnată, cu bordurile având o lungime de vreo doi metri. In partea inferioară se vedeau nişte mici orificii, părând propulsat de un fel de flăcări galbene. Când a coborât la mică înălţime deasupra maşinii, căldura era înăbuşitoare, iar mirosul amintea de cel al aldehidei formice. Am închis repede ferestrele maşinii şi am zăvorât uşile. Câteva clipe după aceea, obiectul se înălţă cu un zgomot asurzitor, până când nu l-am mai putut vedea. Şi nici nu ţineam să-l mai văd. Tot ceea ce voiam era să scap de acolo cât mai repede şi am plecat,”

Parham a mers direct la aeroportul din Spartaburg şi a relatat întreaga întâmplare celor de la direcţia aviaţiei federale. Aceştia au examinat cu atenţie maşina şi au găsit o serie de

pete pe partea de sus şi pe capota maşinii, unde un lichid curios îndepărtase vopseaua. Atunci când autorităţile aviaţiei federale au verificat petele în cauză cu contoarele Geiger, au constatat că ele erau radioactive. Apoi au venit anchetatori care l-au interogat pe Parham şi au îndepărtat petele vâscoase de pe maşină. După care au plecat lăsându-1 să-şi dezlege singur enigma...

Vasul american Eltanin aparţinea în 1964 lui Military Sea Transportation Services şi a fost iniţial proiectat pentru a servi programului de cercetări în Antarctica. La 29 august, Eltanin se afla la 100 mile vest de Capul Horn, iar specialiştii de la bord se ocupaiKcu fotografierea fundului oceanului, la o adâncime de 3800 m. Conform procedeelor folosite la acea vreme, aparatul foto se introducea într-un cilindru metalic şi era manevrat de pe vas, cu ajutorul unui cablu.

Când tehnicienii au developat filmul din ziua respectivă, au dat de un clişeu care se deosebea cu totul de celelalte. Se putea vedea foarte clţir un dispozitiv ciudat care ieşea din mâlul de pe fundul oceanului. Dintr-un stâlp central porneau o serie de vergele în formă de cruce, obiectul semănând cu o antenă de televiziune sau cu o antenă telemetrică' Vergelele erau aşezate în unghiuri de 90 de grade şi aveau la extremităţi o serie de proeminenţe. Aparatul submarin care a fotografiat acest dispozitiv se declanşa la intervale regulate. Faptul că a „prins” pe peliculă misteriosul obiect de pe fundul oceanului, poate fi socotită o simplă întâmplare.

Câteva luni mai târziu, la 4 decembrie 1964, „Eltanin” a intrat în portul Auckland, Noua Zeelandă, aducând cu sine şi fotografiile ciudatului dispozitiv submarin. Un reporter l-a întrebat pe dr. Thomas Hopkins, biologul şef al navei, despre obiectul în cauză. Dr. Hopkins a declarat că obiectai nu este în nici un caz o plantă; la o asemenea adâncime, plantele nu se pot dezvolta. Deşi, fireşte, a ezitat să declare că obiectul ar fi fost executat de o mână omenească, dr. Hopkins a admis că nu pare să fie un produs al naturii. El a apreciat că obiectul are o înălţime de aproximativ un metru şi a situat amplasamentul lui pe marginea faliei tectonice suboceanice de 70.000 km care înconjoară pământul.

Revista bilunară National Scientific Space Research din Noua Zeelandă a trimis inginerului C. A. Honey, redactorul şef al revistei Science Publication, o copie a fotografiei luată de Eltanin, cerându-i părerea. în aprilie 1965, Honey a afirmat că obiectul părea a fi un dispozitiv pentru măsurarea activităţii seismice. El şi-a exprimat îndoiala că oameni de ştiinţă

pământeni ar fi aşezat acest dispozitiv la o adâncime de 3800 m. Mai în glumă, mai în serios, Honey a mers până la a sugera că „vizitatorii spaţiali” transmit informaţii seismice. „Dacă presupunerea lui Honey este justă, cercetătorii noştri se vor găsi în situaţia de a solicita informaţii seismice de la vizitatorii spaţiali a căror existenţă o neagă” - a mai subliniat şi revista Spaceview...

Următorul incident a avut loc în Munţii Californiei de Nord, la circa opt mile depărtare de Cisco Grave, în data de 4 septembrie 1964. M. S. se afla la o partidă de vânătoare atunci când se pierdu de însoţitorii săi şi se rătăci. Deoarece noaptea se apropia, el aprinse un foc pentru a atrage atenţia asupra locului unde se găsea. Curând, remarcă o lumină pe cer, pe care o luă drept un elicopter trimis în căutarea sa. Când acesta se opri şi începu să se învârtă în jurul său, îşi dădu seama că era vorba de un obiect neobişnuit. De frică şi pentru a vedea mai bine ce se întâmplă, se sui într-un copac. Obiectul luminos se învârtea în jurul copacului şi M. S. văzu ca un fel de fulger şi „un lucru întunecat” căzu pe sol. Apoi văzu o siluetă care se deplasa greoi prin pădurea de sub el. O altă siluetă se apropia dintr-o direcţie diferită. Cele două „făpturi” se apropiară de copac şi îl priviră cu atenţie. Păreau a avea o înălţime puţin peste 1,5 m .şi erau costumate cu o salopetă argintie care le acoperea şi capul. Intre timp, M. S. îşi dădu seama că entităţile căutau tot felul de mijloace pentru a încerca să-l facă să cadă

- din copac. Ca să le îndepărteze, el arunca în jos tot felul de cocoloaşe de hârtie sau fragmente rupte din îmbrăcăminte şi observă că ele reacţionau cu teamă. La un moment dat, una dintre entităţi folosi o „armă” foarte ciudată. Ea lăsă să-i cadă falca de jos, iar din cavitatea dreptunghiulară care se ivi, izbucni „o pală de fum” în direcţia lui M. S. Fumul s-a răspândit ca o ceaţă şi, atingându-1, l-a făcut să-şi piardă cunoştinţa. El avea să afirme mai târziu că acest gaz i-a dat senzaţia că-i lipseşte brusc oxigenul. S-a trezit dimineaţa, încă legat de copac cu centura sa şi toate obiectele pe care le aruncase în timpul nopţii zăceau aruncate încă pe pământ în jurul copacului. Să fi fost oare vorba, în toată această poveste, de un simplu coşmar? Singurul amănunt care pare credibil aici, ar fi „gazul” paralizant care a fost adeseori semnalat în întâlnirile de acest fel.

Ceva mai târziu de la această întâmplare, dar în aceeaşi lună a anului 1964, o altă observaţie curioasă avea să fie făcută în apropierea ţărmurilor oceanice ale Argentinei, în apele sale

teritoriale. Astfel, în noaptea de 20 septembrie, un număr mare de martori oculari au avut prilejul să vadă plonjonul vertiginos a trei obiecte puternic strălucitoare în apele golfului San Jorge. După aproximativ 15-20 de minute, cele trei nave necunoscute au reieşit la suprafaţă şi au staţionat pentru un scurt răgaz pe apele învolburate ale oceanului. După care, s-au luminat brusc şi intens, au decolat oblic şi au dispărut în mare viteză spre cerul senin şi plin de stele.
în sfârşit, o ultimă semnalare a anului 1964. în noaptea de 10decembrie, în jurul orelor 2:00 s-a declanşat o vastă operaţiune de cercetare preliminară a unui OZN descoperit fără piloţi la bord, în zona Fort Rilley, Kansas, SUA. Nu s-au dat niciodată publicităţii amănunte în plus referitoare la această afacere. Mantia tăcerii, a secretului militar, se va aşterne şi peste acest caz, aşa cum se mai întâmplase de atâtea ori în trecut, aşa cum avea să se mai întâmple în anii ce vor urma. Oamenilor obişnuiţi le este interzis accesul! Strict secret!

15. CENZURA COSMICĂ SI POLITICA STRUTULUI

>

înainte de a.continua, şi pentru că ne-am referit mai sus din nou la cenzura militară aplicată subiectului OZN, credem că este momentul să redăm aici câteva fragmente extrase dintr-un interesant articol ce a apărut cu mai mulţi ani în urmă într-o ' revistă de limbă engleză. Articolul despre care am mai vorbit anterior se intitula chiar „Cenzura cosmică” şi avea, pentru început, redate remarcile pe care le făceau trei dintre personalităţile ştiinţifice ale momentului din America:

- în loc să caute în mod deschis adevărul asupra vieţii extraterestre, guvernul nostru este hotărât să ascundă faptele faţă de opinia publică, să umilească şi să discrediteze pe martorii OZN. (Tony Scaduto)

- Nu mai încape nici o îndoială că OZN-urile constituie un fenomen cât se poate de real. Orice tentativă de a le explica în mod facil, ca evenimente naturale sau imaginaţie, nu este decât un nonsens. Ele par să fie dirijate într-un anume fel şi aceasta sugerează existenţa unei inteligenţe. (J. Allen Hynek)

- Să luăm în consideraţie cazul unui OZN care a aterizat pe fundul lacului secat de la baza aeriană Edwards, California. Câteva echipe de filmare l-au... depistat şi filmat. Filmul, sau filmele, au fost trimise undeva la Washigton, pentru a fi păstrate în siguranţă, dar ulterior nimeni nu le-a mai putut vedea. (Gordon Cooper - astronaut)

De la data difuzării printr-o largă publicitate a primelor rapoarte OZN, în 1947, „farfuriile zburătoare” au fost văzute în întreaga lume, planând deasupra aeroporturilor, deasupra bazelor aeriene, a centralelor electrice, a bazelor de lansare a rachetelor, precum şi a unor zone izolate, ocupate de ferme. Ele au interceptat avioane cu reacţie militare, avioane comerciale, astronauţi aflaţi în nave plasate pe orbită şi în drum spre Lună, sau automobile care rulau pe drumuri de ţară puţin frecventate. Ele au creat confuzie şi agitaţie în cursul a două week-end-uri din vara anului 1952, când au fost văzute cu ochiul liber şi reperate de radar, în spaţiul aerian interzis de deasupra Washingtonului. Au fost urmărite de avioane de intercepţie care, la rândul lor, au fost urmărite de OZN-uri, într-un uluitor joc aerian...

Rapoartele asupra întâlnirilor cu OZN-uri au fost făcute nu numai de către persoane „obişnuite”, ci şi de către piloţi încercaţi, oameni de ştiinţă şi ingineri. Rapoartele cu cel mai înalt grad de credibilitate coincid în privinţa unui anumit număr de probleme. OZN-urile văzute ziua sunt obiecte metalice, adesea de formă ovală, cu un „dom” în partea superioară. Ele pot zbura cu viteze extraordinare. Se pot opri într-o clipă, pot accelera dintr-o poziţie de repaus până la viteze enorme într-un timp foarte scurt, pot executa viraje bruşte, la 90 de grade, cu viteze ridicate şi pot zbura într-un mod curios, fara a se observa vreun mecanism destinat să învingă forţa de gravitaţie a Pământului. Ele nu posedă aripi, elice sau motoare cu reacţie. Noaptea, când au aparenţa unor sfere strălucitoare de lumină, ele pot să se „stingă” la dorinţă, părând că dispar deoarece devin invizibile cu ochiul liber, dar apărând în continuare pe osciloscoapele radarelor. ComportJhientul lor sfidează toate condiţiile ştiinţifice cunoscute.

Faţă-n faţă cu dovezile existente şi cu convingerea unui număr tot mai mare de oameni de ştiinţă că OZN-urile reprezintă un fenomen absolut real, guvernul nostru (n.n.: este vorba de guvernul american) afirmă că acestea nici nu ar exista. El a adoptat poziţia conform căreia, ceea ce nu există este atât de periculos pentru starea psihică a americanilor, încât nici nu trebuie să fie discutat în mod public. Un regulament al

Pentagonului, promulgat în 1953 - atunci când CIA a decis că OZN-urile constituie o problemă serioasă pentru securitatea naţională - stipulează că „orice persoană care divulgă cuprinsul unui raport OZN oficial, este pasibilă cu traducerea în justiţie şi cu condamnarea la închisoare pe zece ani”. Acest regulament mai este în vigoare. (Articolul din care extragem aceste fragmente a apărut în 1978).

Din câte cunoaştem, nimeni nu a fost adus în faţa justiţiei pentru că a pus în discuţie rapoarte OZN. Totuşi, însăşi existenţa acestui instrument legal de intimidare, nu reprezintă altceva decât dovada în sprijinul a ceea ce dr. Hynek denumeşte „Watergate-ul cosmic”. „Părerea mea, afirma dr. Hynek, este că anumite persoane din cadrul guvernului ştiu mai mult decât publicul”. (Reamintim că dr. J. Allen Hynek a fost consultant al Forţelor Aeriene timp de aproape 20 de ani, apoi a condus Centrul de Studii asupra OZN-urilor din Evanston, Illinois, SUA).

însuşi Jimmy Carter, pe vremea când candida la preşedinţie, în 1976, spunea că el crede că guvernul a fost „prea discret” în ceea ce priveşte arhivele OZN. Carter le-a spus reporterilor că odată a văzut un OZN strălucitor, în formă de farfurie. El a promis: „Dacă devin preşedinte, voi pune la dispoziţia publicului şi a oamenilor de ştiinţă toate informaţiile pe care le posedă statul asupra OZN-urilor.” Desigur, nimic nu s-a întâmplat în acest sens. Fără a ţine cont de promisiunile candidatului Carter, preşedintele Carter a încetat să mai vorbească despre observaţia sa. Personalul Casei Albe răspunde cu reticenţă atunci când i se pun întrebări în acest sens, afirmând doar că Jimi#y Carter a dispus ca Administraţia Naţională pentru Problemele Spaţiului şi Aeronauticii să fie

„deschisă şi binevoitoare” cu publicul în ceea ce priveşte OZN-urile. NASA afirmă însă că nu ştie nimic şi nu are nici un motiv să fie „binevoitoare” cu publicul. „Nu ascundem nimic” - afirma Robert Fresch, directorul Agenţiei Spaţiale. „Nu luăm în serios OZN-urile” - afirma Harold Brown, ministrul apărării din Administraţia Carter.

In ciuda regulamentelor lor care ordonă personalului militar să raporteze^ OZN-urile şi în acelaşi timp să le ascundă publicului, Forţele Aeriene afirmă că au încetat să facă cercetări asupra acestora din anul Î969 şi că nu încurajează cetăţenii obişnuiţi să-şi raporteze observaţiile OZN la bazele aeriene. CIA susţine că nu mai este interesată de OZN din anul 1953, în cursul căruia fenomenul OZN a fost cercetat de o echipă de oameni de ştiinţă aflată sub egida CIA, echipă care a formulat un raport aflat în conformitate cu dogmele CIA: OZN-

urile trebuie să fie „demascate”, deoarece valurile periodice confuze pe care le suscită "ar putea fi utilizate în vederea obturării canalelor de comunicaţii militare şi ale securităţii, lăsându-ne- vulnerabili în faţa unui atac prin surprindere.

Cercetătorii OZN sunt convinşi că agenţiile de informaţii ale Forţelor Aeriene şi ale Guvernului, inclusiv CIA, continuă să întreprindă cercetări asupra OZN-urilor. Există unele dovezi că CIA este şi în prezent implicată în cercetările OZN. Ca răspuns la cererile de documente OZN, formulate în conformitate cu legea liberei circulaţii a informaţiei, CIA a permis dezvăluirea câtorva probleme. Printre acestea se numără rapoarte din care reiese că agenţia CIA a investigat OZN-urile mult după 1953, avertizându-le pe persoanele care au făcut observaţii să nu le discute în public. De asemenea, Henry Rothblatt, un avocat din New York, care urmăreşte pe CIA în justiţie din însărcinarea unei organizaţii particulare de cercetări OZN, susţine că „posedă documente care dovedesc faptul că CIA colectează şi stochează date referitoare la OZN, ceea ce pare să vină în contradicţie cu poziţia publică a agenţiei, şi anume că OZN-urile nu merită să fie investigate. De asemenea mai credem - adaugă Rothblatt - că suntem în posesia unor documente care dovedesc că CIA desfăşoară cercetări şi în prezent, lucru pe care l-a ascuns.”

Vă puteţi închipui cât de rău a fost bântuită CIA de groaza „fantomelor”, atunci când mai mulţi agenţi au fost luaţi în derâdere de un OZN în 1959. Lt. col. Robert Friend a aflat câteva detalii direct de la agenţii implicaţi. Pe vremea aceea, Friend era conducătorul proiectului Blue Book (Cartea Albastră), organism al Forţelor Aeriene ce fusese creat anume pentru a colecta rapoartele OZN şi pentru a le cerceta pe cele mai promiţătoare dintre ele. In conformitate cu un memoriu pe care l-a scris atunci Friend şi care încă se mai află în arhivele Blue Book, doi agenţi ai Securităţii Marinei au fost trimişi să interogheze o femeie care locuia în Mâine şi care afirma că este în contact cu ocupanţii unui OZN. Eâ a realizat un contact pentru agenţi, căzând în transă hipnotică şi scriind ceea ce îi transmitea telepatic comandantul OZN-ului. A primit răspunsuri inteligente la întrebările formulate cu un foarte pronunţat caracter tehnic pe care i le-au adresat agenţii. în timp ce se afla în transă, femeia a scris din partea comandantului OZN-ului că acesta doreşte să intre în contact direct cu unul din agenţi. Agentul a căzut el însuşi în transă, începând să scrie mesaje...

Intr-un recent interviu, Friend afirma: După ce s-au înapoiat la Washington, agenţii au informat CIA asupra celor întâmplate şi la sediul agenţiei s-a procedat la un experiment controlat,

în încăpere se aflau şase martori. Individul care căzuse în transă în Mâine a încercat să realizeze un nou contact, ceea ce i-a şi reuşit. Persoanele care se aflau acolo, cu mult mai bine pregătite pentru astfel de probleme, i-au pus tot felul de întrebări, primind răspunsuri referitoare la locul de provenienţă a celor din OZN şi cauzele datorită cărora ne explorează planeta.Laun moment dat, agenţii CIA au transmis: „Ei bine, dar avem nevoie de o dovadă concretă!” Şi răspunsul a venit prompt: „Vreţi o dovadă? Duceţi-vă la fereastră, aruncaţi o privire afară şi veţi avea dovada!” în consecinţă, persoanele prezente, agenţi ai CIA şi ai securităţii marinei, s-au dus la fereastă şi au privit afară. Au văzut cu toţii o navă spaţială planând în văzduh. Faptul i-a şocat puternic. Conform înregistrărilor Blue Book, în momentul în care agenţii observau

OZN-ul - care după câteva minute s-a îndepărtat cu mare viteză - radarul Aeroportului Naţional din Washington era complet blocat pe poziţia locului de observaţie. „Această ciudată întâmplare ar fi trebuit cercetată mai în amănunt” - afirma Friend. Dacă a fost, detaliile acestei investigaţii se află ascunse în arhivele CIA. Ca înregistrare a incidentului nu a rămas decât memoriul neoficial al lui Friend.

Acuzaţia de ascundere a informaţiilor, adusă de către cercetătorii OZN, presupune un caracter deosebit de serios, deoarece persoane foarte pregătite şi foarte credibile au început să vorbească despre propriile experienţe, precum şi despre faptul că dovezile referitoare la acestea dispar în arhivele ultrasecrete ale vreunei agenţii federale. Astronautul Gordon Cooper susţine că filmul despre care ştie că a fost făcut cu un OZN care a aterizat lângă baza de pregătire a astronauţilor din California, a dispărut undeva în „pivniţele” oficiale. Astronautul James McDivitt, care a văzut şi filmat un obiect metalic de formă cilindrică, în timp ce se afla la bordul lui „Gemini IV”, în iunie 1965, afirmă că fotografiile pe care i le-a arătat NASA şi pe care le-a distribuit pentru public, nu erau fotografiile pe care le făcuse el. Adevăratele fotografii fuseseră sustrase.

Un incident mai recent este relatat de către doamna Betty Hill. Doamna Hill este persoana al cărui raport - după care atât ea cât şi soţul ei au fost duşi în interiorul unui OZN de către fiinţe asemănătoare omului - este crezut de câţiva dintre cei mai severi investigatori, datorită faptului că există dovezi independente care îl susţin. Nu demult, la locuinţa sa s-a produs o spargere, iar arhivele în care fuseseră înregistrate continuele sale investigaţii OZN, au fost furate. Poliţia a afirmat că sistemul de alarmă care îl proteja a fost „ars şi

scurtcircuitat cu ajutorul unui echipament profesional foarte complex”. Nu lipseau decât arhivele sale OZN.

In cazul în care se procedează la o ascundere a dovezilor palpabile - aşa cum acuza avocatul Rothblatt, acuzaţie la care subscrie şi col. Friend, „un Watergate cosmic”, după cum spune şi dr. J. Allen*Hynek - cauzele care au determinat o

astfel de situaţie pot fi coroborate. Au fost scoase din arhive destule documente, astfel încât a devenit evident că operaţia de ascundere a datelor a fost orchestrată de către CIA şi de alte agenţii de informaţii, în anul 1952, în cursul perioadei de teamă şi suspiciune a războiului rece. Operaţia de suprimare a dovezilor este şi acum continuată de către aceste agenţii, de către NASA şi - în ciuda promisiunilor sale electorale - de însuşi preşedintele Jimmy Carter.

Valul de observaţii OZN, care a urmat primei „farfurii zburătoare” văzută în 1947, a fost investigat în secret de către Forţele Aeriene, în principal deoarece propriii săi piloţi, operatori radar şi chiar experţi în rachete sau fizicieni implicaţi în proiectul bombei noastre atomice, au fost martorii unor observaţii de discuri argintii, care nu erau avioane şi care se comportau în mod anormal din punct de vedere aerodinamic. Aceşti martori militari şi oameni de ştiinţă nu puteau fi lesne ignoraţi. Aproape intrate în panică, agenţiile noastre de informaţii au cerut în primul rând răspuns la o întrebare: testează ruşii vreo armă nouă? „înfricoşaţii” au decis că nu era posibil. Ei însă doreau să ştie ce anume erau acele lucruri blestemate. în consecinţă, generalul comandant a ceea ce pe atunci erau Forţele Aeriene, i-a cerut un raport asupra acestor stranii obiecte generalului locotenent Nathan F. Twining, sub comanda căruia se afla şi serviciul tehnic al Securităţii Forţelor Aeriene.

Printr-o dispoziţie promptă, datată 23 septembrie 1947, Twining a recomandat înfiinţarea unei agenţii secrete a Forţelor Aeriene, care să efectueze o investigaţie completă asupra OZN-urilor. Motivele sale erau: „Fenomenul raportat constituie ceva real şi nu imaginar sau fictiv” şi „Caracteristicile de funcţionare raportate permit să se creadă în posibilitatea că unele dintre obiecte sunt comandate manual, fie automat, fie de la distanţă.”

Pentru investigarea OZN-urilor, a fost înfiinţat Proiectul Sign (Semn). Ulterior, Sign a devenit Grudge (reproş, pică, invidie) şi apoi, în sfârşit, Proiectul Blue Book (Cartea Albastră). Dar, în loc de a cerceta şi de a informa publicul asupra

descoperirilor sale, Forţele Aeriene şi-au transformat agenţia într-un complex mecanism de relaţii cu publicul ale cărui obiective erau de a convinge publicul să creadă că roareOZN-urile raportate ar putea fi explicate ca fenomene naturale, halucinaţii, sau- farse. S-a încetăţenit practica de a avertiza personalul militar care văzuse OZN-uri că - aşa cum se stipulează în mai multe rapoarte din Blue Book - „o/ice informaţie referitoare la obiecte este SECRETA”. Ştampila „secretismului” a asigurat ca cele mai bune dovezi referitoare la Obiectele Zburătoare Neidentificate, provenite de la martori militari sau oameni de ştiinţă, să nu fie puse la dispoziţia publicului.

Pus periodic faţă în faţă cu noi relatări privind observaţiile OZN, publicul american nu a înghiţit gogoşile oficiale ale Forţelor Aeriene. Studiind aceste rapoarte secrete CIA, precum şi a altor agenţii de informaţii, publicul a devenit îngrijorat. In cadrul unei întruniri a reprezentanţilor oficiali ai serviciilor de informaţii, care a avut loc în primăvara lui 1952, conducătorul a ceea ce atunci se numea Blue Book, a spus că opinia autorizată a analiştilor securităţii era aceea că OZN-urile ar putea fi de origine extraterestră. Ei au ordonat grupului Blue Book să colecteze informaţii suplimentare, cu o valoare suficientă, sperau ei, pentru a fi analizate de către oamenii de ştiinţă şi să menţină asupra lor un secret strict.

După o lună de la această întrunire, agenţiile de informaţii au fost straşnic „scuturate” de un escadron de OZN-uri, care a pătruns zburând în spaţiul aerian interzis de deasupra Casei Albe şi a sediilor centrale ale Pentagonului şi CIA. Jocul aerian a început cu puţin înainte de miezul nopţii, în 19 iulie 1952, când un grup de OZN-uri a apărut pe ecranele radar. La început, obiectele s-au deplasat cu aproximativ 100 mile/oră şi apoi s-au îndepărtat la verticală, cu ceea ce experţii radar au denumit „viteze fantastice de până la 7000 de mile pe oră”, depăşind posibilităţile tehnologiei umane. Pentru a intercepta obiectele, au fost trimise avioane cu reacţie „F-94”, care erau dirijate prin radar de la sol. Atunci când reactoarele s-au apropiat, obiectele au dispărut. In acest timp, persoane aflate pe sol - printre care operatori radar şi oficialităţi militare care ieşiseră afară pentru a privi terifianta scenă - au observat lumini stranii executând manevre neregulate. „Dansul” OZN-urilor a durat aproximativ cinci ore!

în cursul week-end-ului următor, radarele zonei Washington au detectat un grup de OZN-uri, la ora 10:30 p.m. S-âu pus din nou în alertă avioane de luptă cu reacţie, pentru a intercepta obiectele şi din nou OZN-urile au dispărut, pentru a se lăsa observate mai târziu deasupra statului Virginia. Singurului

reactor de luptă disponibil la baza aeriană Langley
is-a ordonat să 1$ intercepteze.- Atunci când s-a apropiat de ele, obiectele au dispărut, „ca şi cum cineva ar fi stins un bec electric”. Totuşi, obiectele erau acolo. Deşi invizibile, pilotul a reuşit să-şi sincronizeze radarul pe unul dintre OZN-uri, timp de câteva minute; el a întrerupt îssă curentul, deoarece intra în penurie de combustibil. OZN-urile au reapărut deasupra Washingtonului şi reactoarele au fost puse încă o dată în alertă. De data aceasta, obiectele nu s-au mai „stins”. .

De fiecare dată când piloţii- ajungeau destul de aproape pentru a putea face observaţii vizuale în condiţii bune, OZN-urile se îndepărtau cu viteze incredibile. Ele reveneau apoi la jocul de-a prinselea, năpustindu-se spre reactoare ca şi cum ar fi intenţionat să intre în coliziune cu acestea şi îşi schimbau din nou direcţia, îndepărtându-se. „Jocul” acesta s-a terminat când reactoarele au intrat în penurie de combustibil şi au fost nevoite să se întoarcă la bazele lor. De-a lungul următoarelor câteva zile, telefoanele de la Pentagon şi de la bazele Forţelor Aeriene din apropiere, au fost complet blocate de apeluri referitoare la OZN-uri. Agenţiile de informaţii au început să fie îngrijorate de faptul că majoritatea canalelor de comunicaţii ale centrelor militare ale ţării, ar puteâ să fie blocate de cetăţenii speriaţi şi curioşi. S-a luat decizia de a se încerca să se elimine toate rapoartele referitoare la OZN-uri şi de a se linişti publicul. CIA şi-a asumat sarcina de a trânti uşa în nasul curioşilor, adoptând o politică de „secretism”, care continuă şi în prezent.

Instrumentul utilizat de către CIA a fost construirea unei „echipe de oameni de ştiinţă”, căreia i-a dictat rezultatele la

care urma să ajungă. Grupul a devenit cunoscut sub denumirea de „Echipa Robertson”, după numele preşedintelui desemnat de CIA, dr. H. P. Robertson, expert în matematică, cosmologie şi teoria relativităţii şi despre care se ştia că lucrează pentru CIA. Din echipă mai făceau parte şi alţi patru oameni de ştiinţă, trei dintre aceştia fiind în legătură cu Ministerul Apărării şi toţi aprobaţi de CIA. în următoarele cinci zile, Echipa Robertson s-a întrunit pe o perioadă totală de timp de numai 12 ore. Ea a urmărit câteva filme scurte făcute cu OZN-uri surprinse în zbor, a citit şi a discutat câteva rapoarte de observaţii OZN, şi a pierdut mult timp ascultând relatări făcute de membrii CIA şi de alţi agenţi de informaţii, care au rezumat pericolele implicate de stările de confuzie provocate de OZN- uri şi au sugerat soluţii ale „problemei”. Echipa a prezentat un raport care coincidea în mod absolut cu ceea ce dorise CIA. OZN-urile nu ar prezenta nici o ameninţare directă în raport cu securitatea

naţională, dar rapoartele referitoare Ia „aceste fenomene au ca rezultat, în aceste vremuri pline de pericole, o ameninţare pentru funcţionarea corectă a mecanismului statal”. Rapoartele OZN ar putea obtura canalele de comunicaţii militare şi ale securităţii, făcând din public o pradă uşoară pentru „un posibil război psihologic condus de inamic” prin cultivarea unei „psihologii naţionale morbide, în care o propagandă ostilă abilă ar putea să inducă un comportament isteric şi o neîncredere dăunătoare în autoritatea ldgal constituită”. Problema o constituiau rapoartele OZN şi nu OZN-urile însele.

Raportul redactat de către Echipa Robertson a fost destinat să influenţeze guvernul la toate nivelele, până la preşedinte, pentru a "se stabili politica oficială. El recomanda realmente Proiectului Blue Book să mintă publicul în ceea ce priveşte realitatea OZN-urilor. El sugera supravegherea a două grupuri particulare de cercetători OZN, acestea fiind considerate ca ameninţări potenţiale la securitatea naţională. Raportul sugera de asemenea un program educaţional public, care urma să ne înveţe să nu credem în OZN-uri, demascându-le.

Dovezile conform cărora descoperirile' şi recomandările echipei au fost dictate de CIA, pot fi observate în procesele

verbale ale întrunirilor acesteia, care - în mod surprinzător - au fost scoase din arhivă şi date publicităţii, într-o altă încercare a guvernului de a înşela publicul. Experţii ştiinţifici ai CIA nici măcar nu şi-au scris raportul final, până când agenţiile de informaţii nu au aprobat proiectul iniţial.

Dr. Hynek, care pe vremea aceea era el însuşi sceptic în ceea ce priveşte OZN-urile, a fost membru asociat al echipei, dar nu a fost invitat decât la unele întruniri. El afirmă astăzi că „experţii ştiinţifici s-au întrunit sub aparenţele unui simpo-zion”, pentru a analiza natura fizică a OZN-urilor, dar „obiectivul adevărat a fost acela de a «dezamorsa» o situaţie potenţial explozivă din punct de vedere al securităţii naţionale”.

După câteva luni de la punerea în circulaţie în cadrul guvernului a raportului Echipei Robertson, Forţele Aeriene au emis directivele conform cărora orice persoană care discută în mod public rapoarte OZN oficiale este ameninţată cu urmărirea în judecată şi cu condamnarea la închisoare.

Cu toate că CIA adoptase politica „secretismului” şi a „suprimării” dovezilor încă din 1952, OZN-urile nu au înţeles să se conformeze. In cursul deceniului următor, observaţiile, rapoartele şi publicitatea au refuzat să diminueze. In sfârşit, în 1966, după o serje de observaţii senzaţionale şi o susţinută

presiune exercitată de către mediile de informare, Congresul a ţinut pentru prima dată o audiere deschisă asupra OZN-urilor. Dr. Hynek a prevenit comitetul că menţinerea liniei oficiale conform căreia toate OZN-urile ar fi fenomene naturale sau farse „s-ar dovedi o piedică în calea atingerii obiectivelor cercetării” şi a propus constituirea unui grup de experţi ştiinţifici civili, care să treacă la investigarea fenomenului OZN. Membrii Congresului au ordonat literalmente Pentagonului să procedeze în acest mod, rezultatul fiind ceea ce a devenit cunoscut sub denumirea de Raportul Condon.

Pentru a conduce un „studiu ştiinţific” asupra OZN-urilor finanţat cu o jumătate de milion de dolari, a fost ales dr. Edward U. Condon, un fizician cunoscut pe plan internaţional, fost şef al Biroului de Standarde, care se afla in posesia acreditărilor

politice corespunzătoare. El şi-a clarificat rapid intenţiile: „Trebuie să oferim publicului o mai bună înţelegere a fenomenelor obişnuite care, dacă sunt recunoscute de îndată, ar reduce numărul de rapoarte OZN” - a afirmat el încă înainte ca raportul să intre în desfăşurare. Coordonatorul proiectului a scris într-un memoriu că „trucul ar putea fi” acela ca investi-gatorii să convingă publicul de faptul că activitatea comitetului s-a concretizat „într-un studiu absolut obiectiv”, punându-se în acelaşi timp accentul pe psihologia persoanelor care raportează OZN-uri, astfel încât „comunitatea ştiinţifică să înţeleagă repede” că aceste persoane ar fi ţicnite- După doi ani de studii, Condon a conchis că OZN-urile nu există în realitate şi că guvernul şi oamenii de ştiinţă nu ar trebui să-şi piardă timpul investigând obiectele. Mediile de informare şi organismele ştiinţifice au acceptat aceste concluzii, iar agenţiile de informaţii s-au bucurat încă o dată de „dezamorsarea” subiectului.

Şi totuşi, textul raportului de 900 de pagini pune sub semnul întrebării descoperirile doctorului Condon. Un procent de 30% din numărul total al cazurilor studiate de comitet, inclusiv mai multe observaţii făcute de astronauţi, nu a putut fi explicat pe baza nici unui fenomen cunoscut, în raport acestea fiind denumite „neidentificate”. De asemenea, un anumit număr de cazuri despre care investigatorii proiet f"lui au afirmat că ar fi provocate de „fenomene naturale”, s -vi relevat a fi în totalitate deformări.

Cel mai rizibil exemplu este acela al unui grup de OZN- uri observat de echipajul unui avion de linie, care a fost confirmat prin radar de către un avion de intercepţie cu recepţie. După ce a forţat şi până la urmă a eliminat mai multe ipoteze raţionale

referitoare la un OZN observat de un personal de bord^ experimentat, raportul Condon a continuat să afirme că obiectul nu putea fi identificat. Raportul atribuie observaţia unei categorii de fenomene „aproape” naturale, care este atât de rară, încât se parc că nu a mai fost raportată niciodată înainte, sau în urma respectivei întâmplări. Organismele ştiinţifice le-au acordat.încă o dată agenţiilor militare şi de informaţii ceea ce

*au dorit. Forţele Aeriene au dispus încetarea activităţii Proiectului Blue Book, spunând că nu mai sunt interesate în colectarea informaţiilor asupra OZN-urilor, în timp ce continuau să ceară personalului militar să respecte regulamentul care impunea menţinerea secretului. în aparenţă, Guvernul SUA s-a retras din afacerea OZN, dar el continua să strângă şi să suprime rapoartele OZN.

Unul dintre lucrurile cele mai izbitoare cu privire la anii scurşi între prima observaţie OZN din 1947 şi încheierea Proiectului Blue Book în 1969, este acela că pe întreg parcursul acestei perioade, organismele ştiinţifice au ajutat guvernul în eforturile sale de a denigra rapoartele OZN şi de a suprima dovezile pe care le cuprindeau aceste rapoarte. Chiar de la primele rapoarte făcute publice, fizicienii şi astronomii s-au repezit în a oferi „explicaţii logice, ştiinţifice” ale fenomenelor pe care nu le cercetaseră şi nu le testaseră personal, precum şi observaţii nu tocmai... ortodoxe asupra condiţiei morale, mentale şi emoţionale a oricărei persoane care ar fi îndrăznit să raporteze o observaţie. întreaga problematică a OZN-urilor şi a persoanelor care făcuseră rapoarte în acest sens, a fost ridiculizată, în unele cazuri chiar de către oamenii de ştiinţă care erau plătiţi ca şi consultanţi de către agenţiile militare Şi de informaţii. Ridicolul s-a dovedit o armă atât de extraordinară şi de eficientă în ceea ce priveşte înăbuşirea rapoartelor OZN provenite de la observatori a căror mărturie ar fi fost apreciată în cel mai înalt grad, încât chiar şi oamenii de ştiinţă care văzuseră obiecte pe care nu le puteau explica raţional, nu ar mai fi afirmat în mod public faptul că fenomenul OZN reprezintă o direcţie legitimă a cercetării ştiinţifice, cu toate că unii dintre ei erau convinşi de asta.

(„Acesta a şi fost unul dintre motivele pentru care am înfiinţat Centrul de Cercetări OZN - spune Hynek - pentru a oferi oamenilor un loc unde să-şi raporteze observaţiile, pentru a le asigura anonimatul, dacă îl doresc şi pentru a-i scuti de teama de ridicol.” întrucât el şi personalul său ştiinţific se află în căutarea modelelor de comportament caracteristic ce ar putea concura la explicarea obiectelor, Hynek consideră ca

binevenite apelurile adresate Centrului. Grupul de computere care se află la Centru, conţine peste 50.000 de rapoarte şi numărul acestora se măreşte continuu.)

Unii oameni de ştiinţă continuă să ia în derâdere ideea de cercetare OZN, dar persistenţa observaţiilor şi dovezile mereu mai elocvente că acestea sunt într-un fel sau altul reale, i-a determinat pe mulţi dintre ei să abandoneze ceea ce Hynek denumea poziţia „poate există, poate nu”. O anchetă făcută cu 2611 membri ai Societăţii Astronomice Americane, care în genere sunt mai prudenţi decât majoritatea celorlalţi oameni de ştiinţă, a indicat că 53% din cei chestionaţi au răspuns că OZN-urile merită „cu siguranţă” sau „probabil” să li se dedice o activitate de cercetare ştiinţifică. Numai 20% s-au pronunţat absolut negativ, majoritatea constituind-o astronomi mai în etate, aflaţi la vârsta de 60 de ani sau mai mult.

Aceia dintre oamenii de ştiinţă care s-au erijat în „demas-catori” au întrebat mereu de ce astronomii nu văd niciodată astfel de obiecte. Ei au afirmat de asemenea că dacă astronomii ar vedea în văzduh obiecte cu adevărat neidentificabile, OZN-urile ar prezenta un grad mai ridicat de credibilitate. Ei bine, 4% dintre astronomi au raportat că au observat OZN-uri pe care nu le-ar putea explica în mod ştiinţific, oricât de mult s-ar strădui în această direcţie. Dar teama de ridicol persistă. Aproape toţi astronomii care au răspuns în cursul anchetei şi-au exprimat dorinţa de a rămâne în anonimat. Agenţiilor de informaţii nu le-a fost greu să discrediteze - cu argumente ieftine, pretins ştiinţifice - pe aceia care au raportat observaţii OZN, deoarece un mic procent dintre aceşti martori s-au dovedit a fi realmente nişte excentrici, farseuri, oameni aflaţi în goană după publicitate - au fost acei „contactaţi” care au afirmat că au fost luaţi pe bordul unor nave spaţiale străine şi că au zburat până la limitele exterioare ale spaţiului. Printre investigatorii OZN, termenul de „contact” a devenit obiect de batjocură.

In ciuda nebunilor şi a celor ridicoli, există aproape 50 de cazuri de contactaţi care sunt greu de refuzat fară ezitare. „Zecile de cazuri de acest tip cu care ne-am întâlnit prezintă

similitudini substanţiale, care nu pot fi explicate cu uşurinţă” - afirmă dr. Hynek, primul care a formulat denumirea de „întâlniri apropiate de gradul III”, pentru a desemna o categorie specială de experienţă OZN. Şi el continuă: „De exemplu, în situaţia tipică în care exista o amintire conştientă, dar sumară, despre o întâlnire, după care urmează o perioadă de amnezie, atunci când supunem contactatul hipnozei

regresive, în toate cazurile iese la iveală o poveste similară - aceasta implică întotdeauna un anume gen de examen medical. Şi atunci, ce dracu se întâmplă? Este aceasta un anumit tip de imagine, cum ar spune Jung, plantată în subconştientul nostru colectiv, fiecare martor venind sub hipnoză cu aceeaşi poveste? Sau faptele s-au petrecut cu adevărat aşa?”

Betty Hill este astăzi mai convinsă decât oricând că a avut de-a face cu ocupanţii unei nave spaţiale şi mulţi oameni de ştiinţă implicaţi în cercetările OZN îi consideră relatarea ca fiind credibilă, deoarece ea prezintă dovezi independente.

Betty şi soţul ei, Barney, care între timp a murit, parcurgeau cu automobilul munţii White din New Hampshire, în septembrie 1-961, când o sferă strălucitoare de lumină s-a repezit din văzduh, urmărindu-le maşina. Ei îşi amintesc că s-au oprit, pentru a privi obiectul cu binoclul. Şi după aceasta, cine ştie cum, s^u trezit din nou pe autostrada principală, în drum spre oraşul în care locuiau. Ulterior, ei au realizat că din memorie le lipseau aproximativ două ore şi o distanţă parcursă dexirca 20 până la 30 de mile. Această descoperire ira preocupat câţiva ani, în cursul cărora nu au căutat publicitate, discutând întâmplarea numai cu rudele şi cu prietenii apropiaţi. După doi ani de coşmaruri, au fost trimişi la un psihiatru din Boston, experimentat în spargerea blocurilor amnezice prin hipnoză. Acesta i-a hipnotizat separat şi nu i-a spus nici unuia dintre ei ce anume şi-a reamintit celălalt în stare de hipnoză. Până la urmă, la un anumit punct, amintirile lor au coincis în esenţă.

Se pare că OZN-ul a preluat controlul maşinii lor, forţând-o să iasă de pe autostradă pe un drum secundar. Nişte bărbaţi care totuşi nu erau oameni, deşi păreau asemănători cu oamenii, i-au luat şi i-au lăsat în interiorul unei nave în formă \

de disc. Betty şi Barney au fost duşi în încăperi separate, unde fiecare dintre ei a fost examinat in întregime de o serie de dispozitive medicale neobişnuite. Ambilor li s-au prelevat bucăţi de piele de pe braţe. După un anumit timp, ei au fost readuşi in maşină, spunându-li-se că vor uita totul. Nu şi-au recâştigat cunoştinţa, decât după ce au condus mai multe mile. Din cauză că în navă au fost despărţiţi, benzile conţinând amintirile sub hipnoză ale lui Betty, diferă de acelea pe care au fost înregistrate amintirile soţului său. Betty afirmă că a vorbit cu bărbatul despre care crede că era conducătorul. Ea l-a întrebat de unde veniseră. Acesta i-a arătat o hartă a unui grup de stele.

„Erau linii curbe, care mergeau dintr-un punct în altul”, a explicat Betty sub hipnoză. „Mai era şi un cerc mare, iar din acesta ieşeau o mulţime de linii, care mergeau la un alt cerc,

destul de apropiat, dar nu la fel de mare. Acestea erau linii continui... Mi-a spus că liniile continui reprezentau rutele comerciale. Celelalte linii marcau locuri unde se duceau ocazional. Mi-a mai spus că liniile punctate reprezentau expediţii.”

Sub sugestie posthipnotică, Betty Hill a desenat o hartă cerească, cu două cercuri mari reprezentând ceea ce conducătorul echipajului afirmase că sunt bazele lor de domiciliu, cu linii continui între ele şi cu cercuri mai mici, spre care veneau linii mai subţiri punctate, precum şi 18 puncte, care reprezentau stelele de fond (ambiante).

Povestea soţilor Hill a apărut într-un ziar local, a ajuns în presa naţională, sub titluri de-o şchioapă şi a apărut în întregime în cuprinsul uriei cărţi de John Fuller, „Călătorie întreruptă”, publicată în 1966. Harta stelară a fost reprodusă. Astronomii au refuzat-o ca fiind lipsită de sens. Această decizie părea a fi sfârşitul unei frumoase poveşti cu contactaţi.

Câţiva ani mai târziu, în 1970, au devenit disponibile anumite rapoarte radar secrete ale bazei Forţelor Aeriene Pease din New Hampshire. Ele au dezvăluit că în noaptea în care soţii Hill au afirmat că s-a produs întâlnirea, radarul a reperat un OZN care a aterizat şi apoi a plecat cu o viteză enormă, exact în zona în care spuseseră că s-a produs răpirea.

în urma acestora, o institutoare din Oak Harbor, statul Ohio, pe nume Marjorie Fish, a început să lucreze cu harta stelară a doamnei Hill, căutând prin cataloagele astronomice, ceva care să se potrivească modelului. Nu a reuşit. Marjorie Fish nu a putut identifica desenul lui Betty Hill cu un grup cunoscut de stele, decât şase ani după ce începuse. A fost nevoie de atâta timp, întrucât până la publicarea în acel an, a unei versiuni aduse la zi a „Catalogului stelelor vecine”, una dintre stelele ambiante minore de pe harta Hill nu fusese menţionată în nici un catalog, iar altele două fuseseră plasate în poziţii eronate. Harta, despre care Betty Hill a susţinut că i-a fost arătată şi pe care a desenat-o în stare de sugestie posthipnotică, nu ar fi putut fi alcătuită de nimeni în momentul în care a schiţat-o ea. Una dintre liniile despre care conducătorul îi spusese că reprezintă o rută „expediţionară”, se prelungea până la propriul nostru sistem solar. „în momentul în care harta a fost desenată de doamna Hill, nici un astronom de pe Pământ nu ar fi putut şti că triunghiul de stele ambiante exista în poziţia sa geometrică actuală - afirma dr. Hynek. Ceea ce măreşte interesul este faptul că în limitele unei distanţe de aproximativ 50 de ani-lumină faţă de soarele nostru, există circa 1000 de stele.

Dintre acestea, se crede că numai 48 de stele sunt capabile să întreţină viaţa pe o planetă, cum ar fi Pământul. Dintr-o mie ne mai rămân 48 de stele viabile!”

„Şi iată că liniile de legătură desenate, de Betty Hill pe hartă, leagă numai acele stele care aparţin subgrupului de 48 de stele care ar putea întreţine viaţa şi nici una dintre celelalte rămase până la o mie. Aceasta este o coincidenţă de-a dreptul stranie, pentru că Betty Hill nu posedă nici un fel de cunoştinţe astronomice. Nu a exiştat nici un motiv care s-o determine să lege numai acele stele. Din cauza acestor linii, harta este uluitoare. De ce a trebuit ca acele linii să lege numai stelele viabile din punct de vedere al susţinerii vieţii şi nici una din celelalte de până la o mie?” - încheie Hynek.

Printre cercetătorii OZN serioşi - este vorba mai ales de fizicianul atomist Stanton Friedmann - există o puternică convingere că OZN-urile sunt nave spaţiale extraterestre. Dr.

Hynek este de acord că lucrul este posibil, dar opune rezistenţă acestui fel de speculaţii. „Persoanele care reprezintă categoria celor mai înrăiţi detractori ai fenomenului OZN - spune el - nu reuşesc să-l considere ca atare. Ei aplică ecuaţia conform căreia «OZN = omuleţi verzi din spaţiul cosmic» şi râd. Problema care se pune este ce sunt OZN-urile? Să o analizăm mai întâi pe aceasta şi abia după aceea să le căutăm provenienţa.”

Este foarte interesant acest articol apărut - aşa cum aminteam la început/* în anul 1978. Ne-am permis să redăm extrase mai largi, tocmai pentru că problemele tratate aici, acoperă o gamă destul de largă şi de variată a fenomenologiei OZN. Chiar dacă cititorul luase cunoştinţă deja, din paginile anterioare, de cazul de contact al soţilor Betty şi Barney Hill, ne-am permis a-1 relua sintetizat, nu numai pentru că este reprezentativ unei întregi categorii de contactaţi, ci şi pentru că face debutul uneia dintre cele mai interesante şi mai fascinante perioade din întreaga istorie modernă a OZN-urilor.

Intr-adevăr, cazurile de contacte de gradul III se vor înmulţi în anii ce vor veni, unele dintre ele devenind celebre şi făcând subiectul unor cărţi de referinţă în domeniu.

Şi o remarcă ce se desprinde pregnant din cele scrise aici:

Cu contă cenzura ce se aplică pe plan mondial, la nivelul tuturor guvernelor lumii, fenomenul OZN continuă să se manifeste permanent şi pretutindeni, sfidând absolut tot ceea ce cunoaştem noi deocamdată despre lumea înconjurătoare.

16.

SALTURI PE MERIDIANELE EXTRATERESTRILOR

Enigma Obiectelor Zburătoare.Neidentificate rămâne acum, la sfârşit de veac şi de mileniu, la fel de stranie şi de tulburătoare, ca şi în urmă cu 50 de ani...

Să constituie oare acestea, OZN-urile, reflectarea în propria noastră conştiinţă a unor realităţi ce nu ne sunt încă accesibile în întregime? Ca un fel de sfidare adusă unei „civilizaţii” pornită pe o accentuată pantă descendentă? Ca o palmă pe obrazul propriei noastre infatuări şi a unei crase neputinţe, pe care nu vrem cu nici un chip să ni le recunoaştem? Posibil!...

Dar să vedem ce s-a mai petrecut in continuare, în prima jumătate a anului 1965.

La orele patru, în dimineaţa zilei de 11 ianuarie 1965, un j;rup de gradaţi ai unei unităţi militare de transmisiuni, cu sediul în Strada 19 şi Constitution Avenue, se grăbiră să meargă la ferestre pentru a asista la un spectacol interesant, as.upra căruia fuseseră deja atenţionaţi de colegii lor radarişti. între

cei 12 gradaţi se aflau şi Paul M. Dickev Jr. şi Ed Shad. Au putut să vadă cu toţii 12-15 obiecte albe, în formă de ouă, care zburau în zig-zag la circa 4000-5000 de metri deasupra clădirii Gapitoliului din Washington, SUA. Aşa cum au putut cu toţii observa, misterioasele obiecte erau insistent urmărite de două avioane de vânătoare de tip „Delta”. In intervalul de timp în care acest spectacol a putut fi observat de la ferestrele unităţii militare, obiectele s-au sustras cu uşurinţă manevrelor avioanelor urmăritoare. Unul dîntre primii ziarişti veniţi la faţa locului, a. fost un reporter de la Washington Star care, in afara celor doi menţionaţi mai sus, a luat interviuri şi lui Sam Webb, Jack McBride şi Sam Marrone.

Două zile mai târziu, in numărul din 13 ianuarie al ziarului amintit, se specifica: „Sunt cu toţii de acord în ceea ce priveşte forma şi numărul aproximativ al discurilor, cât şi

asupra faptului că acestea zburau mai iute decât avioanele de vânătoare cu reacţie.”

Când cei de la ziar au întrebat la Departamentul Apărării ce ar fi putut să fie acele obiecte, li s-a răspuns foarte dur că cei 12 transmisionişti nu au văzut absolut nimici „Nu s-a produs nici un astfel de incident. Nu s-a întâmplat absolut nimic.”

Cel puţin tot atât de curios a fost şi incidentul care a avut loc la televiziune, unde se luaseră deja măsuri pentru intervievarea grupului de militari martori ai evoluţiilor ciudatelor obiecte. Interviul urma să fie înregistrat pe film şi televizat in aceeaşi seară. Despre acest lucru a fost informat Pentagonul, care a trimis imediat la faţa locului un „purtător de cuvânt”. Acesta a sosit chiar în momentul în care echipa de televiziune îşi instala aparatura. Transmisionieştii, care se pregăteau să intre în emisie, au fost duşi într-o altă încăpere, unde li s-a spus că li se interzice să vorbească in public despre acel incident. Atunci când alţi transmisionişti civili au întrebat pentru care motiv Pentagonul îi obligă să păstreze tăcerea, „purtătorul de cuvânt”, luat din scurt, le-a răspuns că deoarece priviseră obiectele prin fereastra unui local oficiat, ei cad sub incidenţa reglementărilor oficiale din cadrul acestuia!

Evident, nu li s-a mai luat nici un fel de interviu acelor ofiţeri, martori oculari ai evenimentului din dimineaţa zilei de 11 ianuarie 1965...

Iată însă că în noaptea următoare avea sa se petreacă încă un eveniment interesant, la o fermă din apropiere de Custer, Washington, în apropierea Bazei Blaine aparţinând USAF (Forţele Aeriene ale Statelor Unite). La câteva minute după miezul nopţii, în dimineaţa de 12 ianuarie 1965, familia proprietară a acelei ferme a relatat că pe un câmp acoperit de zăpadă a aterizat un obiect circular şi strălucitor, cu o suprastructură rotundă în formă de cupolă deasupra. Cu numai câteva minute mai devreme, radarul Bazei urmărise un disc cu diametrul de circa 10 metri. Acesta „bâzâise” pe deasupra automobilului unui executor judecătoresc al justiţiei federale, la câţiva kilometri de câmpul de aviaţie, incident pe care ofiţerul radarist l-a confirmat într-o declaraţie ce a semnat-o şi a depus-o Ia NICAP (Comisia Naţională pentru Investigarea Fenomenelor Aeriene). ,

Obiectul în cauză a rămas pentru scurtă vreme la sol, în apropierea fermei... suficient însă pentru a topi zăpada pe un cerc de 10 metri diametru şi pentru a pârjoli pământul de dedesubt pe aceeaşi suprafaţă. Membrii familiei fermierului au declarat mai târziu că au fost atenţionaţi de către Forţele Aeriene să nu discute nimic şi cu nimeni în legătură cu

incidentul. Cercul de pământ pârjolit a fost arat imediat, tot la iniţiativa Forţelor Aeriene. S-a emis ipoteza că aratul s-a efectuat datorită pericolului unei eventuale iradieri. Pe de altă parte, având-se în vedere cererea Forţelor Aeriene de a nu se discuta asupra incidentului, se explică de ce trebuia să dispară orice urmă vizibilă a incidentului.
-«te"

S-a vorbit îndelung despre cenzura oficială care a înconjurat şi înconjoară încă tot ceea ce ţine de fenomenul OZN. Organismele superioare ale principalelor puteri militare ale lumii, au încercat în lungul anilor şi al deceniilor să învăluie cu o mantie de tăcere orice eveniment de acest fel. La cunoştinţa publicului larg nu trebuia să ajungă nici un amănunt legat de

OZN-uri. De aici, explicaţiile ridicole şi lipsite de un elementar bun-simţ, care au fost date cel mai adesea, de către oficialităţi, unor observaţii clare şi indiscutabile, făcute de persoane avizate sau având calificări profesionale superioare. De aici represaliile, adeseori dure, neiertătoare, ce s-au abătut asupra celor ce se apropiau prea mult de anumite adevăruri legate de OZN-uri, ori a acelora care se încăpăţânau să se adâncească prea mult în cercetarea acestui fenomen.

Omenirea acestui sfârşit de veac şi de mileniu nu are dreptul să aibă cunoştinţă de unele adevăruri care ar putea să-i modifice viitorul. De ce? O clasă restrânsă de privilegiaţi ai supraputerilor militare din lume ţine în mâinile ei pârghiile unor adevăruri, pe care refuză cu încăpăţânare să le ofere omenirii. Goana după supremaţia militară a planetei albastre nu s-a încheiat încă. Războiul rece pe care-l credeau cu toţii de domeniul istoriei, rămas undeva în urma noastră, continuă şi astăzi, sub alte forme, mult mai subtile şi cu bătaie lungă.

In ultima vreme, o altă pleiadă de cercetători de înaltă clasă, îşi ridică glasul pentru scoaterea la lumină a adevărurilor legate de fenomenul OZN. Vom aminti aici numai pe doi dintre ei: germanul Johannes von Buttlar şi englezul Timothy Good. Amândoi au pregătire superioară, amândoi sunt oameni de ştiinţă a căror reputaţie ori competenţă nu pot fi puse la îndoială. Afirmaţiile lor poartă girul indiscutabil al seriozităţii profesionale. Nici unul dintre ei nu şi-ar risca reputaţia, spunând ori scriind lucruri aflate sub semnul îndoielii sau neadevărului.

Una din cărţile lui Timothy Good, Alien Liaison. The UltimateSecret, a fost tradusă şi la noi sub titlul „Ei sunt aici”. Autorul afirmă, nic+*mai mult, nici mai puţin, că la una din bazele militare ultrasecrete din Statele Unite se află deja

o serie de OZN-uri capturate sau primite de la o civilizaţie extraterestră! Că piloţi americani de înaltă clasă execută zboruri de încercare, fiind supravegheaţi şi instruiţi de fiinţe din alte lumi!

Afirmaţiile acestea ar putea părea de domeniul fantasticului. Ele au cel puţin menirea de a ne obliga să gândim şi altfel

asupra evenimentelor contemporane. Pe de altă parte – aşa cum afirmam mai sus - autorii lor nu şi-ar risca renumele şi autoritatea, susţinând aberaţii ori adevăruri nefondate. Ei, autorii care publică in cărţile lor astfel de ştiri, se bazează desigur pe ceva, pe fapte şi evenimente care nu pot fi contrazise sau combătute cu uşurinţă. Au, fără îndoială, „spatele asigurat” şi nu pot fi „traşi de urechi” oricum şi oricând!

Dacă noi, cei care parcurgem sălile acestui Muzeu al Observaţiiloe Ciudate, vom încerca să acceptăm aceste ştiri ca pe nişte realităţi, ne va fi, fără îndoială, mult mai lesne să înţelegem întâmplările şi evenimentele pe care le întâlnim aici. Să ne continuăm deci periplul prin lume şi să vedem ce s-a mai întâmplat în acest început de an 1965.

La 12 ianuarie, căpitanul K., un pilot de linie, efectua un zbor de la Whenuapai, Auckland, Noua Zeelandă, spre Kaitaia, la nord de Auckland de-a lungul coastei, la joasă altitudine. Când se găsea la mică distanţă de portul Kaitaia, a văzut ceva care la început i s-a părut a fi o balenă eşuată în estuar. Virând pentru a vedea mai bine obiectul, a văzut că este vorba de un fel de „structură metalică”, pe care o descrie astfel: avea o formă perfect simetrică, aerodinamică; nu avea nici o protuberanţă; părea să fie metalică, iar la mai puţin de jumătatea corpului, măsurat de la bot, se zărea ceva care ar fi putut luat drept trapă de acces; stătea pe fundul estuarului cu capul îndreptat spre sud; nu avea forma unui submarin obişnuit; nava avea o lungime de 30 de metri şi un diametru de 15 metri în partea cea mai groasă; obiectul stătea în apă la o adâncime de zece metri. După ce revista Spaceviewa primit relatarea căpitanului K, s-au făcut investigaţii care au confirmat părerea că ar fi fost imposibil ca un submarin de formă obişnuită să se fi aflat în acea regiune, datorită configuraţiei coastei şi a portului. Locul în care căpitanul K. a văzut obiectul este inaccesibil navelor convenţionale.

încă din anul 1961, în satul San Domiano, din apropiere de Piacenza, Italia, au fost semnalate „apariţii” ale Fecioarei

Maria, care nu putea fi văzută'decât de Mamma Rosa, o ţărancă

simplă şi săracă. In fiecare zi, spre prânz, Mamma Rosa o „vedea” pe Regina Cerului şi primea de la aceasta mesaje pe care le retransmitea oral. Din când în când se produceau şi fenomene paranormale de tot felul, pe care le putea observa oricine dintre cei prezenţi. Adeseori, fotografiile erau acelea care relevau detalii sau prezenţe invizibile cu ochiul liber. Biserica s-a arătat foarte rezervată şi chiar ostilă în legătură cu toate aceste întâmplări. Toate persoanele care au vizitat locul în acea perioadă, au fost frapate de „atmosfera foarte stranie” care domina zona. Unele dintre aceste persoane, aduceau câte un set de fotografii interesante, luate la îndemnul expres al Mammei Rosa, cu obiectivul îndreptat direct spre soare, fără protecţia vreunui filtru. In mod normal, pelicula ar fi trebuit să fie supraexpusă sau chiar voalată; acesta era şi rezultatul la care se aştepta» cei ce fotografiaseră. Dar nu se întâmpla aşa. Pe toate imaginile se putea vedea cerul apărând în plină zi, ca un ecran întunecat, pe care se detaşa soarele strălucitor. La mică distanţa de astrul zilei se afla un disc alb, foarte clar delimitat, ce părea că se învârtea în jurul soarelui, schimbân- du-şi locul la fiecare clişeu.

O altă persoană povestea cum, după ce a fost la început dezamăgită că nu vedea nimic extraordinar în timpul şederii sale la San Domiano, a avut şansa de a asista la un spectacol ceresc de neînţeles, aşa cum se producea adeseori în acele locuri. Astfel, la 22 ianuarie 1965, într-o zi senină şi geroasă, soarele deveni dintr-o dată de un alb sidefiu şi începu să se rotească exact „ca un disc de fonograf’, aruncând raze colorate spne zenit şi spre pământul'acoperit de zăpadă. Ciudate „bule opaline” zburau neregulat în jurul astrului. La San Domiano s-au văzut de asemenea „hostii” (discuri albe) ridicându-se de deasupra unei grădini şi dispărând spre cer...

între 24 şi 27 ianuarie 1965, mai multe ziare din Washington şi din Virginia, SUA, au semnalat numeroase incidente cu OZN-uri, petrecute la mai puţin de 200 km de capitala ţării, în general, ele au fost aduse la cunoştinţă de grupuri de oameni

care au afirmat că au văzut nave în formă de stup de albine, strălucitor iluminate, adesea aterizate pe sol. Printre aceşti martori oculari s-au aflat şi elevii şi personalul de la două şcoli.

Poliţia din statul Virginia a semnalat că, în noaptea de 25 ianuarie 1965, o imensă navă de culoarea aluminiului a coborât alături de şoseaua principală, în apropiere de Williamsburg şi a provocat o pană de motor unui automobil aparţinând unui director de întreprindere din Richmond. După ce a.staţionat la o distanţă foarte mică, de sol, circa 25 de secunde, obiectul s-a înălţat

în viteză cu un ţiuit perfect audibil, iar involuntarul martor ocular a reuşit din nou să-şi pornească maşina, -îndepărtându-se în grabă.

In aceeaşi noapte şi tot potrivit semnalării poliţiei spatului Virginia, la circa o jumătate de oră de la incidentul da mai sus, o altă navă similară - sau poate aceeaşi! - a oprit automobilul unui alt om de afaceri din Richmond. După ce a aterizat alături de şosea câteva secunde, ciudata navă a luat înălţime şi a accelerat îndepărtându-se în mare grabă.

Două nopţi mai târziu, la 27 ianuarie, doi ingineri de la NASA, printre care un pilot cu vechi state de serviciu pe avioanele cu reacţie ale Forţelor Aeriene, au semnalat apariţia unui OZN echipat cu lumini de poziţie, coborând în apropiere de Hampton, statul Virginia. Intr-o declaraţie făcută de NICAP, unul dintre martorii oculari ai acestei întâmplări, inginerul A.C.Grimmins, a afirmat că neobişnuita navă a efectuat o serie de zigzaguri pronunţate înainte de a atinge pământul, a rămas câteva secunde pe sol, după care s-a înălţat în viteză şi a dispărut. \

Intr-un articol intitulat „Epigrafia OZN” şi semnat cu vreo două decenii în urmă de Sebastian Robin Lamarche, se aminteşte şi de o întâmplare petrecută la 2 martie 1965. In acea zi, John Reeves a observat un umanoid aflat lângă un OZN aterizat la Wachee Springs, Florida, SUA. în timp ce privea, a apărut o „scânteie foarte luminoasă”, care l-a speriat pe martor atât de taţe, încât a rupt-o la fugă. Umanoidul s-a îndreptat spre OZN şi a dispărut. Reeves a observat câteva semne pe solul

nisipos. în afară de acestea, a mai găsit şi o rolă de hârtie. Când a desfacut-o, a găsit două foi conţinând o serie de simboluri ciudate. Cercetat de diverse cercuri ale USAF, textul cuprindea următorul mesaj: „Planeta Marte. Vii înapoi spre casă? Ne lipseşti mult. De ce ai întârziat atât de Mult?” (?!)

Circa două săptămâni mai târziu şi tot în Florida, se petrecea un alt eveniment interesant. în noaptea de 14 martie, James W. Flynn, un dresor de câini de la Fort Myers, a adus la Everglades o pereche de câini ai unor clienţi de-ai săi, ca să-i dreseze. El şi-a instalat cortul pe un deluşor şi se pregătea să-şi petreacă noaptea acolo. în jurul orei 1:30 din noapte, a fost trezit de câini. Aceştia lătrau la un obiect iluminat puternic şi strălucitor, de o formă nedefinită, ce se aşeza încet pe suprafaţa unei mlaştini. Când l-a văzut prima dată, lui Flynn i s-a părut că era aşezat pe pământ, ori numai puţin deasupra. Flynn avea un vehicul speciaţ pentru teren mocirlos: un fel de cabrioletă mică şi uşoară, prevăzută cu pneuri enorme, capabile să ruleze pe solul moale sau în apă. Flynn îşi conduse

cabrioleta până într-un loc de unde putea să distingă bine obiectul aterizat. Ajuns la circa o sută de metri depărtare, îşi opri vehiculul şi-şi continuă drumul pe jos.

Mai târziu, Flynn a relatat autorităţilor că el nu s-a apropiat de obiect mai mult decât circa 30 de metri. A descris obiectul ca fiind circular, cu un diametru cuprins între 20 şi 30 de metri, cu cei trei metri de la partea inferioară ocupaţi cu patru rânduri a ceea ce păreau a fi o serie de „mici ferestre iluminate”. Nu a observat pasageri sau vreo mişcare suspectă. Obiectul părea să fie matalic, sclipitor, iar cupola sa rotundă din partea superioară avea înălţimea de 7-8 metri. Obiectul era aşezat pe solul mlăştinos. Flynn a crezut că era vorba de vreo navă experimentală care a fost forţată să aterizeze şi a avut intenţia să vadă dacă nu cumva pasagerii din injerior aveau nevoie de ajutor. El putea să le asigure transportul cu maşina sa. Cu aceste intenţii nobile, a făcut încă câţiva paşi în direcţia obiectului. Dar, brusc, a fost trântit jos, pe spate. Mai târziu a declarat autorităţilor că nu a văzut pe nimeni... nici vreo străfulgerare luminoasă... şi nici vreo altă-armă. Cineva sau ceva i-a tras însă

o lovitură zdravănă, care l-a năucit şi i-a lăsat o rană ce a necesitat îngrijiri medicale ulterioare. Când Flynn şi-a revenit în simţiri, obiectul nu mai era acolo.

Multe dintre notabilităţile de la Fort Myers, redactorul şi editorul ziarului local, au garantat seriozitatea lui Flynn, ca fiind o persoană demnă de toată încrederea. Spre a dovedi verdicitatea spuselor sale, Flynn a condus Ia locul unde, potrivit celor declarate de el, avusese Joc incidentul, un grup de notabilităţi şi ofiţeri de poliţie, inclusiv un reprezentant al organizaţiei NICAP. Au găsit acolo, pe o colină mlăştinoasă, un cerc de circa 22 m diametru, în interiorul căruia iarba era arsă. Arbuştii din apropiere erau de asemenea arşi şi pârjoliţi în partea dinspre cerc.

Să facem un salt peste meridiane. întâmplarea care urmează a avut loc în Japonia, în apropiere de Himeji, la circa 110 km de aeroportul din Osaka, in seara zilei de 21 martie 1965, la orele 19:00. Yoshiaki Inada, pilot cu o mare experienţă profesională, zbura cu 40 de pasageri la' bord pe un avion bimotor al companiei aeriene Toa Airlines. în raportul pe care l-a făcut ulterior către autorităţi, Inada relata că, la puţin timp după ce a trecut pe deasupra localităţii Himeji, „a apărut lângă nui un obiect misterios, extrem de luminos. Pentru moment, obiectul a zburat împreună cu avionul, după care a rămas în urmă, dispărând din vedere. A revenit apoi în preajma aripii şi ne-a însoţit vreo 90 de kilometri.”

In timp ce obiectul ajunsese aproape de avion - a mai relatat Inada - radiogoniometrul automat a fost „puternic deranjat”. Copilotul a încercat să intre in legătură radio cu Aeroportul Osaka, aflat la numai câţiva kilometri în faţă, dar radioul de la bordul avionului refuza cu încăpăţânare să funcţioneze. Obiectul a dispărut imediat ce avionul s*a apropiat de oraşul Matsuyama, aflat în insula Shikoku.

Copilotul lui Inada, Tetsu Umashima, a încercat apoi să intre în contact radio cu turnul de control de la Matsuyama, ca să-i semnaleze incidentul. în acel moment, a auzit apelurile disperate ale unui pilot al companiei Tokyo Airlines, care

anunţa că avionul său a fost însoţit dc un obiect verde, în formă de disc, ce s-a învârtit de două ori în jurul său, apoi s-a îndepărtat. Avionul liniei aeriene Tokyo se afla aproape de Matsuyama şi la aproximativ 30 km de avionul lui Inada, încât este foarte posibil ca cele două avioane să fi avut de-a face cu unul şi acelaşi OZN, la o distanţă de numai câţiva kilometri unul de altul...

Această stranie întâmplare a fost pe larg comentată de agenţiile Reuterşi United Press International. Este interesant de rcmarcat faptul relatat de ziarul Mainichi Daily News, în ziua imediat următoare incidentului descris mai sus, precizând că o comisie de anchetă din Statele Unite se afla deja în drum spre Osaka, spre a-i interoga pe piloţii care avuseseră legătură cu acest incident din 21 martie. Din comisie făceau parte experţi de la Direcţia Aviaţiei Civile, de la Departamentul Apărării şi de la Observatorul Palomar. Obiectivul anchetei - potrivit aceluiaşi ziar-a fost acela de a încerca să se stabilească cu precizie tot ceea ce aviatorii au putut să remarce in momentele când obiectele au fost în imediata apropiere a avioanelor lor, in speranţa că aceasta ar permite să se explice „mai multe accidente misterioase de aviaţie” care s-ar putea datora eventual OZN-urilor.

Un alt salt peste meridianele lumii ne va permite să ajungem în Australia unde, în aceeaşi perioadă a anului 1965, se petreceau alte două evenimente interesante.

Către sfârşitul lunii aprilie, o doamnă se afla în vacanţă la o vilă aflată pe vârful unei faleze de lângă Sydney, New Wales. între orele 15:30 şi 18:00 ea a urmărit un frumos nor staţionar de culoare trandafirie. A fost efectiv uluită când, la ora 19:00, a observat că „norul” începe să se deplaseze spre câteva stânci aflate la baza falezei. Când „norul” a ajuns destul de aproape şi a coborât mai jos de nivelul ochilor ei, ea a putut să vadă cu mare surprindere, că acesta conţinea un obiect rotund alb, având o bază terminată cu un vârf ascuţit, de circa 80-90

cm lăţime. Obiectul emitea vapori de culoare cenuşie printr-o serie de orificii aflate la exteriorul său şi în felul acesta, porţiunea
1*71
superioară a obiectului se învăluia complet într-un nor de culoare roz. In timp ce obiectul cobora, se putea auzi un zgomot asemănător celui făcut de un motor electric. De asemenea, se putea observa o scară ce ieşea din partea inferioară a obiectului. O fiinţă, asemănătoare unui om, a coborât pe această scară şi s-a aşezat pe una din trepte. Din această poziţie, fiinţa a emis o puternică rază de lumină spre mare, în jos, ca şi cum ar fi căutat ceva anume. Imediat după aceasta, o „flacără strălucitoare” s-a înălţat mai departe, spre largul mării. După care, scara împreună cu fiinţa aflată încă pe ea s-au retras în obiect şi acesta a zburat în direcţia flăcării. Martora acestei întâmplări a putut distinge o formă alungită în apă, aproximativ în locul unde fusese emisă flacăra. Când OZN-ul a ajuns la acest obiect, atât el cât şi forma alungită au dispărut într-o „flacără strălucitoare trandafirie” sub apa mării...

La 24 mai 1965, la scurt timp după miezul nopţii, trei oaspeţi ai hotelului Retreat, care are o poziţie izolată în munţii Eton, la circa 70 km de Mackay, Australia, au observat a „navă” stranie, strălucitor iluminată şi având o construcţie neobişnuită, apropiindu-se de hotel. Cei trei martori ai acestei apariţii erau: J.W. Tilse, pilot aviator cu multe ore de zbor la activ în cadrul companiei Trans-Australia Airlines; John Burgess, combatant australian din cel de-al doilea război mandial; Eric Judin, inginer. Mai târziu, cei trei au declarat autorităţilor că în momentul respectiv au fost cuprinşi de spaimă. Burgess a vrut să pună mâna pe puşcă şi să tragă asupra obiectului, dar Tilse l-a împiedicat. Redăm în continuare câteva fragmente din declaraţia Iui Tilse:

„Această navă ciudată se afla la circa trei sute de metri de veranda hotelului, când am văzut-o prima oară mişcându-se razant pe deasupra copacilor. Sub o platformă circulară, ea avea un şir de vreo 20 sau 30 de faruri. Nava era solidă, părea de metal şi trebuie să fi avut un diametru de vreo zece metri sau mai bine.”

în acel moment, Burgess â vrut să deschidă focul asupra obiectului, Tilse l-a pus în gardă că nava ar putea să riposteze, dar Burgess nu-i împărtăşea această părete.
172

„Obiectul - continuă Tilse - s-a deplasat spre vârfurile arborilor, până când a ajuns în dreptul unei mici creste pe care se aflau nişte luminişuri sau locuri defrişate. Se părea că obiectul căuta un loc ca să aterizeze. Luminile farurilor sale erau de un galben sau portocaliu strălucitor, proiectate în jos,

iar în timp ce-1 priveam, obiectul s-a aşezat lin pe vârful crestei. De îndată ce a facut-o, luminile i se micşorară, însă intensitatea acestora era încă atât de mare, încât n-am putea spune dacă obiectul atinsese într-adevăr solul, sau plana de fapt la vreun metru distanţă de pământ. N-am observat nici o mişcare în el, sau în jurul său, care să ne permită să afirmăm că avea ocupanţi. Timp de treizeci de minute, obiectul a rămas nemişcat. N-am făcut vreo tentativă de a ne apropia de el, întrucât - deschis vorbind - ne-a fost teamă. In curând însă începu să se înalţe, şi cum se deplasa pe deasupra vârfului copacilor am putut vedea imediat dedesubtul lui, la lumina farurilor sale, trei suporţi mari, care păreau să constituie un tren de aterizare de tipul trepiedului. Fiecare dintre aceşti suporţi avea un far pe el, dar când nava ajunse la altitudinea de o sută de metri, n-am mai putut vedea nici trenul de aterizare, nici farurile acestuia. Am presupus că dispariţia acestora s-ar fi putut datora faptului că suporţii au fost retraşi sau escamotaţi, dar n-am putea spune cu exactitate. Tot ceea ce putem afirma este că au dispărut. La circa o sută de metri înălţime, nava a început să ia viteză, zburând la orizontală. Accelerarea era mare şi nava s-a îndreptat spre nord-est, dispărând în bezna nopţii.”

Şi Tilse adaugă: „Totdeauna am manifestat dispreţ pentru astfel de poveşti. Totuşi, nu m-am putut înşela în privinţa acestui obiect; noi cu toţii l-am văzut. Era condus raţional şi în mod cert nu era vreun avion de model cunoscut”.

Cei trei martori au fost supuşi la numeroase interogatorii de către autorităţile australiene, al căror număr şi stăruinţă par să dovedească faptul că guvernul a acordat acestui incident o foarte mare importanţă. Şi aceasta, pe bună dreptate.

Despre observaţia pe care astronautul american McDivitt a f2cut-o în ziua de 4 iunie 1965 de la bordul lui „Gemini-4”, am mai avut prilejul să vorbim în paginile Muzeului

Observaţiilor Ciudate. Vom reaminti acum numai câteva date mai importante ale acestei afaceri.

La 3 octombrie 1967, McDivitt declara: „Am văzut un obiect în formă cilindrică, cu o prelungire de genul unei antene. Era ceva cam în genul treptei a doua a unei rachete Titan”. Nu a fost posibil să se aprecieze distanţa, însă obiectul avea o „prelungire unghiulară”.-Văzută pe cerul zilei, apariţia era albă sau argintie. Nava zbura atunci undeva pe deasupra Pacificului. S-au făcut fotografii si un film cu peliculă alb-negru. Obiectul nu dădea impresia că s-ar mişca paralel cu nava, ci mai degrabă că se apropia de ea. Reacţia astronautului a fost că s-ar putea să fie necesar să acţioneze pentru evitarea unei

ciocniri.. Când soarele a făcut să lucească fereastra - care era destul de murdară şi plină de praf - McDivitt a pierdut obiectul din vedere. Astronautul a încercat să readucă obiectul în câmpul vizual, manevrând astfel ca soarele să nu mai bată în geam, dar nu a ■mai fost capabil să-l vadă.

După reîntoarcerea la sol, filmul a fost luat la developat şi McDivitt nu l-a mai văzut 3-4 zile. La NASA s-au scos câteva fotografii, dar McDivitt a declarat că acestea nu reprezentau obiectul văzut de el în spaţiul cosmic. Studiindu-le ulterior, McDivitt a recunoscut că era vorba despre ceea ce văzuse, deşi din cauza calităţii imaginii şi din cauza măririi, obiectul se vedea nedesluşit pe cer.

Părerea lui McDivitt a fost că probabil obiectul era vreun satelit artificial. Făcând investigaţii în acest sens, NORAD a ajuns la concluzia că ar fi putut fi vorba de „Pegasus-B”, care în momentul respectiv se afla la o depărtare de 1200 de mile de „Gemini-4”. Dar McDivitt pune sub semnul întrebării această identificare...

In perioadele de timp în care se aflau pe orbite, astronauţii au raportat în nenumărate rânduri observarea unor produse artificiale (adică obiecte făcute de mâna omului). Unele dintre acestea nu au putut fi întotdeauna identificate. Mai mult decât atât, se pare că fiecare lansare a omului în cosmos este însoţită invariabil de obiecte stranii, de diferite forme sau mărimi, care par a supraveghea acţiunile de „cucerire” a spaţiului extraterestru de către pământeni.

în timpul primului zbor orbital „Mercury” cu echipaj uman, astronautul Glenn a raportat următoarele:

„Cea mai mare surpriză a zborului am avut-o în zori. Când am ieşit din noapte de pe prima orbită şi când primele raze ale soarelui au iluminat nava, am privit în interiorul navei pentru a controla instrumentele de bord. După 15-20 de secunde, când am privit din nou pe fereastră, prima mea impresie a fost că nava s-a răsturnat, deoarece vedeam prin geam doar stele. Totuşi, mi-am dat seama că eram în poziţie normală. Nava era înconjurată de particule luminoase. Aceste particule aveau o culoare galben-verzuie. Era ca şi cum nava ar fi trecut printr-un roi de licurici. Aveau strălucirea unor stele de primă mărime, iar dimensiunile lor variau ,de la o gămălie da ac până la un centimetru. Se aflau la distanţe de 2-3 m.şi erau distribuite egal în spaţiul din jurul navei. Doar din când în când, unul sau două dintre ele se deplasau încet în jurul navei şi de-a lungul ferestrei, mişcându-se foarte, foarte încet, pentru ca apoi să se depărteze treptat in direcţia în care priveam. Am observat aceste obiecte luminoase timp de aproximativ patru minute, de

fiecare dată'când răsărea soarele. In timpul celui de-al treilea răsărit de soare, am întors nava şi am privit în faţă pentru a vedea dacă pot determina de unde vin particulele. Privind în faţă, am putut vedea doar 10% din particule, faţă de cât văzusem când eram cu spatele la soare. Totuşi, păreau să vină către mine de la oarecare distanţă, astfel încât nu păreau să provină de la navă.”

Indiferent ce a văzut Glenn, ori toţi ceilalţi astronauţi care i-au urmat, este bine să ne amintim că omul a pătruns pentru prima oară în cosmos abia la 4 octombrie 1957, o dată cu lansarea de către ruşi a primului lor „Sputnik”. în perioada aceea nu se ştia încă nici de faptul că Pământul este înconjurat de un brâu de radiaţii,'care aveau să capete mai târziu numele de „Centura Van Allen”.

Şi mai este tot atât de bine să ne reamintim că, în urmă cu câţiva ani, un american declara că a fost contactat de fiinţe extraterestre şi că s-a plimbat prin cosmos la bordul navei lor. într-adevăr, americanul acela, cu numele de George Adamski,

afirma încă de la începutul anilor 50 că în jurul Pământului existau centuri de radiaţii. Acelea care aveau să fie „descoperite” câţiva ani mai târziu. Şi mai spunea Adamski că a văzut in jurul straniei nave cu care s-ar fi plimbat prin cosmos, o serie de „steluţe strălucitoare”... De unde a ştiut atât de controversatul Ceorge Adamski de aceste lucruri într-o perioadă în care ele nu fuseseră încă percepute de geniul fiinţei umane?

Au rămas şi acestea, alături de multe altele încă, întrebări la care ştiinţa oficială a acestui secol al războaielor şi violenţelor, nu s-a prea „înghesuit” să dea răspunsuri rezonabile... Nu poate, sau nu vrea?

In această serie de semnalări, încă un fapt concludent întru susţinerea afirmaţiilor - sau întrebărilor?! - de mai sus. Publicaţia americană National Enquirerd'm Octombrie 1982, publica un articol în care se dezvăluie cum un OZN a distrus o rachetă de tip „ATLAS-F”, în timpul unor teste făcute la baza aeriană americană Vanderberg, la data de 8 iunie 1965. Dr. Robert Jacobs, fiind la faţa locului, a avut prilejul să filmeze acest eveniment, care timp de 17 ani a fost ţinut ca o informaţie strict secretă!

Să facem o plimbare şi la Polul Sud, în iunie 1965, în plină iarnă. Este o perioadă a anului în care toate bazele ştiinţifice aflate acolo sunt practic izolate de restul lumii. Istorisirea straniilor evenimente petrecute acolo a fost aflată mai întâi de câţiva radioamatori din America de Sud, în timp ce ascultau

radiotransmisiunile oficiale spre şi dinspre baza ştiinţifică a Marinei argentiniene de pe insula Deception, în partea vestică a continentului antarctic. De la radioamatori, vestea s-a răspândit cu repeziciune, astfel încât la 7 iulie 1965 secretarul Marinei argentiniene a făcut o declaraţie publică încercând să clarifice lucrurile. El a afirmat:

„La 3 iulie, orele 19:40, ora iocală, garnizoana Marinei din insula Deception, Antarctica argentiniană, a observat un imens obiect zburător solid, în formă de lentilă, având culorile dominante roşu şi verde, care băteau din când în când în galben, 176
albastru, alb şi portocaliu. Acest obiect s-a mişcat pe o traiectorie în zigzag, îndreptându-se spre est, însă de mai multe ori şi-a schimbat direcţia, când spre vest, când spre nord, schimbându-şi şi viteza, fară să facă vreun zgomot. El a trecut la o înălţime de 45 de grade deasupra orizontului, la o depărtare de zece, până la cincisprezece kilometri de bază. în timp ce obiectul îşi efectua manevrele, cei care-1 priveau au putut să-şi dea seama de extraordinara viteză cu care se deplasa, cât şi de faptul că uneori plana, fară să se mişte, timp de circa 15 secunde la o altitudine cam de 5 km. La acea epocă a anului, condiţiile locale meteorologice pentru observare erau foarte bune: cerul clar, câţiva nori cumulus, Luna în ultimul pătrar perfect vizibilă. Obiectul a fost văzut de meteorolog, de cei 13 membri ai garnizoanei şi de trei subofiţeri din Chile, care vizitau baza. Observarea a durat 20 de minute, în care timp obiectul a fost fotografiat. în după-amiaza aceleiaşi zile, obiectul a fost observat de la baza argentiniană din insulele Orkney de Sud, zburând spre nord-vest cam la 30 de grade deasupra orizontului, la o depărtare de 10-15 km. Baza din Chile a observat şi ea acelaşi obiect, în după-amiaza aceleiaşi zile.”

Două zile mai târziu s-a dat o a doua declaraţie oficială cu privire la OZN-ul care a survolat bazele ştiinţifice din Antarctica. De data aceasta, secretarul'Marinei argentiniene a declarat că a putut lua contact direct prin radio cu comandantul garnizoanei de pe insula Deception, locotenentul Daniel Perisse. Acesta ira confirmat amănuntele cuprinse în declaraţia din ziua precedentă, între altele şi faptul că obiectul a fost extrem de strălucitor, că şi-a schimbat direcţia de zbor şi viteza cu o uşurinţă ce depăşeşte performanţa oricărui tip de aparat terestru cunoscut şi că - potrivit celor ce a mai afirmat ofiţerul de la bază - încercările făcute pentru a fotografia acel obiect au dat greş din cauza filmului folosit, care nu a fost suficient de sensibil, cât şi datoriţă distanţei relativ mari de la OZN până la aparatul de fotografiat.

Cu acelaşi prilej s-a mai dezvăluit şi un alt aspect interesant: „De la baza din insulele Orkney de Sud ne-a parvenit un mesaj de o deosebită importanţă. în timpul trecerii ciudatului obiect pe deasupra bazei, două variometre care erau în perfectă stare

de funcţionare au marcat nişte bruşte şi puternice perturbaţii ale câmpului magnetic, care au fost înregistrate pe bandă.”

Aşadar, iată două declaraţii oficiale din partea guvernului din Argentina, care confirmau că un imens OZN în formă de lentilă a zburat, în aceeaşi zi, pe deasupra a două baze ştiinţifice ale acestei ţări, instalate pe continentul antarctic. Oamenii de ştiinţă aflaţi acolo au încercat să facă fotografii în culori şi au înregistrat o puternică perturbare electromagnetică asupra instrumentelor lor.

In ziua de 7 iulie, când s-a dat în Argentina prima declaraţie oficială, guvernul din Chile a comunicat presei conţinutul mesajelor pe care le-a primit prin radio de la baza Pedro Aquirre Cerda, înaintea mesajelor primite în Argentina, dar pe care le-a tăinuit până după difuzarea declaraţiei argentiniene. Textul mesajelor primite în Chile au indicat că acestea au sosit Ia Santiago în ziua de 19 iunie 1965. în ele se arăta că un obiect, asemănător aceluia pe care oamenii de ştiinţă argentinieni l-au semnalat, a apărut cu o zi înainte, după-amiaza, pe deasupra bazei chiliene şi a fost observat pe parcursul a circa 20 de minute. Obiectul şi-a schimbat culoarea, viteza şi direcţia cu o iuţeală fantastică, sub ochii ofiţerilor şi personalului bazei. Era vorba de un imens obiectiv biconvex, care n-a făcut nici un fel de zgomot.

în aceeaşi zi de 7 iulie, acestui mesaj i s-a adăugat un al doilea, care a fost de asemenea dat publicităţii de către guvernul chilian. în el se arăta că şi baza engleză de la Hallet a semnalat apariţia, în după-amiaza zilei de 2 iulie, pe parcursul a 8-10 minute, a aceluiaşi obiect sau a unuia asemănător. în continuare, în mesaj se specifica: „Cele comunicate de baza argentiniană din insula Deception au relevat faptul că la 3 iulie, 16 persoane, printre care trei subofiţeri, au observat în aer un obiect, deasupra părţii nordice a insulei... la o altitudine de 30 de grade. Avea o formă rotundă şi a dispărut în nori. El a fost urmărit cu lin teodolit, cât şi prin binocluri puternice. Caporalul Duran de la această garnizoană (Pedro Aquirre Cerda) a făcut cu teodolitul zece fotografii în culori”. (Fără îndoială, fotografiile făcute prin teodolit trebuie să fi realizat excelente

imagini de aproape ale obiectului, dacă expunerea a fost

corectă).

în timpul unei radioemisii ulterioare, comandantul Mario Barrera s-a adresat direct, de la bâzele de sub comanda sa, centrului radio de la Santiago al Forţelor Aeriene chiliene. El a relatat cum acest obiect strălucitor şi-a schimbat din când în când culoarea, trecând de la galben la verde şi apoi la portocaliu aprins, şi cum s-a oprit dintr-o dată în timp ce zbura cu o mare viteză şi a planat în acel loc timp de mai multe minute. Comandantul Barrera a completat:

„în timp ce-1 observam printr-un binoclu puternic, obiectul a încetat deodată să mai planeze şi s-a îndepărtat cu o viteză fantastică. Nu cred că poate fi vorba de o navă de fabricaţie terestră. Ca ofiţer al Forţelor Aeriene chiliene, cunoştinţele mele în privinţa aparatelor de zbor ale altor ţări îmi întăresc convingerea absolută că nu există nimic asemănător pe Pământ acestui obiect ca profil, viteză sau mobilitate. Am făcut zece fotografii în culori, care vor fi developate la Santiago. De îndată ce am zărit obiectul, am încercat să intrăm în contact radio cu bazele engleze şi argentiniene. Am constatat însă că acest contact a fost imposibil de luat, întrucât existau o mulţime de paraziţi radio, în toate benzile. Neputând folosi radioul şi cuprinzându-ne o mare emoţie, nu ne-a rămas decât să continuăm să ne uităm la acest obiect.”

Unul dintre cele mai importante pasaje ale acestei relatări, precizarea oamenilor de ştiinţă chilieni că în mod categoric nu a fost vorba de nici un fel de obiect de fabricaţie terestră, n-a apărut in articolele de presă destinate marelui public din Statele llnite.

Cine şi de ce a făcut suprimarea pasajului amintit mai sus? Era cineva interesat, cu 30 de ani în uţmă, ca publicul american să nu fie informat corect cu privire la evenimente ce se petreceau pe cerul planetei Terra?. Iar astăzi, cine continuă această politică subtilă şi constantă de dezinformare publică?

Arthur Goldfrey era, în vara anului 1965, una dintre cele mai cunoscute personalităţi americane, pentru că apărea

frecvent la televiziune şi avea un puternic impact asupra mass-mediei din SUA. Locuind în Virginia, el era un pilot cu veche experienţă şi îşi avea avionul şi pilotul său particular, zburând oriunde era nevoie să facă emisiuni pentru Columbia Broadcasting System, din New York City. In cadrul programului televizat din 25 iunie 1965, invitatul lui Godfrey a fost actorul de comedie Orson Bean, iar conversaţia dintre cei doi a atins şi problema OZN-urilor. Astfel, în faţa milioanelor de telespectatori, Godfrey relatează incidentul pe care l-a avut împreună cu copilotul său, Frank Munciello, în timpul unui zbor

de noapte pe care îl efectuau de la New York ,1a Washington.

Zborul se desfăşură absolut normal - a declarat Godfrey - apropiindu-se de Philadelphia, când, dintr-o dată, apăru un obiect luminat scânteietor, în apropiere de aripa dreaptă a avionului său bimotor de tip „Convair”. Godfrey, care se afla la comenzile avionului, viră brusc spre stânga ca să evite o eventuală ciocnire. Apoi - povesti spectatorilor - intră în contact radio cu turnul de control al aeroportului din Philadelphia: „E vreun aparat în aer în zona noastră?” „Nici unul” - i se răspunse. „Ei, la naiba; şi totuşi e ceva pe aici!” - replică el. în aceeaşi clipă, obiectul şi-a schimbat direcţia, înconjurând avionul, ca să apară câteva secunde mai târziu înapoia aripii din stânga. Din nou Godfrey făcu avionul să vireze brusc din calea OZN-ului şi încercă să se îndepărteze de acesta. Obiectul viră şi ei la dreapta. De fiecare dată când Godfrey încerca să se ferească de misteriosul obiect, acesta îi imita manevrele. „Price faceam, el rămânea mereu în apropiere de aripa stângă a avionului” - spuse Godfrey telespectatorilor săi.

El a recunoscut că amândoi - el şi copilotul Munciello - deşi aveau mii de ore de zbor la activ şi o mare experienţă, se cam înfricoşaseră în urma celor ce Ii se întâmplau. Nu au reuşit să scape de OZN-uI însoţitor, în pofida tuturor manevrelor pe care le-au făcut în aer. Obiectul i-a însoţit până când s-a decis singur să-i părăsească, urcând brusc şi dispărând în noapte.

La 28 iunie 1965, John Stavano, un fermier din Delroy, Ohio, a auzit o serie de explozii curioase. Două zile mai târziu,

el a descoperit pe unul din terenurile sale o amprentă ciudată. Deşi s-au luat eşantioane de sol şi din grâul cultivat acolo, nu s-a găsit nimic care să explice cauza exploziilor auzite anterior. Amprenta găsită avea forma unei ciudate configuraţii circulare, în care spicele de grâu zăceau culcate în forma spiţelor de roată...

Nenumăratele „mistere”, „taine” sau „necunoscute” zac parcă înadins presărate în jurul nostru, pentru a ne da un motiv în plus de a ne frământa minţile...

Şi totuşi, pare a fi din ce în ce mai clar faptul că noi, oamenii de acum, nu suntem încă „programaţi” să pătrundem - ori măcar să înţelegem cât de cât - semnele de întrebare ce abundă în jurul nostru.

Oricum, toate acestea vor avea un sfârşit. Să sperăm că va fi fericit şi favorabil pentru noi. Cam tot aşa cum şi Inchiziţia Evului Mediu şi-a avut sfârşitul ei.

Şi să mai sperăm că generaţiile ce ne vor urma nu ne vor condamna foarte tare pentru faptul că noi nu ştiam încă, la cumpăna dintre milenii, ce au fost de fapt Obiectele Zburătoare

Neidentificate,' la fel cum condamnăm astăzi Inchiziţia că îşi ardea cândva gânditorii pe ruguri...
Vălenii de Munte, România, Octombrie - Decembrie 1995

BIBLIOGRAFIE

Notă: în afara listei redate mai jos, au fost folosite, ca surse documentare, câteva mii de articole apărute în presa românească şi internaţională în perioada ultimei jumătăţi de secol.

1.Alcx, S. 1’. , Lcvchk ax ilrbol, Ncgyedik tipusu talâlkozâsok hatdrtiidomâanyok soro/.at, Budapesta, 1992/9. .
2.Azsazsa, Vlagyimir, UFO Oroszorszig Foldtt, Uj Venusx Lap - es Konyvkiado, Budapesta, 1994.
3.Atkins, Pcter \V., Schopfung o/mc Schopfcr. Was war vor dem Urknall?, Rowohlt, Hamburg, L991.
4.Bcrgier, Jacqucs, LcsExtra-Icirc stresdans/Histoirc, EditionsJ’ai Lu, Paris, 1970
5.Berlitz, Charles, Ilic Mystcry of Aflantis, Avon Books, New York, 1976.
6.Berlitz, Charles, Triunghiul Hcrmudclor. Incredibila poveste a dispariţiilor misterioase, Ed. Sacetilum I.O./Ed. Vestala, Co). Enigmele Universului, Bucureşti, 1955
7.Berlitz, Charles, Fenomenele struniiale lumii, Editura /„ Bucureşti, 1995.
8.Bernard, Dr. Raymond, O lume ascunsă, Savas Press, Bucureşti, 1994
9.Blondet, Maurizio/ Pinotti Roberto, InteUgcnxe Kxratcrestri, Editoriale Olimpia, Eirenzc, 1981.
10. Blundell, Nigel / Boar, Roger, Pic Grossten UFO Geheimnisse der Wclt, Knaur, Miinchen, Oct. 1993 '
11. Bondarchuk, Yurko, UFO - Obscrvaţocs, Atcrissagcns e Sec/uestros. A prova Documentada, Difcl, Rio-Brasillia.
12. Bourret, Jean-Claude / Velasco, Jean Jacqucs, OVNls, la Science avance, Ed. Robert Laffont, Paris, 1993.
13. Bourret, Jean-Claude/Velasco, Jean Jacqucs, OZNAlarma roşie. Ultima sfidare, Editura ZZ, Bucureşti, 1995.
14. Buttlar, Johannes von, Das UFOPhiinomen, Bastei Liibbc, Miinchen, 1980.
15. Buttlar, Johannes von, Lebcn auf dem Marş. Die Entdcckunf’cn der NASA- Viking-Mission, Knaur, Miinchen, 1989.
16. Charroux, Robert, Cartea lumilor uitate, Editura Elit-Comentator; Bucureşti, 1993.
17. Charroux, Robert, Cartea trecutului misterios, Editura Elit, Ploieşti, 1995.
18. Chartier, Sandrine, Ent/ucrc sur un Mystcre: Ies OVNl,, Amarande, Fribourg, Suisse, 1993.

19. Crystall, Ellen, Csendes Invaxio (Silentlnviision), Edesviz Kiado, Budapesta, 1992.
20. Dancer, Jay, The Transcedental Experiehce, Charter, New York, 1976.
21. Diiniken, Erich von, L’or des dieux. Lcs Extratcrrestrcs parmi /)«(«,Editions Robert Laffont, Paris, 1974.
22. Diiniken, Erich von, Return tothcSrars. Gods l'rom OutcrSpace, Corgi Books, London, 1974.
23. Diiniken, Erich von, Ipoteza extraterestri. Dovezile mele, Editura Domino,> , Târgoviştc, 1995
24. Durrant, Henry, Lcs dossiers des OVNl Lcs Soucoupcs Volantes existent, Editions Robert Laffont, Paris, 1973.

25. Dyck, Georgc M. UKO — 'l'orteneiem. Vfok a luîx kdriii, Cedrus Kiado, Budapesta, 1993.
26. Kdwards, l' rank, Mistere nerezolvate, Kdmra ZZ, Bucureşti, 1995.
27. Karcaş, Dan I X, Extraterestrii printre noi?... întâlniri cosmice, Kditura pentru turism, Bucureşti, 1991.
28. Karcaş, Dan D., Sfidarea extraterestră, Kditura R.A.I., Bucureşti, 199.^.
29. Klournoy, Theodore, Des îndesă la planete Marş, Kdition du Seuil, Paris, Sept. 1983.
30. Kuller, John G., The InterruptedJourney, A Dell Book, New York, Iun. 1967.
31'. Kuller, John O-, Incident ar Exeter. 11nidentified Flying Objects Oier America
Nou; Berkeley Medalion Book, New York, 1967.
32. Gheorghiţă, Klorin, Voci din invizibil, Aldo l’ress, Bucureşti, 1995.
33. Good, Timothy, The VFO Report 1990, Sidgwick & Jaekson, London, 1989.
34. Good,'Timothy, The UI O He/xirt 1992, Sidgwick & Jaekson, I.ondon, 1991
35. Good, Timothy, Alien Liaison. The [//rimate Secret, Arrow Books Limited, London, 1991.
36. (/ood, Timothy, Above l'op Secret. The Worldwide UFO Covcr-up,. Harper Collins Publishefs, London, 1993.
37. Good, Timothy, Alicn Ifpdate. The Contact (ion rin nes,. Arrow Books Limited, London, 1993.
38. Heseman, Michael, O'chcimsaclie l/./•'tt.Silberschnur, Neuwied, Germany, 1994.
39. Hobana, Ion / Weverbergh, Julien, UFO’s From Behind tbc Iron Courtain, Bantam Kdition, New York, 1975.
40. Hobana, Ion, Enigme pe cerul istoriei, Kd. Abcona-SKIT, Bucureşti, 1993.

41. Hopkins, Budd, Hetolakodok (lntruders) Kdesviz Kiado, Budapesta, -1993.
42. Hofling, Hclmut, UFOS, Llrwelr, Ungchcurcr. Dasgrose litich derSensarionen, Naumann & Gobel, Kbln, 1990.
43. Hutin, Serge, HommesetciviU/.ations fantastiques, Kditions J'ai Lu, Paris, 1970.
44. Hynek, Allen, UFO. liegegnungen derersten, zweiten unddritten Art, Wilhelm Goldmann Vcrlag, Miinchen, 1978.
45.1by Duba, Mcrkabâval a mcnnyorszâgba, Negycdik tipusu talâlkozâsok hatârtudomânyok soro/at, Budapesta, 1992/11.
46. Keel, John, Idegen L'enyek ax urbdl es az idobol, Uj Vcnusz Lap - 6s Konyvkiado, Budapesta, 1992.
47. Keyhoc, Donald K., Lcs etrangers de /'espace, Kditions Krancc-Kmpire (Kd. I), Paris, 1975.
48. Krassa Peter, UndKamen auf feurigen Draclicn. China und das Oebeimnis der (lelbcn Gotter, Goldmann Vcrlag, Miinchen, 1990.
49. Legardc, Kernand, Mystcricuscs Soucoupes Volantes, Lcs Kditions Albatros,
Parîs, 1976. *
50. Magin, Ulrich, Von Ufos cntfiilirt. Unhcimlichc liegegnungen der vierren Art, Verlag O. H. Beck, Miinchen, 1991.
51. Malinovâ, Renata / Malina, Jaroslav, Catastrofe, enigme, extraterestri, Kditura Artemis, Bucureşti, 1995.
52. Mandics Gyorgy, Az l/FOk Formavilăga, Negycdik Tipusu talâlkozâsok hatârtudomânyok sorozat, Budapesta, 1992/8.
53. Manoliu, Valentin, Obiecte Zburătoare Neidentilicatc, Kditura l'oton, Bucureşti, 1993.
54. Marinache, Raluca / Someşan, Ovidiu / Ghilea, Sorin, Anotimpul OZN-urilor, Kditura Mirador, Arad, 1995.

55. Mcnzcl, Donald H. / Boyd, Lylc G., The World of Elying Saucers. A Scicntific Examination of a Major Myth of the Spate Age, Doubleday & Company, Inc., Garden City, New York, 1963.
56. Michel, Aimc, Mctanoia. Fenomene fizice ale misticismului, Editura Ncmira, Bucureşti, 1994.
57. Ncgurcanu, Cristian, Civilizaţiile extraterestre şi a Ill-a conflagraţie mondială\ Editura Datina, Bucureşti, 1993.
58. Nemere Istvân, UEO a Lâthatimn, Magyar Es/.perantâ Szovctscg, Budapesta, 1989.
59. Pauwels, Louis / Bcrgier, Jacques, Dimineaţa magicienilor. Introducere in realismul fantastic, Editura Ncmira, Bucureşti, 1994.
60. Pătruţ, Adrian, Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu, Editura Divia, Cluj- Napoca, 1995.
61. Pereira, Jader U., Lcs Extra-Tcrrcştrcs, G.K.P.A., Paris, 1974.

62. Petit, Jean-Pierre, Enquete sur des Extra- Icrrestres qui sont deja parmi nous. Le myştere des Ummitcs, Ed. Albin Miclicl, Paris, 1991.
63. Randlc, Kcvin D., The UEO Case liook, Warner Books Edition,New York, Sept. 1989.
64. Randlc, Kcvin D. / Schmitt, Donald R., UEO Crash at Roswell, Avon Books, New York, Iulie 1991.
65. Randlcs, Jcnny, VEOs and How to Sec ’J'hem (foto album), Anaya Publishers Limited, London, 1992.
66. Randles, Jcnny, UEO Retricvals. The kecovcry of Alien Spacecraft, Blandford, London, 1995.
67. SOBEPS, Vaguc d’OVNl sur la Belgiquer lin dossicr exceptionel, SOBEPS asbl., Bruxelles, 1991.
68. Sticrlin, Henri, Cheia misterului de la Nazca. Descifrarea unei enigme arheologice, Ed. Enciclopedică, Bucureşti, 1992.
69. Stillings, Dcnnis, La imaginario en cl con tact o OVNI, Hcptada Ediciones, Madrid, 1990.
70. Strieber, Whitley, D/c Bcsucher, Wilhclm Heyne Verlag, Miinchcn, 1993.
71. S/.alay, Ivân, Humanoidok, Edcsviz Kiado, Budapesta, 1993.
72. Ştefănescu, Sorin, Sfidarea timpului, Editura Zona, Bucureşti, 1992.
73. Tardc, Guy, Soucoupes Volantes et civilisations d’outre cspace, Editions J’ai Lu, Paris, 1969.
74. 'liirner, Karla, Dincolo de realitate, Editura Aldo Press, Bucureşti, 1995.
75. Vallee, Jacques & Janinc, Challenge to Scicnce: The UEO Enigma, Ballantine Books, New York, 1974.
76. Vallee, Jaci|ues, Dimensions. A Cascbook of Alien Contact, Ballantine Books, New York, Iul. 1993.
77. Vallee, Jacques, Confrontations. A Seienrist’sSearch for Alien Contact, Ballantine Books, New York, Mart. 1991.
78. Vallee, Jacques, Rcvdations. Alien Contact and Human Deception, Ballantine Books, New York, Dec. 1993.
79. Vătuiu R. Andruşa, Extraterestrii. Enigmele lumii venite din cer, Editura Călăuza, Deva, 199Ş.
80. Walters, Ed and l-’rances, UEOs. The Clulf Breeze Sighrings, Bantam Press, London, 1990.
81. Walters, Ed and I ranccs, UEOs. Es gibt sic, Knaur, Miinchcn, Sept. 1992.

•Cine sunt? •De unde vin?
•Ce vor?
•De ce nu iau legătura cu noi?

Editura B9MIN9

Din 1947, an din care s-a permis să se vorbească despre extraterestri, activitatea ieşită din comun observată pe cer a atins nivele nemaiîntâlnite: mai mult de cincizeci de mii de martori în ultimii treizeci de ani. Şi, de asemenea, un mare număr de indicii sugerează că „relaţiile noastre sociale” cu extraterestrii datează de milenii. Puşi faţă în faţă cu această masivă avalanşă timp de o treime de secol, este logic ca oamenii de rând să Reacţioneze cerând răspunsuri la cele mai frecvente patru întrebări-cheie:

1. Cine sunt?
2. De unde vin?
3. Ce vor?
4. De ce nu iau legătură cu noi?

Caracteristica cea mai izbitoare a fenomenului ufologic este varietatea de mărimi, forme şi aspecte observate, atât la aparate cât şi la echipajele sale. Această diversitate a mărturiilor sugerează o multiplicitate de origini, care la rândul ei determină, în mod logic, o mare varietate a ocupanţilor săi şi a intenţiilor lor.

Atacăm în mod conştient o problemă de o maximă complexitate, cu o rtiie şi una de faţete, unde explicaţiile categorice şi

soluţiile liniare pur şi simplu nu există, de aceea e absolut necesar să fim precauţi şi să „şlefuim” în cel mai înalt grad judecăţile de valoare.

CINE SUNT?

€xplicaţiile care s-au dat fenomenului OZN sunt foarte diferite, de la cele care neagă existenţa reală a obiectelor zărite, ajungând la cele care susţin că sunt instalaţii proprii Pământului şi până la cele care sugerează că sunt nave ale altor planete sau galaxii.

Oameni de ştiinţă din cele mai diverse ramuri şi organisme guvernamentale din diferite ţări au elaborat multe teorii în legătură cu cauza fenomenelor ciudate ce se observă pe cer. Orice versiune vom căuta nu va fi altceva decât o simplificare a realităţii. Biologul britanic J. B. S. Baldame consideră că: „Universul este nu numai mai ciudat decât ni-1 imaginăm noi, ci mult mai ciudat decât ni-1 putem imagina.”

Corpuri astronomice interpretate în mod greşit

Soarele poate fi uşor confundat cu un obiect neconvenţional, mai ales în zorii zilei şi în amurg. De asemenea luna, în diferitele ei faze, poate conduce la o eroare asemănătoare.

Când atmosfera este limpede, multe planete pot fi greşit luate drept „lumini pe cer”. Uneori s-au semnalat OZN-uri ce apoi s-au dovedit a fi luceafărul de dimineaţă, Venus în întuneric sau Jfipiter la linia orizontului. Apropierea extraordinară de aceste ultime două planete, în februarie 1975, a provocat un număr mare de presupuse observaţii ale OZN-urilor.

Câţiva meteoriţi de dimensiuni mari par că se deplasează încet (în special aceia care o fac în sensul de rotaţie al Pământului), lăsând o urmă strălucitoare ce poate dura chiar câteva minute. Bolizii, meteoriţii, stelele căzătoare, novele şi supernovele pot fi eronat luate drept nave care vin din alte lumi, după părerea fizicianului Joseph Kaplan.

3

Fenomene astronomice ciudate

Mulţi oameni de ştiinţă consideră că acestc întâmplări ar putea fi cauzate de fenomene atmosferice: formaţiuni noroase specifice, perturbaţii eoliene, reflexia luminii.solare, refracţia atmosferică, iluzii optice. Când în nopţile de 20 şi 21 iulie 1952 s-au semnalat discuri ciudate deasupra Capitoliului din Washington, explicaţia oficială a fost că se producea o distorsiune optică datorată existenţei unor păturI de

aer cald deasupra unora de aer rece. Şi aceste anomalii, după cum spun meteorologii, pot da naştere unei distorsiuni a undelor radar provocând ecouri false pe ecrane.

Alte ipoteze se bazează pe apariţia flăcărilor: pe suprafaţa băltoacelor şi a locurilor mlăştinoase prin descompunere organică se eliberează metan. Când acest gaz se autoaprinde sau se aprinde din cauza fulgerelor, spre exemplu, se produc globuri luminoase care plutesc pe suprafaţa apei stătătoare. Acelaşi efect se produce datorită vaporilor de amoniac.

De asemenea cutremurele de pământ ar putea să provoace efecte luminoase ciudate: de nenumărate ori s-au observat fosforescenţe sau mase incandescente înainte de începerea unui cutremur; ceea ce demonstrează că seismele declanşează in atmosferă anumite reacţii electromagnetice cu o componenţă luminoasă.

Oscar Galindez a afirmat că radiaţia circulară are un aspect asemănător fenomenului OZN. Aceşti bulgări de foc sunt mase sferice de aer ionizat ce iau naştere în timpul furtunilor şi apoi se deplasează, aparent la voia întâmplării. Avansează, se opresc un moment şi se mişcă în zigzag, iar în cele din urmă dispar în linişte sau printr-o bubuitură. Alcătuirea lor este puţin cunoscută şi prezintă tonalităţi roşii, albastre şi violacee. Phillip Klass ii aseamănă cu o formă specifică de plasmă naturală. După cum se pare sunt dotaţi cu electricitate statică şi persistă puţin timp. Pot fi observaţi aproape întotdeauna la joasă înălţime şi adoptă forme elipsoidale şi cilindrice cu luminozitate puternică. Vincent Gaddis consideră că cel mai interesant este că se cunosc multe cazuri de bulgări de foc de dimensiuni mici care au pătruns în încăperi locuite şi manifestând tară doar şi poat.e un „comportament inteligent”.

Există un fenomen electromagnetic numit „corona” care, câteodată, se observă deplasându-se de-a lungul cablurilor de înaltă tensiune intr-o formă foarte luminoasă asemănătoare unei sfere, unui disc sau unui inel. La joasă înălţime adoptă uneori forma unei radiaţii

globulare şi aceasta ar explica apariţia atât de frecventă a OZN-urilor în apropierea cablurilor electrice de înaltă tensiune.

Klass consideră că automobilele şi pietonii purtători de sarcini electrice atrag plasmele. Acestea ar fi capabile să ionizeze aerul adunat sub capota unui vehicul şi să provoace un colaps al circuitelor electrice (efect tipic al cazuisticii ufologice). Fizicianul Noel W. Scott a produs în laborator mici lentile roşii-portocalii de vapori ionizaţi cu aspect de farfurioare strălucitoare, introducând vapori în vid.

Michael A. Persinger şi Gyslasine F. Lafreniere au găsit un

raport pozitiv între fenomene anormale, falii geologice şi vâlvătăile solare, după studierea a 1242 cazuri ufologice şi a 4818 întâmplări neobişnuite de orice tip. Aceşti cercetători ai Universităţii Laurentian din Sudbury (Ontario) susţin că atât dejecţia explozivă a materiei care arde la suprafaţa solului, cât şi mişcările seismice pot genera câmpuri energetice limitate ce in anumite ocazii creează plasmoide luminoase şi chiar interferează în funcţionarea normală a creierului uman, provocând halucinaţii „ ufologice”. Gâteya dintre aceste plasme solare sunt detectabile prin radar.

Halucinaţii colective

Federico R. Kirbus a afirmat că farfuriile zburătoare constituie un fenomen psihologic generat de zvonuri vizionare pe baza binecunoscutului proces de contaminare socială. Apar în valuri, la intervale de timp mici, în anumite regiuni. Faptul că o persoană identifică, în mod public, vreun obiect aerian, real sau ireal, ca fiind o farfurie zburătoare, face ca şi alţi indivizi să pretindă că au văzut un OZN. Bourret a afirmat că acest fapt se produce prin ceea ce se cheama „autocataliză” şi „retroacţiune pozitivă”: când presa vorbeşte desre OZN-uri, alţi observatori privesc pe cer şi cred că văd obiecte nenaturale, ceea ce determină apariţia a mai multe articole în presă, şi astfel se răspândesc ştirile până ce ziariştii obosesc; atunci agitaţia dispare de la sine. Doctorul Galîndez este de părere că există în aceste fenomene perioade de calm succedate de altele de obsesie populară. Valurile apar ca o consecinţă a difuzării tară măsură a întâmplărilor senzaţionale legate de fenomenul OZN şi cărora li s-a făcut o prea mare publicitate. De asemenea, după cum spune el, o mare importanţă o are „efectul mulţime”, adică amplificarea percepţiilor distorsionate prin simplul fapt că sunt împreună mai mulţi indivizi. Acest efect poate duce la halucinaţii în masă: psihoze generatoare de mituri, o stare de isterie colectivă şi obsesia socială

care suscită confuzii în imaginaţia populară fiind motivate de semne iluzorii.

Alt factor influent este adoraţia modernă a farfuriilor zburătoare, prezicătoare ale salvării umanităţii şi ale adevărului ocult. Vedem în jurul nostru un număr important de grupări pseudoreligioase şi „ocultiste” care cresc ca din apă, cu idei delirante despre Fraţii Spaţiului. Aceştia, a'traşi de pe Marte, Venus sau Saturn, ne-ar'salva de pericolele unui dezechilibru în stratosfera, dezechilibru ce s-ar produce datorită exploziei bombelor nucleare.

Fenomenul alarmant al virusului epidemic extraterestru prins de corpul societăţii umane, a fost studiat în mod strălucit de

Jacques Vallee în cartea sa „Mesageri ai Inşelăciuniii”. In ea se demonstrează cum o învălmăşeală de neosecte spiritualiste transplutoniene spală, cu un succes notabil, creierul oamenilor, reuşind ca în scurt timp să slăbească vigilenţa publicului şi ca acesta să accepte tară discriminare ideile lor seducătoare.

Alţi Mântuitori vin în nave spaţiale să ne ajute. E la modă misteriosul, inaccesibilul şi, bineînţeles, fenomenul extraterestru; în a doua jumătate a secolului, acestea s-au înrădăcinat profund în patrimoniul mitologiei populare. Aceasta, la rândul său, promovează contaminarea şi se formează „bulgărele de zăpadă extraplanetar”.

Vehicule convenţionale

i

Deseori a fost văzută o serie luminoasă călătorind la unison; acest fenomen, ce a fost luat drept maşină zburătoare, ar putea fi o aprovizionare cu combustibil între două avioane în zbor.

J. Gordon Vaeth şi Urner Liddel au afirmat că în atmosferă există multe instalaţii ştiinţifice şi meteorologice care pot fi luate drept nave spaţiale (baloane-martor, sonde speciale, obiective pentru radar). Rachetele meteorologice, de exemplu, eliberează nori de sodiu care fiind luminaţi în stratosfera de razele soarelui produc efecte luminoase neobişnuite.

Aparatele de investigaţie spaţială produc o coroană luminoasă la intrarea io atmosferă. Sateliţii spaţiali, mai ales cei strălucitori îşi schimbă luminozitatea periodic la învârtirea în jurul axei lor. Gunoiul spaţial (resturi de vehicule aeriene, reziduuri abandonate în spaţiu de sonde sau astronauţi), în ocazii speciale poate fi văzut de pe Pământ. Philip J. Klass a afirmat că există multe subproduse rătăcitoare de origine industrială ce plutesc în atmosferă, ca nori de zgură, nori de praf de carbon şi spumă de detergenţi.

6

Discoteca plutitoare pe cer

Entomologii P. S. Callahan şi R. W. Mankin, din Statele Unite, au explicai că exoscheletul insectelor sau al fluturilor este un excelent dielectric, în jurul unui electrolit (fluidele biologice ale organismului animal). în contact cu un câmp electric ca cel produs de o furtună, de exemplu, acesta emite lumini şi culori strălucitoare la capetele antenelor şi picioarelor lor. O formaţiune de astfel de insecte ar produce un fenomen vizual interesant. Norton T. Novitt consideră că fenomenul OZN ar putea fi produs de furnicile zburătoare. Acest om de ştiinţă a afirmat că insectele se adună periodic în roiuri de până la 37 de milioane de indivizi, realizând un ritual nupţial. Dacă una dintre aceste colonii gigantice s-ar ciocni de o sarcină electrică statică - ne spune - ar putea da naştere

unei materii luminoase care să amintească de un OZN.
€rori de percepţie

Edgar F. Mauer este de părere că multe fenomene pot fi atribuite unor stări patologice ale vederii: celulele diferenţiate în umoarea vitroasă pot proiecta umbre pe retină, acestea fiind percepute ca puncte în mişcare şi presiunea vântului asupra ochilor poate provoca de asemenea vederea unor lumini false.

Există o listă lungă ce cuprinde afecţiuni psihopatologice care produc stări halucinante. în aceste cazuri subiectul vede efectiv „ce^a” ce nu are existenţă materială verificabilă. Pierre Delval consideră că se pot produce iluzii ale imaginilor luminoase care, conştient sau nu, sunt însufleţite de protagonist in funcţie de propria sa lume interioară.

Alain Gadmer afirmă că şi creierul este capabil să fabrice anumite observaţii în funcţie de simple analogii; informaţia percepută este prelucrată conform elementelor memorizate 'rnainte.

Elementele cele mai obişnuite pot fi şi ele interpretate într-un mod absolut fantastic atunci când subiectul este sub influenţa anumitor droguri sau a alcoolului, şi sunt mulţi cei care afirmă că aceasta este circumstanţa prezentă în fenomenele OZN.

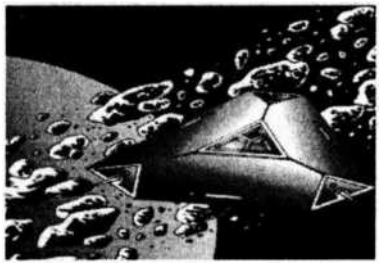

7
Mistificări, fraude si fabulaţii
* II

A fost numit „efectul excitaţie” cel prin care un martor sau un informator, la întocmirea unui raport al evenimentelor, alege ca cele mai importante datele cele mai puţin exacte şi sigure, tară a se referi la cele mai fiabile.

„Efectul reportaj” este alegerea detaliilor izbitoare şi impresionante din ceea ce se adaugă şi din exagerările tăcute cu ocazia povestirii în faţa publicului sau a mijloacelor de comunicare a celor întâmplate.

Pe mulţi îi fascinează faima, celebritatea, gândul de a-şi vedea numele în presă şi pentru a putea ajunge aici nu ezită să falsifice intenţionat faptele, inventând o povestire colorată despre OZN-uri. Donald I. Warren consideră că mulţi dintre aceştia sunt nişte bieţi oameni rataţi ce inventează, cu scopul

de a ieşi în evidenţă şi de a-şi compensa frustrările şi eşecurile avute. In general, sunt martori care nu pot fi remarcaţi din punct de vedere socio-profesional.

Isaac Asimov afirmă că: „Mai important decât ceea ce vedem pe cer este cum interpretăm. Cei care doresc să creadă că echipajele navelor din spaţiu sunt apărători benevoli ai bunăstării noastre, sunt persoane labile care, astfel, se agaţă cu disperare de nişte fantezii ce le oferă mult dorita siguranţă.”

In încheiere, amintim că există o interpretare critică, sceptică până la capăt şi maximalistă în sensul că tot ceea ce are legătură cu OZN-urile este iluzie, simplu epifenomen sociologic tară suport material, bazat pe semnalările unor indivizi mitomani.

Instalaţii aeriene ale tehnologiei de avangarda

O explicaţie neacceptată de autorităţile oficiale sugerează că OZN-urile sunt discuri fabricate în Statele Unite. La Washington - conform acestei teorii - s-ar fi acordat mai multe brevete de invenţie şi Pentagonul ar avea în desfăşurare mai multe proiecte de dezvoltare şi de producţie a farfuriilor zburătoare. Inginerul canadian A. V. Roe, preşedinte al companiei Avro din Otawa, a desenat diferite modele de avioane-zburătoare, poate la comanda Forţelor Aeriene ale puternicei ţări vecine.®Se ştie că un prototip special a fost conceput de Otis T. Carr, discipol al lui Nicola TeSla.

Doctorul James E. McDonald este de părere că nu ar fi deloc neobişnuită existenţa farfuriilor experimentale, lansate de către forţele armate ruse şi americane, de milionari excentrici sau de societăţi secrete.

Să ne amintim că în 1897 misterioasele aeronave ce au invadat spaţiul aerian al Statelor Unite aterizau adeseori *şi echipajele lor declarau că era vorba de vehicule electrice în stadiu de probă. După nouăzeci de ani încă nu avem veşti despre instalaţiile aeriene atât de revoluţionare şi nici despre ipoteticele arme pe care superputerile le fabrică.

Invenţii de război
i
ale Germaniei naziste

Eric A. Aggen, R. Lusar, Olaf Meyer Freyhold şi Renato Vasco au afirmat că obiectele neidentificate puteau fi foarte bine arme secrete fabricate de nazişti In timpul celui de-al doilea război mondial. Ştim că oamenii de ştiinţă Miethe, Habermohl, Bellonzo, Klein, Munch şi alţii au lucrat în Peenemunde şi in alte centre punând la punct rachetele V-l, V-2. Poate aceşti tehnicieni ai celui de-al treilea Reich şi-au continuat investigaţiile în URSS.

Andreas Faber-Kaiser a publicat chiar şi imaginile unor „titirezi- zburători” germani desenate de Schriever, care prezintă farfurii zburătoare autentice, tipice pentru sfârşitul anilor patruzeci şi care se pot găsi într-o carte a maiorului Rudolf Lusar.

Cxobiologia spaţiului

Pentru naturalistul american Ivan 1’. Sander-son, OZN-urile ar putea fi for ni e zoospaţiale, căci comportamentul lor il aminteşte mult

Posibilele origini astronomice ale OZN-urilor

• Vin de pe Luriă. De pe sateliţii naturali nedetectaţi de instrumentele noastre de observare a cerului. De pe sateliţii artificiali de origine exogenă sunt plasaţi pe orbita Pământului. Sau de pe mari nave- mamă aflate în suburbiile strato- sferei.
• De pe planete şi/sau sateliţi ai propriului nostru sistem solar.
• De pe mase transplutoniene ce se rotesc în sisteme solare interga- lactice.
• De pe unele comete.
• De pe corpuri astronomice încă neînregistrate de oamenii de ştiinţă.
• Chiar de pe Soare.
• De pe diferitele stele ale Căii Lactee.
• Din alte galaxii.
• Din acumulări de nebuloase îndepărtate.
• De pe grupări cosmice necunoscute, de rang superior celor ga- lactice.
• Din alte universuri fizice şi tridimensionale.

pe cel al animalelor. Navele de alimentare, in opinia lui, ar putea juca un rol asemănător găinii care stă pe ouă. S-a observat, de asemenea, că OZN-urile călătoresc în grupuri şi se manifestă cavaluri

migratoare. Există mii de specii, de o covârşitoare varietate de forme şi mărimi. Otto Binder consideră că numeroşii ochi pe care aceste creaturi îi etalează sunt luaţi, de obicei, drept ferestre sau uşiţe.

Aceste animale-maşini, indigene ale spaţiului, se alimentează poate cu energie pură sau direct de la razele soarelui (ca şi plantele care fac acelaşi lucru, indirect, prin fotosinteză).

Pentru Trevor J. Constable şi Erich Aggern, aceste creaturi invizibile ameb.oide, ce-şi au originea în spaţiu şi au lumină proprie, amintesc de moluştele din oceane. Par a ti metalice, fac manevre inteligente şi au habitatul lor natural în locuri neobservabile care înconjoară sau interpenetrcază planeta

noastră. Intr-un cuvânt, ne-am afla în faţa unor forme de viaţă necunoscute, terestre sau extraterestre.

Contesa Zoe Wassilko-Screcki afirmă că există specii ale vieţii animale încă neobservate, dar^autohtone, ale ionosferei terestre. Acestea posedă structuri goale pe dinăuntru, cu un minim de materie densă încărcată de electricitate. Pot fi veriga pierdută dintre viaţa organică şi cea anorganică şi de aceea lasă impresia că ar fi maşini.

Ray Palmer şi Otto Binder ne oferă altă explicaţie interesantă: în „ionosfera radiantă" în care se întinde Centura Van Allen (de la 2.000 la 65.000 kilometri înălţime), locuieşte o civilizaţie de fiinţe inteligente, invizibilă ochilor de pe Pământ, cu excepţia anumitor condiţii speciale. Aceste creaturi strălucitoare se apropie din când în când de suprafaţa Pământului şi, de la înălţimea ionosferei, devin vizibile datorită interacţiunilor electromagnetice: furtuni spaţiale sau uragane solare. Astfel de colectivităţi „radioactive" au creat o cultură foarte vastă şi diversificată, asemănătoare cu a noastră, dar adaptată „golului" spaţial.

S-au tăcut de asemenea speculaţii despre existenţa „Sistemului X", o maşină uriaşă care, după părerea lui Aime Michel ar putea zbura pe deasupra întregii lumi. Un robot foarte marc pe orbită sau

10

Centre de atracţie ufologicâ

Locurile frecvent asociate cu prezenţa OZN-urilor sunt:

• Cele in care se află copii, tineri, profesori şi infirmiere.
• Centre de învăţământ: şcoli, colegii şi universităţi.
• Spitale, clinici şi aşezăminte sanitare.
• Aşezăminte pentru oamenii cu deficienţe şi instituţiile ce le protejează.
• Lacuri artificiale şi naturale, lagune: râuri şi acumulări de apă potabilă.
• Filoane minerale şi instalaţii miniere. Rezerve subterane de uraniu.
• Falii geologice. Terenuri lovite de meteoriţi.
• Comori ascunse. /

m

• Vechi ruine îngropate.
• Monumente preistorice şi spaţii megalitice.
• Parcuri naturale.
• Drumuri de cale ferată. încrucişări de autostrăzi. Poduri.
• Turnuri de microunde şi relee radio-tv.
• Aeroporturi.
• Centrale electrice, substaţii şi cabluri de înaltă tensiune.
• Centrale nucleare.
• Puţuri petrolifere.
• Tancuri ce conţin materiale ca: petrol, gaz etc.
• întreprinderi industriale.
• Baze militare şi poligoane de pe care se lansează rachete.
• Arsenale.
• Pulberării şi depozite de muniţii.
• Instalaţii atomice şi incinte în care se fabrică arme nucleare.
• Cutremure de pământ şi erupţii vulcanice.
• Cele în care s-au produs catastrofe şi accidente.
• Gropi de gunoi şi depozite de reziduuri.
• Cimitire.
• Bazine piscicole. Ferme de creştere a vitelor. Lăptării.
• Lupanare.
• Avioane în zbor. Maşini în mers (mai-ales in timpul nopţii).
• Patrulări ale poliţiei. \ ■
• Stadioane, arene de tenis şi mai ales, câmpuri de golf.
• Partide de vânătoare şi întreceri pescăreşti.
• Spaţii de popas în aer liber pentru tineri.
V _____
II'
pe o planetă nelocuită a sistemului solar ar manevra nu numai OZN-urile, ci şi întreaga umanitate.

C. Maxwell Cade şi OscarGah'ndezsuntde părere că ;,nu discutăm cu fiinţe obişnuite, ci cu inteligenţe mecanice, organisme abiologice cu comportament programabil, o specie de androizi autentici sau derivaţi care acţionează ca ciborgi autonomi sau telecomandaţi”.

Această teorie a lui Galmdez este asemănătoare ipotezei luijean Luc Proust, care propune ca OZN-urile să fie considerate fiinţe ce, după un lung proces evolutiv, s-au transformat în supermaşini vii, mai rapide, mai sigure şi mai rezistente decât omul. Noua specie robotizată ar păstra, totuşi, trăsăturile originii sale umane şi, pentru mult timp, mijloacele de comunicare cu omul, la fel cum oamenii se bazează încă pe anumite-părţi alf corptflui care-i sunt deja inutile.

Creaţii ale inconştientului colectiv

f r

Celebrul psihanalist Cari C.ustav Jung consideră că OZN-urile ar putea fi o proiecţie psihologică a anumitor instalaţii folosite de specia umană, adică un fenomen derivai din componentele psihice şi emoţionale latente ale sufletului uman.

Pentru Pierre Vieroudy aeroformele ar consta în anumite materializări strâns legate de viaţa psihică a martorului şi a anturajului său. Totul se petrece ca şi cum o ciudată energie universală, difuză, dotată cu o viaţă psihică şi un caracter intenţionat elementare, s-ar materializa în activitatea informaţiei înmagazinată, conştient sau inconştient, de creierul martorilor. Activitatea OZN-nriior ar fi deci, un fenomen parţial indus de capacităţile PSI latente ale fiinţei umane. Intr-un astfel de caz, subiectul nu ar fi un simplu spectator ocazional al unei activităţi independente, ci un perceptor selectiv care ia parte în mod activ şi inconştient la materializarea a ceea ce a observat. Protagonistul tipic ce „declanşează" apariţia OZN-urilor este, de obicei, instabil în relaţiile sale afective, nervos, dotat cu calităţi paranormale (poltergeist, mediumnitate, întâlniri de fantome).

Pierre Delval consideră că puterea de concentrare a gândurilor şi emoţiilor a mai multor persoane poale crea mase luminoase fluctuante ce vor fi influenţate de concepţiile spirituale, ideologice şi mistice ale subiecţilor. In astfel de cazuri am avea de a face cu creaţii psihice incoştiente.

Telehipnozo ideo-plcistico

Acest tip de fenomene - afirmă doctorul Petcr Maddock - constă în proiecţii de tip psihic produse prin control de la mare distanţă de către un agent din afară. Totuşi, nu reuşesc să depăşească stadiul de

imagini înşelătoare ale navelor din spaţiu, intenţionat indnse în mintea pământenilor, poate din regiuni sau nivele de realitate îndepărtate.

Luis Schiinder împărtăşeşte aceeaşi idee. La rândul său, el crede că ufonauţii transferă în mintea observatorilor anumite efecte halucinante, printr-o formă de telepatie sau energie psihică. Acest tip de deducţii pornesc de la rezultatele obţinute prin experimentele de hipnoză de la mare distanţă: simulări ale lucrurilor sau situaţiilor provocate intenţionat, întotdeauna de o persoană care deţine putgrea de a hipnotiza. In opinia lui Oscar Galfndez, această persoană îl face pe'cel atins să perceapă lucruri false comandate de creierul-mentor.

Charles Bowen, J. G. Adams şi C. Maxwell Cade vorbesc de realităţi alternative sau universuri paralele. Este posibil ca OZN-urile să vină dintr-o lume invizibilă care se află la alt nivel. Tehnologia de acolo ar fi atât de avansată încât în fata

privirilor noastre buimăcite ar fi pură magie, deci de neînţeles. Poate că iniţiază în puterea de înţelegere a anumitor persoane alese, o întreagă imaginaţie psihică fantastică folosindu-se de bombardamentul cu vahjri de unde, cu scopul de a implanta o anumită ideologie rasei umane.

Teoria gândurilor solidificate

Precursorii acestei idei sunt Philip Creighton şi Gordon W. Allen. Pentru ei OZN-urile ar fi pur şi simplu creaţii ale minţii, ideo-forme. Realitatea obiectivă este plastică, capabilă să ajusteze în oarecare grad gândurile, dorinţele şi aşteptările noastre. Nu e de mirare că OZN-urile sunt forme mentale fenomenale, controlate de raţiune, creierul fiind un receptor capabil să lucreze la diferite nivele intelectuale. Nu trebuie uitat că lucrul acesta îl face apt pentru a se conecta la „izvorul universal de energie mentală”.

i Teoria conform căreia OZN-urile ar putea fi un produs al minţii a fost de asemenea propusă de J. G. Adams, Alain Gadmer şi Jacques Vallee. Aceşti cercetători consideră că acestea nu au nici un caracter material şi nici o structură materială. Sunt doar proiecţia unei imagini ce este captată de simţurile celui ce o observă. Ar putea ti vorba de proiecţii asemănătoare celor holografice, prin intermediul*unei tehnologii avansate şi necunoscute pe Pământ. Ceea ce martorul poate observa nu este decât o configuraţie specială a energiei concentrate şi teleghidate, care devine vizibilă în apropierea ei. Este „victimă” a unui sistem de transmitere a imaginilor Ia distanţă, ca şi cum în faţa lui ar funcţiona un aparat de televiziune.

şi Robert N. Webster au afirmat că în realitate OZN-urile nu ar fi metalice, ci compuse din ectoplasmă. Aceasta este o substanţă misterioasă de o extraordinară subtilitate, ce emană dintr-un component fiziologic al psihicului uman. Este vorba de structuri atomice puţin cunoscute din punct de vedere ştiinţific, de genul unor materializări spontane, deseori înregistrate şi chiar fotografiate la şedinţdle de spiritism. Spiritiştii ne asigură că acestea i'au naştere din „submateria” ectopla'smică a mediumului.

Călători în timp sau în alte dimensiuni

William E. Murphy este de părere că farfuriile zburătoare ar fi un produs vizibil al intersectării sau al scurtcircuitării a două universe paralele; cu alte cuvinte, al proiecţiilor între universe, „umbre” ale incintelor extraterestre cu n dimensiuni (pentru n mai mare de 4), în lumea noastră cvadridimensională care constă în lungime, lăţime, adîncime şi mişcare în timp.

Ar putea de asemenea să fie maşini ale timpului, presupunând

că acesta ar reprezenta a patra dimensiune. Călătorii săi poate au învăţat tehnologia scurgerii timpului şi sunt capabili să manevreze după voie şi în orice direcţie fluxul evenimentelor.

Luis Schoenherr consideră că, dacă a patra dimensiune este din punct de vedere al formei identică timpului şi acesta nu este, în fond, diferit de spaţiu, ceea ce devine realmente semnificativ este ansamblul continuumului Spaţiu-Timp. De aceea, o mişcare în timp este tot atât de realizabilă ca şi în spaţiu şi astfel OZN-urite ar putea foarte bine să fie „maşini ale timpului” şi să-şi aibă originea în viitor, după cum a intuit H. G. Wells. Navele din spaţiu sunt pentru John M. Prytz manifestări ale unui Univers-antimaterie sau ale unui Univers paralel. Când cosmosul a fost creat, s-a putut forma o cantitate egală de materie şi de antimaterie, sau e posibil ca galaxiile de antimaterie să fi fost amestecate cu cele alcătuite din materie obişnuită. Este de asemenea probabil să existe mase comparabile ale celor două materii, în vederea păstrării simetriei naturii, şi fiecare dintre ele în concordanţă cu universuri distincte şi independente.

Sunt demoni sau fiinţe aie răului ?

r

Salvador Freixedo, fost iezuit porto,rican, a afirmat că „există numeroase paralelisme între OZN-uri şi demoni. Umanitatea este un simplu pion într-o partidă de şah cosmic, în care sunt implicate

două mari forţe antagonice: ufonauţii binevoitori şi colectivele lui Luzbel (demonii luminii). Aceştia sunt cauza creşterii agitaţiei sociale, politice şi religioase pe care o vedem in jurul nostru”.

Doctorul Pierre Guerin consideră că „ufonauţii moderni şi demonii epocilor care au trecut sunt probleme identice. Demonii apar în fiecare perioadă istorică ascunzându-se exact sub înfăţişarea la care martorii epocii se aşteaptă, în funcţie de condiţionările culturale şi de momentul istoric. Acelaşi efect-cameleon este şi caracteristica fenomenului ufologic”.

Obiectele neidentificate nu ar fi decât aspectul parţial al unui întreg de ordin superior şi de natură fizică, psihică şi spirituală în acelaşi timp.

DE UNDE VIN?

Dacă există multe teorii despre ce sunt OZN-urile, abundă şi ipotezele care încearcă să ne lămurească asupra provenienţei

lor. Vom începe prin a vorbi de cele ce dau ca origine un punct apropiat.
licize secrete pe Pământ
Piloţii farfuriilor zburătoare ar putea fi creaturi ce locuiesc ca şi noi pe Pământ. Necunoscuţi pentru majoritatea muritorilor şi ignoraţi oficial de ştiinţă, aceşti „ultratereştri” sunt băştinaşi ai propriei noastre planete şi cauza directă nu numai a apariţiei OZN-urilor, ci şi a tot felul de fenomene psihice, paranormale şi chiar religioase. Această idee susţinută, printre alţii, de doctorul Jacques Vallee, se întemeiază pe abundenţa de tradiţii orale şi scrise despre aceste creaturi care au apărut în multe civilizaţii anterioare.
Dintre rasele numeroase ce ne vizitează, unele dintre ele ar putea fi locuitorii continentelor dispărute (Atlantida, Lemuria sau Mu) care înainte ca acestea să fie îngropate de ape, au căutat refugiu în vreun loc sigur şi îndepărtat de pe Pământ, într-un spaţiu de natură materială sau „eterică” conservându-şi toate prerogativele tehnologice, printre care dispozitivele de înaltă tehnologie pentru a învinge spaţiul.
Fie că provin de pe alte planete şi/sau alte dimensiuni sau chiar de pe Pământ, aceştia pot utiliza, permanent sau pentru puţin timp, ca bază de acţiune spaţii special amenajate. S-au făcut multe speculaţii despre posibilitatea existenţei bazelor străine secrete în zone îndepărtate cum ar fi Antarctida, Groenlanda, selva amazoniană, munţii din podişul Tibet şi multe alte locuri nelocuite sau insuficient explorate.

Raymond Bernard este de părere că nu coate OZN-urile ar fi extraterestre, unele provenind din interiorul globului terestru care este parţial gol şi fiecare din cei doi poli are câte o deschizătură. Se spune că amiralul Byrd, explorator al Polului Nord, a pătruns in această zonă necunoscută şi a găsit un teritoriu cu climă temperată, cu munţi, păduri, râuri, lacuri, faună şi vegetaţie.
Brinsley Le PoerTrench, membru al Camerei Lorzilor din Marea Britanie, consideră că această lume subterană a fost construită de locuitorii Atlantidei pentru a fi protejaţi de catastrofele oceanice şi" seismice. Cele două intrări localizate la poli (intrări fotografiate chiar şi de sateliţii americani) sunt cele care permit accesul la lumea exterioară. Aici se adăpostesc de mai mult de unsprezece mii de ani „corăbiile spaţiului" care ne vizitează astăzi. Robert E. Dickhoff şi Michael Barton X susţin şi ei ipoteza existenţei unei lumi subterane. După părerea lor, farfuriile zburătoare sunt originare dintr-o mare „conurbe” alcătuită din şapte metropole subterane, ce comunică între ele

prin conducte goala-ale căror capete apar la suprafaţă in Tibet, Siberia, America de Nord, America de Sud şi pe anumite culmi muntoase îndepărtate. Au fost construite de marţieni, care la timpul potrivit au venit să colonizeze Pământul şi s-au stabilit acolo cu scopul de a scăpa de radioactivitatea ce a urmat conflictului atomic dintre Atlantida şi Lemuria. Navele lor interplanetare intră şi ies prin mai sus-menţionatele deschizături de suprafaţă, iar propulsia lor se bazează pe curenţii magnetici planetari. Echipajele lor controlează de secole destinul omenirii.

Civilizaţii suboceanice

Antonio Ribera, Will Carson şi Otto Binder vorbesc despre posibila origine subacvatică a OZN-urilor. Şaizeci şi unu la sută din suprafaţa globului este acoperită de apă, cu adâncimi de până la zece mii cinci sute de metri (suficient pentru a scufunda muntele Everest). Ce loc mai bun - se întreabă aceşti cercetători - există pentru a te ascunde de locuitorii Pământului ?...

S-au înregistrat mii de observaţii ale unor corpuri ciudate scu- fundându-se în mare, evoluând în apele sale sau apărând la suprafaţă. Uneori cu o asemenea asiduitate încât au dat naştere speculaţiilor despre existenţa „porturilor” pentru farfuriile*zburătoare precum cele din zona Malaieziei, în Oceanul Indian, sau cele din golful San Matîas din Patagonia. Ivan T. Sanderson, linul din cei mai competenţi

cercetători ai „zonei crepusculare”, după Charles Fort, susţinea teza conform căreia in fiecare mediu (apă, pământ, aer) ar putea înflori culturi complexe, separate între ele, ca în compartimente etanşe. Mai concret, in uriaşul volum de apă oceanică ar locui specii conştiente, capabile să brăzdeze cerul în vehiciiLe-amfibie.

Fenomene metaterestre tridimensionale

Merită să luăm în considerare eventualitatea că oamenii spaţiului au întemeiat o civilizaţie care să se extindă in tot universul, fără iegătură deosebită cu propriile planete, şi care să locuiască veşnic in nave mari, superamenajate, ce colindă liber spaţiul. In această concepţie a „Refugiilor Interstelare", nave speciale cu volum considerabil ar putea găzdui comunităţi intregi timp de mai multe generaţii.

Aceste nave ar călători încontinuu şi in diferite direcţii, cu dorinţa dc a satisface o curiozitate intelectuală şi ştiinţifică, căutând noi lumi locuibile. Galîndez, Peter Sharp şi Bourret au afirmat că farfuriile zburătoare ar fi sonde dc comunicaţie intre suprafaţa terestră şi uriaşele nave-mamă.

Baze pe alte planete şi sateliţi

Toate planetele şi sateliţii sistemului solar au fost, înainte sau după, considerate baze dc provenienţă sau tranzit pentru farfuriile zburătoare. Posibilitatea ca „ele” să fie de origine in- tergâlactică, dar să fi organizat „locuri de popas” in corpuri nelocuite ale sistemului nostru solar, a fost formulată din nou de Coral E. Lorenzen.

Fenomenele Lunare Tranzitorii (T.L.P.) sunt modificări întâmplătoare şi de scurtă durată, observate de astronomii profesionişti sau amatori, de astronauţi sau pur şi simplu înregistrate pe fotografiile satelitului natural al Pământ

tului. Ele constau in transformările aparente sau trecătoare ale structurii solului lunii însoţite uneori de alte fenomene: sclipiri şi fosforescenţe de diferite tonalităţi, inceţoşări, vapori ce îngreunează observarea, lumini instabile, dispariţia şi reapariţia de mici cratere, observarea bruscă a unui crater nou înainte nesesizat, figuri geometrice, structuri cu apariţie artificială, benzi longitudinale diferenţiate clar de terenul ce le înconjoară, mici promontorii sau „cupole” etc.

In mod deosebit in zona craterului Platon - un circ cu fundul plat având un diametru de% de kilometri-s-au înregistrat schimbări numeroase şi frapante în ultimele patru decenii ale secolului trecut, transmise cu multe detalii de membri ai Societăţii Astronomice Regale din Londra.

Considerând marea masă a T.L.P petrecute timp de secole, legate de anumite observaţii foarte ciudate, apare inevitabil bănuiala că unele dintre aceste întâmplări au o origine artificială.

Ipoteză extraterestră clasică (C.T.H.)

Aceasta este tară îndoială cea mai populară dintre justificările referitoare la prezenţa neobosită a OZN-urilor în atmosferă. Este, de asemenea, cea care a dobândit mulţi adepţi

în comunitatea ştiinţifică şi printre ufologii „profesionişti”. Ea presupune că ne aflăm în faţa navelor nepământene, construite de fiinţe inteligente comparabile cu Horno Sapiens, deşi, poate, mult mai evoluate în inginerie, mecanică şi psihologie decît noi. Respectivele fiinţe locuiesc pe planete sau sateliţi de natură asemănătoare planetei Pământ. Atât „ei” cât şi „'reşedinţele şi locuinţele” lor ar fi compuse din materie obişnuită sesizabilă de simţurile umane; adică, structura lor atomică şi moleculară ar fi solidă, fizică şi strict tridimensională.

Pentru a ajunge din regiuni îndepărtate ale universului până Ia sistemul solar, ar fi trebuit să traverseze vaste abisuri siderale, posibil de trecut doar prin dezvoltarea unor dispozitive de deplasare spaţială cu mare eficienţă tehnică. Trebuie să presupunem că au depăşit, într-un mod pe car? nici nu ni-1 putem imagina, situaţia tară ieşire a imposibilităţii vitezelor superluminice, postulat fundamental, după cum se ştie, al teoriei relativităţii.

Ipoteza marţiană. Farfuriile se apropie de pe planeta vecină. Din motive de economie cosmică - afirmă Antonio Ribera, Manuel Pedrajo şi L. Taylor Hanson - valurile de OZN-uri trebuia să se înregistreze la date la care planeta Marte se afla în opoziţie faţă de

Pământ, la perioade de douăzeci şi şase de luni, când astrul toşu se găseşte la o distanţă minimă. Dar experienţa ultimilor patruzeci de ani nu pare să confirme presupusa invazie bienală a discurilor zburătoare.

Alternativa venusiană. Sunt mulţi cei care susţin că OZN-urile ar putea proveni de pe Vcnus, iar astronomul Eloy Ortega este unul dintre ei. In zilele ce urmează con juncţiei acestei planete cu Pământul şi Soarele, farfuriile zburătoare reapar pe cerul tuturor continentelor.

Centura de asteroizi. Din ceea cc susţin ccl puţin o jumătate de duzină de „contactaţi”, această aglomerare de fragmente de rocă intre Marte şi Jupiter este rămăşiţa exploziei planetei Maldek, distrusă in urma unei confruntări cu arme de mare putere distţuctivă. Acest conflict s-a produs după traversarea unei perioade de decadenţă şi negativitate generalizată, asemănătoare cu cea pe carc o suferă acum Pământul. O parte a locuitorilor de pe Maldek, prevăzând sfirşitul catastrofal al planetei lor, a emigrat in vehicule aerospaţiale sofisticate şi s-a stabilit printre noi.

Cele trei planete trasplutoniene. „Contactaţii” insistă unul după altul in a afirma că OZN-urile ne abordează de pe Ganimedes, satelit al Jupiterului, care, după cum spun

astrofizicienii, indică nişte aparente condiţii de locuit comparabile celor terestre. Contacte foarte numeroase confirmă că sistemul nostru solar nu este format din nouă, ci din douăsprezece planete.'Unele OZN-uri apar pe cerul nostru de pe trio-ul planetar încă nedescoperit, probabil din cauză că nu e vorba de astre compacte obişnuite, ci de planete „eterice”, sub-materiale, invizibile ochiului muritorilor.

Alte sisteme solare. Francisco Donis şi alţi discipoli sunt de părere că farfuriile zburătoare vin din constelaţiile Alfa Centauri şi Proxima Centauri. Duncan Lunan, om de ştiinţă scoţian, presupune că sondele spaţiale au fost lansate în urmă cu treisprezece mii de ani dc locuitorii unui astru muribund din constelaţia Bourul. Betty Hill, cea care a fost sechestrată şi transportată pe un OZN în 1961, crede că acestea provin din constelaţia Zeta. Robert K. G. Temple ne asigură că işi au originea pe o planetă ce aparţine sistemului stelar binar Sirius, ai cărui locuitori, nommii, au sosit acum cinci mii de ani pe teritoriul Libiei de astăzi. Aici-dupăcum spun ei-s-au amestecat cu dogonii (trib cc încă dăinuie în Mali, la sud de Sahara), punând bazele unei civilizaţii renumite care a influenţat profund naşterea şi dezvoltarea culturilor sumeriană şi egipteană.

lumi întrepătrunse

Otto Binder consideră că QZN-urilc şi alte fenomene conexe işi pot avea originea într-o lume al cărei grad de vibraţie se află cu o octavă deasupra lumii noastre, implicând conceptul de „lumi in alte lumi”, interpenetrându-se reciproc. Locuitorii fiecăruia dintre spaţiile vibratorii văd, aud şi ating sistemul limitat al realităţii pe care li-1 oferă propriile organe senzoriale, ce an capacitatea de a acţiona exclusiv intr-o porţiune bine definită a spectrului total al energiei vibratorii. Astfel, am avea la îndemână lumi întregi, invizibile, stratificate in „pături” sau sfere interpenetrate; ca şi cum foile unei cepe s-ar suprapune şi s-ar interpenetra, şi totuşi, s-ar păstra între ele o despărţire abisală vibrantă. J. B. Hasted, fizician şi para-psiholog, susţine că „există un număr infinit de «lumi» ce coexistă la rândul lor în sânul unui număr infinit de dimensiuni, dar nu- interacţionează direct intre ele pentru că sunt reciproc «ortogonale»”, 'lotuşi, dacă conştiinţa umană ar ti capabilă să primească impresiile senzoriale ale unuia dintre aceste spaţii deosebite, şi-ar găsi astfel explicaţia o mare varietate de fenomene, atât ufologice cât şi paranormale. In scopuri practice, realitatea nu este ceva absolut, ci este condiţionată şi relativă. Pentru o minte în special concretă, „realitatea ei obiectivă” ar fi in funcţie de direcţia şi de

„suprafaţa” specifică spre care şi-ar focaliza atenţia.

Teoriei reolitotilor
i
alternative

Formulată in jurul anului 1966 de Allen Crcenfield, ea pune în discuţie faptul că realitatea nu este ceva fix şi static, sau, cel puţin, nu estejn actuala noastră stare de înţelegere. Prin urmare, ne este dat să fim ademeniţi de o oarecare stare de realitate, prin intermediul călătoriilor sau transmisiilor într-o anume interrealitate. Universul în care locuim ar fi numai o parte a totalităţii realului.

21

Prin istoric, locuitorii altor realităţi alternative au fost in contact cu umanitatea, in general cu intenţii prietenoase şi în mai mică măsură cu gânduri ostile, in vederea dominării populaţiei prin manevre secrete.

In concepţia einsteiniană se admite conceperea „scurtăturilor” spaţiale prin producerea de curburi locale (asemănătoare găurilor făcute de viermi). Cu cât este mai mare cantitatea de materie, cu atât mai marc este curbura spaţiului în acel punct. Dacă masa unei vecinătăţi ar fi suficient de mare şi s-ar ajunge la o anumită rază de înfăşurare, curbura înconjurătoare s-ar închide peste ea. Conţinutul ei ar rămâne atunci izolat de restul complexului spaţio-temporal. Un astfel de efect s-ar traduce printr-o surprinzătoare dispariţie a obiectelor materiale. Un corp spaţial care s-ar mişca cu o viteză apropiată de cea a luminii ar dobândi - conform teoriei relativităţii - masa necesară pentru a închide peste ea propriul câmp gravitaţional. Ar trece în acest mod intr-un alt plan, diferit de cel al universului observabil. In afară de aceasta, materia nu ar fi supusă aceloraşi legi fizice care in mod normal guvernează în interiorul lui, putând să dispară şi să reapară in alte puncte din spaţiu, într-un timp foarte scurt. Această teorie a fost propusă de Schwarzschield.

Speculaţii asemănătoare face şi Luis Schoenherr. Acest cercetător susţine ideea conform căreia călătorii provin cu adevărat din spaţiul exterior, dar în timpul deplasărilor

folosesc a patra dimensiune pentru a învinge marile distanţe intersiderale. Adică sunt tridimensionale şi îşi au originea chiar in coruinuum-ul nostru spaţio-temporal, dar pentru a călători în afara lui se folosesc în treacăt de mecanismele tehnologiei cvadridimensionale. Pentru a evita „traversarea” întinderilor longitudinale, cu ajutorul tehnicii lor avansate ar produce nişte curburi locale in spaţiul care trebuia cucerit; odată obţinut lucrul acesta, ei pur şi simplu ar începe să ni se înfăţişeze.

Alte sisteme de realitate

Raoul Foin este de părere că OZN-urile vin dintr-un univers cvadridimensional; frecventele lor dispariţii instantanee s-ar explica prin brusca transferare în viitor, unde nu le putem percepe. Aşadar, ele apar nu din spaţiu, ci din timp. Ar putea să fie practicanţi ai întoarcerii în timp şi poate că le face plăcere să ne cerceteze ca pe strămoşii lor.

Otto Binder sugerează că ar fi fiinţe dintr-o „zonă temporală” diferită şi, pentru ei, fară existenţă reală, solidă şi palpabilă. Ar fi

vorba mai degrabă de simple proiecţii prin intermediul barierei temporale.

John A. Keel, John R. Young şi'doctorul Stannard consideră că este posibil să întâlnim fiinţe inteligente ale unui „univers negativ” compus din antimaterie, univers ce coexistă alături de al nostru sau

ii interpenetrează tară să ne dăm seama. Acela ar putea explica raţiunea atât a farfuriilor zburătoare, a „poltergeist”-ului, cât şi a fragmentelor de materie ciudată carc, inexplicabil, cad din cer etc.

O altă ipoteză postulează că OZN-urile nu provin din spaţiul exterior convenţional, ci aparţin „spaţiului interior” al omului. Matt Graeber este de părere că ceea ce astăzi numim OZN-uri, in alte momente ale istoriei au fost avut numele de vedenii, zeităţi, sfinţi şi îngeri.

CE VOR?

Plecând de la ipoteza că nu există o singură explicaţie pentru fenomenul OZN, se va înţelege că este logic ca teoriile despre ţelurile lor să fie de asemenea foarte diferite; există persoane care ne asigură că presupuşii extraterestri vin să ne distrugă sau să ne trasforme în sclavi, şi altele care, din contră,

presupun că misiunea lor este să ne „civilizeze”, să ne înveţe, să ne protejeze.

Răpiri şi ciborgi umani

Jacques Scornaux consideră că umanoizii ar putea fi muritori capturaţi de extraterestri şi obligaţi să se supună fiinţelor ce comandă OZN-urile. Astfel, ar putea să exploreze în detaliu planeta cu ajutorul acestor bioroboţi teleghidaţi, tară ca aceştia să se poată manifesta direct. Prin manipulări genetice au putut dezvolta nenumărate specii umanoide, fiecare dintre ele adaptată misiunilor specializate pe care trebuia să le îndeplinească printre noi, în acelaşi mod în care specialiştii care se ocupă de animale cresc mii de specii canine pentru vânătoare, paza oamenilor şi a vitelor, salvarea oamenilor, curse etc. Misterioasele dispariţii ale oamenilor care parcă se volatizează în aer sunt o constantă în arhivele poliţiei. Pe de altă parte, se cunosc multe cazuri în care echipajele groteşti ale OZN-urilor au apărut însoţite de alte persoane identice fiinţelor terestre. „Contactaţii” indică la rândul lor că extraterestrii răpesc - cu diferite scopuri - numeroşi pământeni, bărbaţi şi femei, întotdeauna cu consimţământul conştient sau inconştient al acestora.

Fenomene de mimetism şi camuflaj

John A. Keel este de părere că „ultratereştrii” ne-au apărut în trecut sub înfăţişări simulate care, mai degrabă, se potriveau trăsăturilor psihologice şi temperamentale ale fiecărei comunităţi şi sistem

de credinţe. în a doua jumătate a secolului XX, ei imită vehiculele planetelor îndepărtate, pentru că se adaptează cel mai bine mentalităţii tehnocratice a vremurilor noi. Şi în viitor vom fi martorii fluxului în continuum-ul nostru spaţio-temporal, martori ai unei game de fenomene chiar şi mai ciudate, anormale şi misterioase decât obiectele neidentificate contemporane. OZN-urile şi umanoizii cameleonici reprezintă în faţa privirii noastre mirate ceea ce Jean Robin a supranumit „Marea Parodie”: un magnum opus al teatrului cosmic, montat cu atâtea acte şi scene sofisticate ca o excelentă comedie a lui Shakespeare. Iată câteva dintre personajele şi situaţiile falsificate care, de-a lungul timpului, au fost puse la cale de abilii actori ai cerului:

- Simulacre de personaje mitologice preistorice, zeităţi şi eroi din Olimp.
- Dragonii zburători ai Chinei Imperiale.
- Tezaurul Alianţei, coloane luminoase, care de foc, nori strălucitori şi stele din Betleem în episoade legate de cultura ebraică- creştină.

• Cruci scânteietoare în atmosfera Evului Mediu (Carol cel Mare).
• Sori ce „se opresc” până când o bătălie se decide în favoarea unei tabere ecleziastice.
• îngeri şi „trimişi” ai bisericii catolice.
• Mii de apariţii ale unei frumoase doamne „mai strălucitoare decât mii de sori”, care timp de opt sute de ani a trecut drept „Maica Domnului” sau „Fecioara Maria”.
• Diavoli infernali, monştri deformaţi ai tenebrelor şi demoni ispititori ce au martirizat oamenii scrupuloşi în vremuri îndepărtate.
• Zeci de cazuri de formaţiuni neobişnuite de câte douăzeci de elicoptere în zbor, o adevărată plagă a Statelor Unite în anii şaizeci, şi legate de mutilările turmelor de vite. Sunt caricaturi ale elicopterelor, căci niciodată nu au fost identificate ca aparţinând vreunui heliport cunoscut.

Modelul cel mai uimitor al mimetismului ufologic a fost scos la lumină de un studiu strălucit al lui Bertrand Meheust. începând din anul 1880, OZN-urile apar masiv în povestirile science-fiction,

copiind (sau mai bine zis pre-descriind)cu o incredibilă exactitudine şi multe detalii, abundenta tipologic ufologică ce se va dezlănţui după 1947. Cu aproape un secol înainte, romancierii au prevăzut cu o foarte mare precizie ceea ce atunci părea fantastic, adică scenele astăzi tipice în legătură cu farfurii zburătoare, aterizări, umanoizi, morfologii, aspect exterior şi comportament al discurilor şi „trabucelor” extraterestre. Aruncând o privire peste aceste texte vechi de mâna ^ doua, parcă citim orice material informativ obişnuit despre farfuriile zburătoare din zilele noastre.

Ideologia extraterestră ar preceda masiv şi în domeniul inobservabilului (romane-foileton ieftine), ceea ce s-ar fi întâmplat mult mai târziu; astfel s-a făcut o pregătire profetică mentalităţii populare cu scopul de a introduce treptat noţiunea unei multiplicităţi culturale în cosmos.

Implicaţii catastrofale

Dintr-o nedesluşită relaţie cauză-efect, pe care într-o bună zi o vom descoperi, originea OZN-urilor este strâns legată de întâmplări' ca uragane, erupţii vulcanice şi alte catastrofe întotdeauna considerate dezlănţuiri ale forţei oarbe a naturii.

OZN-urile obişnuiesc să se concentreze în aceste zone conflictuale, din motive necunoscute. Alberto Perego susţine că sunt legate de o serie interminabilă de „accidente” aleatorii, care, după părerea lui, prezintă caracteristici ce le pot califica drept intenţionate. Se observă efectiv o'repetare suspectă a anumitor tipuri de catastrofe: căderi ale avioanelor, explozii pe portavioanele americane în apropierea Chinei şi Vietnamului, pe trenuri cu combustibili chimici sau convoaie de arme şi muniţii, coliziuni ale vehiculelor ce transportă emigranţi şi pelerini religioşi, incendii fulminante în azilele de bătrâni şi în locurile în care sunt copii singuri, etc. S-au înregistrat de asemenea valuri de calamităţi cu o frecvenţă aparent superioară hazardului, in anumite zone geografice (Filipine, Columbia, Pakistan) şi în timpul perioadelor de frică, ură violentă şi agitaţii sociopolitice intense. Bătrânii deja ştiau şi considerau „scuturile arzătoare” de pe cer semne prevestitoare de rău, sigur aducătoare de nenorociri.

După părerea lui Ramatîs şi a altor „contactaţi”, împrejurările potrivnice nu au nimic neprevăzut în ele, ci sunt cu grijă pregătite de echipe de specialişti „angelici”.

Motivul principal pentru ca inginerii siderali să programeze cu atâta meticulozitate experienţe dureroase, individuale sau colective,

nu este acela de a se bucura exercitând o cruzime gratuită; dimpotrivă, ei ştiu că cele ce par nenorociri îngrozitoare ne sunt foarte necesare; şi chiar mai mult: se dovedesc a fi absolut necesare pentru progresul nostru interior şi îndeplinesc, chiar dacă nu par, o funcţie cathartică foarte utilă. Nenorocirile, administrate in ocazii bine alese, ar constitui o tehnică.cunoscută, de o maximă eficienţă, cu scopul de a purifica moral sufletul şi latura psihologică a individului. Şi mai ales, optimizează, în întregime şi pe termen lung, ritmul de dezvoltare spirituală şi evolutivă a fiinţelor conştiente.

Un sistem de control

Jacques Vallee consideră că fenomenul OZN este manifestarea unei realităţi ce transcende timpul şi spaţiul. E timpul să recunoaştem ‘că studiul acestor fenomene nu este de competenţa ştiinţei, ci a serviciilor de contraspionaj.

Există un sistem elaborat de control metaiogic al planetei Pământ, ce a intrat progresiv în funcţiune după cel de-al doilea război mondial, când vechile mituri nu au mai servit la nimic.

Acest nivel de intervenţie în societatea terestră funcţionează ca un regulator în dezvoltarea ei şi influenţează comportamentul speciei umane. OZN-urile constituie o manifestare simbolică, un tablou influent, proiectat pentru a altera sistemele individuale şi colective de valori şi comportamente. Tehnologia ufologică distorsionează simţul realităţii observatorului şi afectează conştiinţa umană prin intermediul tehnicilor sofisticate psihotronice, în vederea generării transformărilor psihosociale, politice şi economice în biosfera cerebrală a acestei planete.

OZN-urile ar fi dispozitive ce ar da naştere unei deformări în structura de captare a realităţii spectatorului, cu scopul deliberat de a proiecta imagini şi de a reprezenta scene, ca într-o gigantică dramă teatrală, scene menite să schimbe radical bagajul nostru de cunoştinţe ştiinţifice.

27

„Ei” reprezintă o bombă socială cu ceas şi*îşi execută rolurile intr-un amplu plan de seducţie subliminală, având grijă să-şi preia conceptele ideologice ale arhetipurilor de bază din genul uman, drept pentru care încearcă să forţeze o schimbare globală a comportamentului colectiv. Mecanismul de supraveghere a mediului uman pe care îl folosesc extraterestrii ar putea fi localizat în spaţiul exterior. Această inginerie sufletească îşi trage poate sevele din altă lume şi este in acelaşi timp de natură fizică, psihică şi spirituală, capabilă de o manipulare abilă a mentalităţii publice. N-ar putea fi, in ultimă instanţă, „Manipulatorii” altceva decât un grup uman, care a reuşit să deţină o formă foarte avansată de putere psihotronică?... Ar trebui să ţinem seama de f<y)tul că totul este condus din „Magonia”, un fel cje univers paralel imbricat cu al nostru, care nu este accesibil nici simţurilor, nici minţii omului de rând. Timpul în Magonia nu s-ar. scurge cu aceeaşi viteză ca pe Pământ şi nici spaţiul nu ar fi acolo o simplă extensie longitudinală, conform legilor fizicii.

Unii cred că extraterestrii sunt un corp de poliţie stelară care lucrează ca paznici ce ne protejează de o eventuală agresiune a hoardelor extraterestre şi imperialiste. In acelaşi timp se ocupă să zădărnicească expediţiile noastre de cucerire a spaţiului exterior şi izbucnirea celui de-al treilea război mondial, care ar putea duce la dispariţia biosferei terestre şi la o deflagraţie atomică în lanţ ce ar putea pune serios în pericol echilibrul şi securitatea soarelui şi a familiei sale de planete. Conform opiniei unor „contactaţi” care susţin că ar fi primit mesaje din altă dimensiune, locuitorii lumilor vecine vor lua legătura cu noi în mod direct, pentru a ne neutraliza prin metode coercitive hecatomba unui confict nuclear renunţând astfel, datorită unor motive grave şi justificate, la obişnuita

lor stare non-contact.

Dan Lloyd crede că în univers există mai multe categorii de fiinţe spirituale al căror ţel este de a pune piedici adevăratei evoluţii a umanităţii. Aceste fiinţe determină în mod deliberat concepte materialiste pentru ca să evite gândirea liberă şi să împiedice ca adevărata cunoaştere spirituală să fie aplicată în activităţile umane vitale: educaţie, ştiinţă, artă şi religie. Aceste personalităţi maligne erau bine cunoscute încă din Persia antică sub numele generic de Ahriman sau de Satana în Biblie. Acestea ar răspândi zvonul că pe Pământ vor sosi maşini încărcate cu fiinţe din spaţiul exterior, adică extraterestri, ceea ce nu ar fi altceva decât un tablou halucinant special indus.

28

DE CE NU IAU LEGĂTURA CU NOI?

în faţa nenumăratelor afirmaţii despre prezenţa lor se pune o întrebare logică: de ce nu coboară odată să-i cunoaştem şi noi?... Din 1947, mii de persoane din toată lumea.au început să se intereseze despre evoluţia unor maşinării cu caracteristici tehnice revoluţionare care se prezintă în faţa mulţimilor cu mai mare îndrăzneală pe zi ce trece. Oare este vorba de un amplu plan educativ pe termen lung cu scopul de a ne obişnui lent dar eficace cu prezenţa constantă a extraterestrilor?... Prin această metodă de a organiza mari spectacole pe cer, peste o jumătate de secol mintea umană va fi destul de „îmblânzită” ca să accepte fenomenul extraterestru ca pe unul de rutină. Miracole ale precontactului indirect, care echivalează cu o impresionantă campanie de relaţii publice pentru a crea o imagine interplaneteră seducătoare.

Non-contactul este o realitate care nu prejudiciază relaţia dintre extraterestri şi rasa umană, căci există şi alte modalităţi mai puţin evidente de interrelaţie, diferite de contactul direct. Cu alte cuvinte, deşi omul de pe stradă nu ştie, contactul există - spun „contactaţii”
-nu numai într-una, ci în mai multe forme, şi singura şansă de comunicare, deocamdată absentă, este stabilirea de relaţii bilaterale, vădite şi la vederea tuturor.

Este posibil ca o apropiere reciprocă să se ofere în exclusivitate speciilor evoluate, şi ca izolarea, cel puţin parţială, a rasei inferioare faţă de cea superioară să fie tonică în faţa civilizaţiilor care se găsesc în prima fază a

dezvoltării culturale.

Trăim pe o planetă tânără şi de aceea transferul de informaţii în două direcţii nu a dobândit încă o formă definitivă? Suntem o excepţie, este atipic şi evident anormal ceea ce se întâmplă aici, sau trăim un şir de întâmplări obişnuite ce au mai avut loc înainte pe trilioane de planete?

29

Generaţiile viitoare vor găsi poate explicaţii la atâtea întrebări descurajatoare despre schimbul de ambasadori între planete. In ceea ce ne priveşte, trebuie să ne mulţumim cu eforturile imaginaţiei controlate şi recompunerea unui puzzle imposibil pornind de la o grămadă de date disparate.

Se raportează in jur de o sută de observaţii pe zi, dar cum ies în evidenţă doar zece la sută dintre cazuri, înseamnă că se produc mai mult de 30.000 de incidenţe pe lună, miliarde de fotografii, interceptări radar, aterizări, vizite ale humanoizilor şi ale monştrilor inestetici, urme şi rămăşiţe, agresiuni, răpiri de persoane, „contactaţi” şi înşiruirea ar putea continua. Un spionaj bine pus la punct care se concentrează dc preferinţă in diferite zone nevralgice: bazine de apă potabilă, centrale atomice, baze militare, centrale electrice, noduri de comunicaţie şi altele. După cum a afirmat Aime Michell, absenţa contactului este unul din elementele măreţului „festival al absurdului” extraterestru şi problema numărul unu pe care o pune fenomenul. „De ce nu se manifestă?” strigă întreaga opinie publică. Studiind un set de eventuale răspunsuri, trebuie amintit că poate nu există un singur motiv, ci mai multe care corespund uimitoarei complexităţi a problemei non-contactului.

Cotevci noi răspunsuri posibile

Situarea şi dezvoltarea unui sistem nu pot fi alterate de agenţi externi acestuia cu scopul ca membrii acestui colectiv să-şi asume responsabilitatea adoptării de decizii autonome şi de a exercita dreptul de a-şi crea propriul destin fără interferenţe exogene. Conform acestui principiu de non-intervenţie, nici o populaţie planetară nu este autorizată să perturbe cursul istoric al altuia, cu excepţia centrilor de decizie însărcinaţi cu legislaţia Universului observabil, cu supervizarea, conducerea şi controlul acestuia. Echivalentul său la scară unitară este conservarea sacră a liberului arbitru, dat fiind că realitatea ar putea fi totalitatea autodeterminărilor radicale şi absolute, la toate nivelurile.

Sunt unii oţre consideră că non-contactul este numai trecător; ceva in genul unei măsuri preventive, de carantină. Pentru moment, comunicaţiile inter-spaţiale sunt întrerupte din cauza violărilor istorice ale nofmelor globale. In termeni teologici,

blocarea provizorie a relaţiilor deschise bilaterale s-ar datora păcatului originar şi revoltei lui Lucifer. Teoria izolării punitive este apărată cu înverşunare de către autorii anonimi ai fascinantei cărţi „Cartea Urantiei” (Chicago, 1955).
30

Este posibil să existe o insurmontabilă diferenţă la nivelul psihicului între presupuşii vizitatori şi noi. O comunicare eficace implică înţelegerea mesajului primit. Dar să presupunem că speciile care mişună prin atmosfera noastră au urmat altă linie evolutivă (inteligenţa lor s-a dezvoltat într-o direcţie diferită) sau aparţin unor sisteme care ne sunt total străine (multidimensionalitate, universuri paralele„frecvenţe vibratorii.interpenetrate, „realităţi probabile” de Seth etc), având un mecanism cerebral (şi naturalul lui proces logic), un aparat psihic şi o dotare senzorială diametral opuse celor cu care e înzestrat Horno Sapiens. In astfel de împrejurări (foarte probabile de altfel într-un univers care ne uimeşte prin diversitatea sa), trebuie să ne aşteptăm la bariere mentale şi abordări logice de nedepăşit, la o lipsă radicală de comunicare intre sisteme. Ceea ce nu trebuie să ne mire, căci suntem incapabili să orientăm semne şi semnale, care să poată fi recunoscute, către milioanele de specii animale ce ne înconjoară şi nu ştim să-i spunem unui rododendron „îmi plăci”.

De asemenea aceştia ar putea să nu coboare pe Pământ ca să nu se îmbolnăvească, deoarece nu sunt imuni Ia germenii şi bolile terestre. Sau poate pentru că nu suportă mediul nostru.

Există o altă „atmosferă” psihică sau radio-biologică in care de asemenea ei nu rezistă, după cum au afirmat „contactaţii”. Sunt persoane normale, ce nu pot trăi într-o atmosferă atât de tensionată şi de degradată din punct de vedere etic ca cea terestră. Se simt nefericiţi în mijlocul unui ocean de gânduri şi vibraţii „dense”, de calitate îndoielnică.

Dacă au un nivel atât de dezvoltat de inteligenţă s-ar putea să nti-i interesăm deloc. A se supune simţului nostru de umor atât de rudimentar ar însemna perturbarea gravă a circuitelor lor sufleteşti. Nici măcar nu ar fi impresionaţi de subtilele ironii britanice şi li s-ar părea intolerabil să trăiască lângă persoane care să nu prindă din zbor „loviturile” lor. Chiar şi numai acest important motiv ar constitui o explicaţie în favoarea non-contactului.

Suntem foarte primitivi

Cui i-ar trece prin cap să „contacteze” o grămadă de bălegar?... Perpetua noastră istorie plină de sânge, lacrimi şi sudoare ne face să bănuim că ne-au predestinat să trăim într-un recipient de o moralitate atipică, în care din raţiuni economice şi de eficienţă penală s-au concentrat spiritele delincvente,

incorigibile şi libertine ale întinsului spaţiu numit Calea Lactee. O blestemată ladă de gunoi în care îşi

ispăşesc condamnarea tot felul de canalii şi neadaptaţi nu merită cu siguranţă legături de prietenie. Şi nu trebuie să-i condamnăm; să recunoaştem că nimeni nu ar avea încredere intr-un Sing-Sing izolat, după cum merită', în spaţiu şi că nu este ademenitor să ai de a face cu „lumpen"-ul rezidual al exilaţilor de pe. planetele apropiate, cel puţin nu înainte ca aceştia să se corecteze şi să sc reabiliteze.

Să presupunem că i-ar ispiti începerea legăturilor cu noi. Spre cine să se îndrepte?... Spre Casa Albă, spre Kremlin, spre Papa sau spre Sarita Montiel? Nu există reprezentare valabilă pentru a negocia la singurul nivel acceptabil, care este cel planetar, dat fiind că o planetă (sau poate un sistem solar) este celula politico-administrativă de bază, viabilă pentru semnarea unui pact cu Spaţiul. Contactarea se amână ca să organizăm un guvern mondial sprijinit in mod concludent pe voinţa populară, capabil să desemneze interlocutori renumiţi şi să promulge dispoziţii legale care să reglementeze relaţiile interplanetare în mod paşnic şi constructiv.

Poate îi va mişca spre noi numai dorinţa de a învăţa şi o pură curiozitate ştiinţifică. Ne analizează fascinaţi ca pe nişte insecte şi, datorită uimitoarelor lor metodede observare la distanţă, nu au nevoie de legături personale.

Cercetează cu atenţie întreaga structură terestră şi caută în rezultate un bun indiciu de siguranţă. Pentru ci, un principiu general acceptat de metodologie ştiinţifică este cel care le recomandă să reducă la minimum influenţa instrumentelor de cercetare in sistemul observat, mai ales dacă componenţii acestuia sunt dotaţi cu inteligenţă, căci este bine cunoscut că fiinţele îşi modifică comportamentul obişnuit atunci când simt că sunt observate.

Suspendarea temporara a contactului

Rand Corporation a formulat o se/ie de recomandări pentru astronauţii de la NASA privind explorările prevăzute pe planetele apropiate şi toate acestea formează un manual lucid al prudenţei interplanetare, manual pe care Otto Binder îl rezumă astfel:

1. Expediţionarii vor rămâne pe orbită şi vor trimite mici sonde numai dacă nu se observă viaţă pe suprafaţa cercetată.

2. Dacă se confirmă existenţa fiinţelor umane, prima expediţie se va întoarce fără să fi incercat o aterizare.

.5. Un al doilea vehicul va fi lansat având în dotare echipamente ultrasensibile pentru a spiona fără ca locuitorii să-şi dea seama.

4. Senzorii se vor învârti pe orbită şi vor fotografia întreaga planetă.

5. Instalaţiile militare vor fi înregistrate cu grijă.

6. Se va stabili dacă locuitorii sunt mai dezvoltaţi sau mai rămaşi în urmă decât noi. ,

7. Dacă aborigenii se arată ostili, trebuie să se ia măsuri de maximă precauţie ta aterizare.

8. Niciodată nu se va ateriza în marile oraşe, ci numai în zone îndepărtate care înregistrează o densitate mică de locuitori.

9. Echipele de cercetători vor lua probe de sol, floră şi faună şi alte exemplare ce ar putea trezi interes.

10. Dacă băştinaşii se apropie de vreo instalaţie, în nici un caz'nu se va dcschide focul împotriva lor.

11. Intr-un astfel de caz, echipajul va decola imediat şi se va întoarce . la racheta principală.

12. Cel mai mare secret trebuie păstrat in legătură cu prezenţa navelor noastre, iar apropierea de suprafeţele cercetate va trebui realizată numai în timpul nopţii.

13. Nici o intenţie de legătură directă cu băştinaşii nu se va materializa, fără ca mai întâi cei ce o fac să fie convinşi de reacţia favorabilă a locuitorilor.

14. Dacă populaţia nu este capabilă să accepte ideea vizitelor din alte lumi fără să simtă panică, contactul trebuie amânat.

15. Se va apela la orice fel dc trucuri pentru a păstra in mod continuu îndoiala băştinaşilor în ceea ce priveşte adevărul despre instalaţiile însărcinate cu observarea clandestină.

16. Poate fi necesar ca operaţiunile descrise carc ar necesita multe incursiuni să fie menţinute de-a lungul anilor sau timp de câteva zeci de ani şi întotdeauna cu marc secret legat de existenţa

aeronavelor provenite de pe Pământ.

După cunf se poate observa, o antologie amănunţită de procedee ale non- contactului este prezentată pe larg de Rand, „cel mai mare rezervor de energie cerebrală în serviciul oricărui guvern”.

33

Contactul secret

S-au făcut speculaţii despre o „legătură cosmică”, posibila apropiere a extraterestrilor de „elita” care deţine pe nedrept puterea de decizie, având foarte mare grijă ca negocierile atât de explozive între cele două părţi să nu se difuzeze opiniei publice.

Trebuie să luăm în consideraţie două variante diferite ale unor ipoteze asemănătoare:

Există numeroasele vehicule extraterestre şi echipajele cores-punzătoare pe care guvernul american le strânge în spaţii ultrasecrete de teama rezultatelor convingătoare ale unei investigaţii amănunţite întreprinsă de Leonard Stringfield şi alţi cercetători ai'acestei teme. Pentagonul, conform acestui zvon coerent şi bine documentat, a adunat mai mult de o duzină de aparate interplanetare şi multe cadavre ale ocupanţilor acestora, din iMexic şi din sud-esttil Statelor Unite (Arizona, Texas şi New Mexico). Acesta ar fi un autentic contact „solid” folosind specimene umane şi mostre ale tehnologiei extraterestre. Se poate presupune că astfel de instalaţii nu au suferit un accident, aşa cum în mod necugetat s-a scris, ci că farfuriile „in formă de stea”, ca şi conţinutul lor de pitici calcinaţi au fost aşezate intenţionat pe nisipul deşertului şi în apropierea vreunei patrule militare. Este semnificativ faptul că, deşi americanii analizează de zeci de ani cu nelinişte în laboratoarele lor navele „sinistrate”, ştim că nu au reuşit să dezlege misterul sistemului de propulsie al navelor, pentru că exact aceasta fusese intenţia celor ce reprezintă complicata comedie siderală.

A doua metodă de comunicare ascunsă, departe de lume, ar consta intr-lin „tete-â-tete” între humanoizi şi cei mai sus-puşi conducători ai Statelor Unite, Chinei si U.R.S.S. S-a scris mult despre destinul convorbirilor confidenţiale între

superputeri şi Confederaţia Planetelor, convorbiri purtate cu scopul de a stabili un pact de concesiuni şi avantaje bilaterale a cărui primă şi cea mai cinică clauză ar prevedea perpetuarea non-contactului deschis şi public. După părerea lui Otto Binder, „este posibil ca responsabilii politici ai celor două mari blocuri militare să fi avut întâlniri secrete cu extraterestrii. Cele două sisteme de autoritate soluţionează acum problema complicată a modului în care să ne prezentăm fraţilor noştri din cosmos fară a pulveriza într-un mod de neiertat economia mondială, conceptele noastre filozofice, liniştea populaţiei şi modul nostru de viaţă”.

Contactul particular

In această categorie i-am inclus pe „contactaţii” care afirmă că au primit date descriptive despre realitate, oferite de agenţi necon- venţianali, ce se folosesc de o gamă vastă de metode de comunicare: întâlniri faţă in faţă cu figuri antropomorfice ce coboară dintr-un OZN, cu fiinţe materializate subit în faţa martorului, prin telepatie, prin intermediul unui „medium” in transă, prin texte maşinale, sub forma unor scrieri anonime primite prin poştă etc. Este vorba de un prototip de contact izolat, unipersonal şi foarte selectiv, deci, martorii sunt aleşi cu grijă, pentru calităţile lor specifice potrivite pentru a îndeplini misiuni neobişnuite ce Ii se încredinţează, printre aceştia aflându-se inadaptaţii, oligofrenii, instabilii şi oile negre ale societăţii.

Numărul „oamenilor-de-legătură” a înflorit după anii cincizeci, când foarte controversatul George Adamski (la fel de controversat ca şi ceilalţi) a deschis o breşă prin afirmaţiile sale. Numărul acestor persoane este cu mult mai mare decât se crede: cercetătorii Don Elkins şi Caria Rueckert au studiat peste două mii de cazuri, francezul Jean-Pierre Troadec peste două sute şaizeci, Ignacio Darnaude ştie de peste opt sute de cazuri iar Universarium Foundation din Portland (Oregon) ne informează că lista sa de nume la nivel mondial ajunge la douăsprezece mii. Volumul de informaţii de la cei „contactaţi” este cu adevărat foarte mare; s-a calculat că s-au publicat peste două sute de mii de pagini - majoritatea în limba engleză - cu teme foarte variate: Dumnezeu, natura Universului, legile naturale ce stăpânesc cosmosul, comportamentul moral, istoria Creaţiei şi a planetei Pământ, viaţa lui Iisus, trăsăturile civilizaţiilor de pe alte planete şi din alte nivele de existenţă, catastrofele la care trebuie să ne aşteptăm de acum şi până in anul 2000 şi multe alte chestiuni ştiinţifice ce pornesc din astrofizică, ajung la structura economică şi se opresc la sociologie. Milioane de cuvinte aşa zis revelate şi

care constituie un depozit de informaţie foarte mare, poate de o valoare certă, aşteaptă ca ştiinţa oficială să accepte să le supună unei analize metodice.

Literatura „contactată” nu este cu siguranţă uşoară şi, înainte de toate, trebuie să învăţăm să o citim. Textele sale nu sunt liniare, şi nici carteziene, aşadar alături de enunţuri înţelepte care pretind că ar explica realitatea obiectivă apar amestecate cu bună ştiinţă „greşeli” care constau în falsuri grosolane, indicaţii absurde, ridicole şi contradictorii, elemente adăugate cu scopul de a discredita, pentru ca separarea adevărurilor de falsuri să fie cât mai dificilă; zgomotele de fond sau cortina de fum pentru a-i face să devină confuzi pe cei

neavizaţi şi pentru a stimula scepticismul în marea masă a populaţiei. Cu siguranţă această nouă revelaţie a erei atomice nu este destinată maselor, ci prin ea se intenţionează influenţarea selectivă, a unui nucleu redus de persoane, pregătite pentru a o asimila şi care ştiu „de unde vin lucrurile”, fără a. afecta convingerile celeilalte părţi a comunităţii. Acţiunea de „contactare”, nu este decât o tehnică dintre cele mai subtile şi rafinate, folosită pentru a comunica noi concepte neortodoxe şi subversive pentru stătu quo, în aşa fel încât să fie percepute numai de cei apţi de a le utiliza in mod constructiv şi in acelaşi timp ca omul de pe stradă să creadă că este vorba despre oameni tară minte, o mână de şarlatani inofensivi şi dezechilibraţi. Este o stratagemă subtilă folosită pentru a insufla adevărul celor puţini, care merită să-l ştie, fără efecte colaterale care să-i tulbure pe cci neinteresaţi. Deşi cu timpul rezultatul cumulativ despre colectivul uman format din milioane de contactaţi poate să fie considerabil şi să ţină locul unei lente separări, va avea ca punct final contactul deschis.

(KZUMflTUl IPOTCZ6LOR OZN

CXPUCATII ORTODOXC

Fenomene cereşti identificabile

- Corpuri astronomice greşit interpretate
- Fenomene solare
- Fazele lunii
- Planete
- Fenomene cereşti tranzitorii
- Fenomene ale fizicii atmosferice
- Formaţiuni noroase ciudate
- Perturbaţii eoliene
- Reflexii luminoase
- Reflexia undelor electro magnetice

♦ Refracţie atmosferică. Inver
siuni de temperatură. Iluzii optice
♦ Chimioluminiscenţă. (Aprin
deri spontane ale unor emanaţii, vapori de amoniac)
♦ Luminozităţi telurico-seis- mice
♦ Descărcări electrice cereşti (fulgere globulare)
♦ Teorii plasmatice (plasme reci, efectul corona, plasme rotative)
♦ Vehicule aeriene convenţionale
♦ aeroplane clasice
♦ instrumente ştiinţifice şi me
teorologice
♦ aparate de investigare spaţială
♦ Subproduse ale industriei spaţiale
♦ Activităţi biologice convenţionale in straturile superioare ale atmosferei
36
Fenomene fiziologice şi ■ psihosociale
♦ Anomalii şi erori de percepţie
♦ Mistificări, fraude şi fabulaţii umane
♦ Sindromuri sociologice ale comportamentului de grup (isterie colectivă)
Alte ipoteze mai mult sau mai puţin convenţionale
♦ Legături cu perturbaţii geomagnetice
♦ OZN-urile şi faliile geologice
♦ OZN-urile şi cutremurele de
pământ
♦ Filoane minerale
GCPUCftTII NCOATODOXC
9
Aparate terestre experimentale
♦ Aparate aeriene ale tehnologiei de avangardă
♦ Invenţii de război ale Gerflia- niei naziste
Exobiologie spaţială
♦ Baze secrete terestre
♦ Staţii extraterestre în zone
îndepărtate
♦ „Paraclisul pierdut” de la Polul Nord
♦ Teorii despre „Pământul gol
pe dinăuntru”
♦ Civilizaţii suboceanice
Fenomene metaterestxe tridimensionale
♦ Staţii permanente în spaţiul cosmic
♦ Baze situate pe alte planete
. si sateliti ___
♦ Fenomene lunare tranzitorii sau T.L.P.

♦ Ipoteza extraterestră clasică
♦ Ipoteza marţiană
♦ Alternativa venusiană
♦ Planeta dispărută „Maldek” şi
centura de asteroizi
♦ Cele trei planete transplu-
toniene
♦ Ganimede
♦ Din alte sisteme stelare
♦ De pe propriile stele
♦ Variante atipice ale „Ipotezei extraterestre”
♦ Teoria colonizării spaţiale
♦ Ipoteza spaţiului energizat
♦ Automate galactice
♦ Răpiri şi ciborgi umani
Fenomene psihioe
♦ Ipoteza psihică
♦ Creaţii arhetipale ale subconştientului colectiv al omenirii
♦ Telehipnoză ideoplastică
♦ OZN-urile ca materializări ale gândurilor sau ideo-forme
♦ Pseudo-obiecte proiectate
♦ Formaţiuni ectoplasmatice
Alte ipoteze
♦ Fenomene de mimetism şi camuflaj
♦ Teoria odulatorie
♦ Radiaţie vie
♦ Manifestări energetice incomprehensibile
♦ Implicaţii cataclismice (OZN- urile şi accidentele şi dezas-
trele)
♦ Diverse
37
X* [1] .... [1,1]..
Modele parâ fizice şi tmnsdimmsicmale
♦ Multiplicitatea frecvenţelor vibratorii. Universuri paralele
♦ Teoria realităţilor alternative
♦ Universuri în interiorul altor universuri
♦ OZN-urile ca sistem de control al omenirii
♦ Materializări tranzitorii artificiale
♦ „Scurtături” spaţiale
♦ Intersecţii ale universurilor
♦ Transmutări energetice tranzitorii
♦ Călători temporari
♦ Structura Antimaterie
♦ Aspecte demonologice sau „Lupta împotriva tenebrelor”
♦ Alte sisteme ale realităţii. Ipoteze diverse. Pluricos- mosul
Ummit

___ J

Jean Sider

- ILUZIA COSMICĂ - CONTACTE SUPRATERESTREII Autorul îşi continuă demonstraţia, susţinând că trebuie să luăm în seamă toate tipurile de contacte avute cu o inteligenţă străină societăţii noastre.

Această carte îi va uimi şi îi va încânta pe toţi amatorii de mistere neexplicate prin precizia faptelor citate şi îndrăzneala lucidă a raţionamentelor. Dar, mai mult decât orice, ea deschide orizonturi fantastice asupra destinului ciudat al rasei umane.

Tipar: ^CJTUpuldrOCJOpmT
TIPOGRAFIA FED - Calea Ruhovei 147'. seclor 5 - Bucureşti; Tel.: 3359318; Fax: 3373377